

**İşgalci
yakıp yıkıyor,
katlediyor
halkın
inançlarına,
kutsallarına, ulusal onuruna saldırıyor**

fakat

**“Büyük Ortadoğu” saldırısının önündeki
barikatı aşamıyor**

IRAK DİRENİYOR!

Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 120 / Tarih: 22 Ağustos 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

Sevgi Erdoğan Ölüm
Orucu Ekibi
**yürüyor zulmün
üstüne:**
Ya Zafer ya ölüm!

Yargıtay

MİT

Mafya

Polis

Ordu

SUSURLUK DEVLETİ

**cezalandırıyor, tecrit ediyor
öldürüyor, aç bırakıyor**

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Sahte belgelerle dernek kapatıp, insanları tutuklamakla, haklar ve özgürlükler mücadelesini durduramazsınız!

İstanbul Temel Haklar Kuruldu

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, "terör" demagogisi eşliğinde gerçekleştirilen 1 Nisan hukuksuzluğunun hedeflerinden biriydi. Bir çok çalışanı, yöneticisi ve üyesi bu operasyonda gözaltına alındı ve tutuklandı. Ama hukuksuzluk terörü bununla da kalmadı. 21 Nisan'da Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ile Tutuklu Aileleri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (TAYAD) mahkeme kararıyla kapatıldı.

Hiç bir hukuki gerekçesi yoktu kapatma kararının; ama "siyasi" bir gerekçesi vardı. "Siyasi" gerekçe, haklar ve özgürlükler mücadelesinin bastırılması, bu mücadelede yeralan örgütlülüklerin yokedilmesi idi. Temel Haklar ise bu mücadelenin en önemli mevzilerinden biriydi.

Oligarşinin böyle "milli politikalar" söz konusu olduğunda, hukuk rafa kalkardı. Kendi yasalarının bile hükmü olmazdı böylesi durumlarda.

Nitekim, Temel Haklar, mevcut yasalara göre kurulmuş, ve bu yasalar çerçevesinde faaliyet gösteren bir dernekti. Düzenin kendi yasalarına göre, Temel Haklar'ı kapatacak hiç bir gerekçeleri yoktu.

Ama belirttiğimiz gibi, 1 Nisan Operasyonu, zaten başından sonuna bir **HÜKÜKSÜZLÜK** operasyonuydu. Polisin sahte belgelerle tezgahladığı bu hukuksuzluk, DGM tarafından "hukuki kılıfa" sokuldu. Yargıtay'ın ne halde olduğunun tüm çıplaklığıyla ortaya çıktığı bu günlerde DGM'lerin bu tavır elbette hiç şaşırtıcı değildi.

Fakat tüm bunların ötesinde gerçek olan bir şey daha var. Bu ülkelerin vatandaşları, devrimcileri, demokratları, onyıldırın böylesi baskılara karşı sürdürüyorlar mücadeleyi.

Bu ülkenin tarihinde dernek kapatmanın haddi hesabı yoktur. Her cuntada, her "sıkıyönetim"de, her "olağanüstü hal"de, her MGK muhtırasında ilk saldırılan yerler oldu dernekler. Ama buna rağmen, haklar ve

özgürlükler mücadelesi yokedilemedi. İstanbul Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Başkanı **Nazmiye Kaya**, hak ve özgürlük gasplarının bu kadar yoğun ve sistemli olduğu bir ülkede, haklar ve özgürlükler mücadelesinin hep olacağını, halkın bu doğrultuda örgütlenmekten vazgeçemeyeceğini belirtirken, işte bu gerekçe işaret ediyor.

İstanbul Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, bu mücadeledeki kararlılığın yeni bir mevzisi olarak kurulmuştur. Oligarşinin halkı örgütsüzüğü mahkum etme politikasına boyun eğilmeyeceğinin gösterilmesidir. Temel Haklar'ın üyeleri, yöneticileri, çalışanları "derneğimiz kapandı" diye haklar ve özgürlükler mücadelesini terketmeyenlerdir. Bu baskıların olduğu yerde, halk yeni örgütlenmeler yaratmaya devam edecektir. İllerde, ilçelerde, semtlerde Temel Haklar dernekleri yaygınlaştırılmaktadır. Onlar kapattıkça, biz daha fazlasını açmalyız.

İstanbul Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, yeni kuruldu, ama mücadelesi eski bir mücadeledir. Ki bu mücadele de bu ülkede hak ve özgürlük gaspları sona erene, yani bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm gerçekleşene kadar devam edecektir.

Demokratik mevzileri boş bırakmayan İstanbul Temel Haklar'a mücadelede ve örgütlenmede başarılar diliyoruz.

İstanbul Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin Adresi:
Abide-i Hürriyet Caddesi
Zafer Apartmanı No: 233/3
Şişli/İstanbul
Tel:0 212 296 35 15
İstanbul Temel Haklar, ekonomik demokratik hakları gasbedilen tüm İstanbulluların başvurabileceği bir adres, örgütlenebileceği bir çatıdır.

"Çünkü bizim büyük ideallerimiz var"

Vedat Çelik; (29 yaşında, Dersim-Ovacık'lı, DHKP-C'den tutsak)

Merhaba,

Yola çıkacağım günü düşünce ve duygularımı paylaşmaya geldim. Binlerce günlük direnişimizle bir direniş manifestosu yazdık, yazmaya devam ediyoruz. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin hücrelerinde, dünya devrim tarihinde, faşizme karşı verilen en uzun hapishane direnişini yapanlar olduk.

Bugün direnişimizin etkilerini sansür ve yok sayma politikalarıyla gizlemeye çalışan işbirlikçi oligarşi, direnişimizin yarattığı dipten gelen, gelecek olan dalgalar arasında yok olmayı a mahkumdur. Dipten gelen dalgalar o mazzaf günne ulaştığımızda daha somut biçimde kendini gösterecektir. Oligarşinin 4 yıldır direnişimizi kırmaya yönelik saldırı taktiklerini boşa çıkartmayı, faşizmin elinden almasını bildik. Kavganın, direnişin suyunda çelikleşmiş, 12 Eylül hapishanelerinin, her anı eylem olan 69 günlük 96 ölüm orucu direnişimizin zaferiyle yaratılan, perçinlenen **Özgür Tutsak** kimliğiyle bulunduğumuz her yeri direniş mevzisine çevirdik.

Filistin kardeşlerimizin intifada direnişi gibi bulunduğumuz her karış toprağımızı kanımızla, canımızla özgürleştirdik. Yılmadık, yorulmadık, direndik, kanımızla yazdığımız 34 yıllık tarihe yeni değerler, yeni direniş halkaları ekledik. Umudumuzu büyüttük için, halkımızın geleceği için fedailiştik. Halkın iktidarını, devrim ve sosyalizme giden yolu aydınlatmak ve yolunu düzlemek için yüzlerce defa öldük. Hiç kimsenin şüphesi olmasın, bu yolda gerekirse sonsuzluğa ölmeye devam edeceğiz.

Ölüm orucu direnişimiz, emperyalizmin ülkemize pazarladığı F tipi politikasını etkisizleştirmek için başlatılmıştır. Devrimci irademiz, faşizmin direnişimizi kırmaya yönelik taktiklerini, manevralarını elinden almıştır. Oligarşi direnişimiz karşısında çaresizdir.

Bu çaresizliğin en somut kanıtı, 12 Eylül cuntasının hapishanelerinde uygulamaya çalıştığı ama direniş barikatına çarpan devrimci irademize yenik düşen tek tip elbise (TTE) politikasıdır. F tipi hücrelerde tecrit ve izolasyon politikasıyla sonuça alamayan faşizm, mavi kefenler, zorla çalıştırma ve

disiplin cezalarıyla devrimci iradeyi terbiye edip rehabilitasyon, siyasi düşüncelerimizden, devrimci onurumuzdan ve ahlakımızdan soyundurup, teslim almak istiyor.

AB'nin dıştan zorlamasıyla ülkemize demokrasi geleceğini bekleyen muhalif kesimler gerçeği görmelidir artık. Gerçek, hapishanelerde devrimcileri imha ve tasfiye operasyonlarıyla başlayan saldırıda, oligarşi, önünde engel olarak gördüğü tüm muhalif kesimleri tasfiye edip ülkemizi açık cezaevine, dikensiz gül bahçesine çevirip 70 milyon halkımızı köleleştirmek istemektedir Bu saldırıya karşı direnmek, barikat olmak her devrimcinin sorumluluğu, görevidir Kendine devrimci, demokrat, yurtsever, ilerici... diyenler direnişimizin safında yer almalıdır. Saldırıya direnmeyenler, direnişi görmezden gelenler ağır bir tarihi sorumluluk ile karşı karşıyadır. Direnmekte ayak direyenler tarihin sığ sularında yitip gitmeye mahkumdur. Bu tarihin ve kavganın yasalarının hükmüdür.

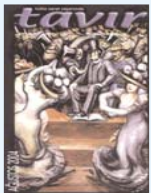
AB'nin dıştan zorlamasıyla ülkemize demokrasi geleceğini bekleyen muhalif kesimler gerçeği görmelidir artık. Gerçek, hapishanelerde devrimcileri imha ve tasfiye operasyonlarıyla başlayan saldırıda, oligarşi, önünde engel olarak gördüğü tüm muhalif kesimleri tasfiye edip ülkemizi açık cezaevine, dikensiz gül bahçesine çevirip 70 milyon halkımızı köleleştirmek istemektedir Bu saldırıya karşı direnmek, barikat olmak her devrimcinin sorumluluğu, görevidir Kendine devrimci, demokrat, yurtsever, ilerici... diyenler direnişimizin safında yer almalıdır. Saldırıya direnmeyenler, direnişi görmezden gelenler ağır bir tarihi sorumluluk ile karşı karşıyadır. Direnmekte ayak direyenler tarihin sığ sularında yitip gitmeye mahkumdur. Bu tarihin ve kavganın yasalarının hükmüdür.

(...) Yoldaşlar, bizim her günümüz zaferdir; tecrit ve izolasyon politikasına vurulmuş küçük ama önemli darbelerdir. Ağır tecrit koşulları altındayız. Fiziki ve psikolojik saldırılar ile bizi geriletmeye çalışıyorlar. 4 yıldır her yanı zafer dolu direnişimiz de somut bir kanıttır ki, ne tecrit, ne TTE, ne zorla çalıştırma ve disiplin cezaları bizi teslim almayı, idalleirmizden, devrimci düşüncelerimizden, devrimci onur ve ahlakımızdan vazgeçirmeye yetmeyecektir.

Çünkü bizim büyük ideallerimiz var. Zafer için yaşıyoruz, bunun için direniyoruz. Bu inanç ve kararlılıkla zaferi koparıp alacağız.

1 Ağustos '04
Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi

ÇAĞRI
DUYURU

YAYIN
kültür sanat yaşamında
tavır
dergisi
Ağustos 2004
sayısı çıktı

GREV

BELEDİYE İŞÇİLERİ
GREVE ÇIKIYOR!

Genel-İş'in örgütlü olduğu 6 belediyede (Küçükçekmece, Bahçelievler, Fatih, Eminönü, Kartal ve Kadıköy) 23 Ağustos 2004'te aynı anda greve başlanacak.

Eğer farklı bir gelişme olmazsa, grev, Toplu İş Sözleşmesi'nde mutabakata varılana kadar sürdürülecek.

İşçiler tüm halk kesimlerini bu direnişe destek vermeye çağırıyor. Bu direniş IMF'ye, bu direniş AKP'ye karşıdır. Tüm halkın direnişidir.

İŞÇİYİZ HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

Ekmeke Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Ekmeke ve Adalet Dergisi
Sahibi : Mustafa Köşker
Yazışları Müdürü: Serkan Uymaz
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar Kesici
Adresi: İnşaat Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han 55/54
Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yazıncılık
Baskı: ASPAS Pazarlama
ISSN: 1304 687X

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: 2 25
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayıncı Venloerstr. 507-A 50825 Köln
Tel: 0049 221 280 87 74 0049 221 280 87 75
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana İnönü Cad. Ömker Apt. No:5 Kat:5
Tel-faks: 0 322 363 32 09

Ankara GMK Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Konatay
Tel-faks: 0 312 419 27 38

Antalya Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Saban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6
Tel-faks: 0 242 223 87 18

Bursa Sakarya mah. Uluöl cad. Aydın İşhanı-2 No: 24 Kat: 2
Daire: 2 Osmangazi/Bursa
Tel-faks: 0 224 224 93 97

Hopa Hopa İş Merkezi Zemin Kat: No: 1 HOPA
Tel-faks: 0 466 351 42 08

İzmir Milli-i Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi
Konak/İzmir Tel-faks: 0 232 482 29 54

Kocaeli Hürriyet Caddesi Gökçe Kervan Saray İşhanı Kat:7
No:79 Tel-faks: 0 262 331 66 51

Malatya Dabakhan Mah. Bakırcılar Çarşısı Saraybeyli İşhanı Kat:1 No:43 Tel: 0422 323 24 77

Mersin Bahçe Mah. 4604 Sk. Tüttüncü Apt. Kat: 1/6
Tatlımhan Cad. Bozulucay İşhanı Kat: 3/42
Samsun Tel-faks: 0 362 435 25 80

Tarabon Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak
Pustular İşhanı Zemin Kat No:4
Tel-faks: 0462 321 14 80

Adalet İstiyoruz!

- 3... *Adalet istiyoruz*
- 5... *AKP ne diyor?*
- 6... *Susurluk devleti sürüyor!*
- 9... *MİT'i bir MİT'ci anlatıyor*
- 11... *Bu sistemin adı ne ?*
- 12... *Gecekonduları sel bastı
İKTİDAR SEYRETTİ!*
- 14... *Hacı Bektaş Şenlikleri'nde
gerçeğe, birliğe çağrı ve...*
- 16... *Mezarlıkta vahşi saldırı,
jandarma karakolunda işkence*
- 17... *Birtan davasında işkenceci
itirafları*
- 18... *Genel-İş greve çıkıyor*
- 19... *Bizi yargılayanlar meşru
değildir*
- 20... *Suç işleyen polistir*
- 23... *AKP işbirlikçiliğinin belgesi 1*
- 24... *'Piyasalar' ve AKP*
- 26... *Solda siyaset ve ahlak*
- 29... *Diyarbakır Belediye Başkanı'na
karşı sürdürülen...*
- 30... *Burjuva medyada diz boyu
riyakarlık*
- 32... *Halk kazandı, biz kazandık*
- 34... *Manyetolu İngiliz Hukuku*
- 35... *'Sokaklar direniş marşlarıyla
dolmuş'*
- 36... *Necef'de Direnen Ezilen
Halklardır, Biziz*
- 38... *"Sol" Tatilde!*
- 40... *İYİ Kİ ÖDP VAR!*
- 42... *Statükonun kanıksanması*
- 43... *'Kamp Baskını' Hukuksuzluğuna
Karşı Yürüyüş*
- 44... *Selami Kurnaz Ölümsüzdür!*
- 46... *Yanmak...*
- 48... *Zafer başeğimemek, teslim
olmamaktır*
- 50... *Kahramanlar ölmez*

Yargıtay-Çakıcı-MİT üçgeninde açığa çıkan ve elbette polisin, ordunun ve AKP hükümetinin de esasında içinde olduğu ilişkilere bakınca, bu ülkeyi kimlerin, nasıl yönettiği ortaya çıkıyor. Böyle bir tablo karşısında akla gelecek ilk soru, **"bu ülkede adalet olabilir mi?"** sorusudur. Ve ikinci soru: Ey adalet, nasıl kavuşacağız sana?

Tartışılan, üç beş kişi sorunu, Çakıcı, Özkaya, Atasagun sorunu değildir. Tartışılması gereken **sistem** sorunudur. Yargıtay ve MİT Başkanlarının görevden alınması, bu ilişkiler ağını değiştirecek mi? Hayır! Çünkü bu ilişkiler, oligarşinin "değişmez" devlet politikaları çerçevesinde kurulmuştur. Mevcut devlet cihazı parçalanmadan, bu devlet cihazıyla sürdürülen faşizm yerle bir edilmeden, bu ilişkilerin değiştirilebileceğini sanmak, siyasi körlüktür. Susurluk'tan bu yana yaşanan süreç, gerçekte bunu (bilinçli siyasi körlerin dışında) herkese göstermiştir.

Biz Susurluk'a niye "devlettir" dedik? Niye *"bundan sonra hiç bir şey eskisi gibi olmayacak"* masalları karşısında sık sık **"Susurluk Sürüyor"** diye hatırlattık? Neredeyse her 5-6 ayda bir ortaya çıkan benzer pislikler, yolsuzluklar, kanlı ilişkiler bu soruların da cevabıdır. Çiller-Ağar-Bucak yok işte bugün. Ama Susurluk sürüyor. Çatlı öldü, Yeşil ve benzeri isimler kızığa çekildi, Susurluk yine sürüyor. Hatta MGK güya sivilleştirildi ve yine Susurluk sürüyor. Çünkü sistemin bekası buna bağlı. Oligarşinin sömürüsü, Avrupa ve Amerikan emperyalizminin talanının sürdürülmesi buna bağlı. Bu toprakların çok kısa sürede devrimci dalgalar üretebileceğini biliyor egemen sınıflar. Bunun için Susurluk politikasına ve buna uygun ilişkilere, kurumlaşmalara ihtiyaçları da sürekli.

Herkes soruyor; MİT'le Yargıtay'ın ne işi var? Doğru, düzenin yasalarına göre sorulması gereken bir soru. Çünkü düzenin yasalarında aralarında böyle bir ilişki gözüküyor. Ama Susurluk Devleti'nin yazılı olmayan yasalarında aralarında bir ilişki var ve o ilişki şöyle şekilleniyor: MİT, katlediyor, kaybediyor, düzmece belgelerle, komplo ve provokasyonlarla suçlu ilan ediyor, Yargıtay katledenleri beraat ettirirken, sahte belgelerle, polis fezlekeleriyle devrimcilerin binlerce yıl hapse mahkum edilmesini "hukuk" adına onaylıyor. Arada işi kitabına uydurmakta pürüzler çıkarsa da, "devletin ulvi çıkarları" konusunda görüş alışverişinde bulunmak amacıyla da MİT ve Yargıtay görüşüyor. MİT-Polis-Yargı üçlüsü, kontrgerilla politikalarının uygulanmasında, katliamlarda, işkencelerde, psikolojik savaş dedikleri yalanlarda her dönem birbirleriyle doğrudan ilişki içinde merkezi bir rol oynamışlardır. Halka ve devrimcilere karşı, bastırma, sindirme, imha politikaları sürdürükçe, bu ilişkiler de böyle şekillenecektir.

Bu ilişkilere karşı çıkmak, ancak Susurluk Devleti'ne karşı çıkmakla mümkündür. Susurluk Devleti'ne karşı çıkmadan Çakıcı-MİT-Yargıtay üçgenindeki pis ilişkilere karşı çıkıyor görünenlerin, düzen içi hesapları vardır. Bugüne kadar sayısız pislik döküldü ortaya; bunları açığa vuranların hiçbirinin amacı **adalet, hukuk, temizlik** değildi. Bunları oligarşi içi çıkar ve koltuk savaşlarında birbirlerine karşı kullandılar. Burjuvazinin liberal, demokrat, "temiz toplum" yanlısı görünen bir çok kesimi esasında, Susurluk'un esasını oluşturan devlet yapısına ve anlayışına karşı değillerdir. Sadece bunların (yani halka karşı organizasyonların) daha kurallı, daha gizli yapılması gerektiğini belirtiyorlar. Örneğin Mehmet Barlas, *"Kimbilir böyle kaç tane davada hukukun gereği değil, 'devletin çıkarı' kararlarda etkili olmuştur."* diyor (16 Ağustos 2004, Sabah) Ama böyle diyenlerin hiçbirinin devrimciler

hakkında verilen kararları yine de sorgulama-
yacağını biliyoruz. Devrimcilerin imhası, sin-
dirilmesi “**devlet politikası**” olarak uygulan-
mıştır. Tüm devlet kurumları, kendi kuruluş
yasalarına değil, bu politikalara göre kararlar
vermiş, uygulamalar yapmışlardır. Dün Su-
surluk’a, bugün MİT-Çakıcı-Yargıtay ilişkisine
karşı çıkıyor görünenlerin çoğu ise, bunlara
karşı değildir. Devrimciler katledilsin, F tiplerinde
çürütülsün, bunun için gerekli tüm pro-
vokasyonlar, komplolar düzenlensin, gerekli
kurumlar oluşturulsun, ama bu kurumlar pis-
likleri ortaya çıkmayacak şekilde organize
edilsin. Dedikleri budur.

MİT, Yargıtay, tüm çürümüşlükleriyle, gayri-
meşruluklarıyla, yasadışılıklarıyla karşımız-
dadırlar. İşte bunlar, infazımıza, idamımıza
karar verdiler. Bunlar onlarca, yüzlerce yıl
hapsedilmemize karar verdiler. Bunlar, suçlu-
yor, yargılıyor, işten, okuldan atıyor, hapsedi-
yor. Bunlar, F tiplerinde çürütülmemize hük-
mediyorlar. Bunların sağladığı adalet, adalet
midir? Türkiye’de kim nasıl, hangi kanıtlarla
tutuklanıyor, nasıl hapis cezaları veriliyor,
sorgulanmalıdır. Her dosyada, karşımıza mut-
laka, MİT-Polis-Yargı üçlüsünün hukuksuz-
lukları çıkacaktır. Yasa, hukuk diye bir şey
yoktur bu sistemde. Sadece oligarşinin ve
emperyalizmin çıkarları vardır. Güç onlarda-
dır ve “Yargı” bu güce tabidir. Bu sistemde
sahte belgelerle 82 insan tutuklanabilir, kim-
se ses çıkarmaz. Emniyet müdürleri bizzat
provokasyon yapar, kimse ses çıkarmaz. Şe-
hir ortasında infazlar yapılır, dağlarda kulak
kesilir, kimse ses çıkarmaz. “Devlet politika-
sı” denilince akan suların durması gerçeğine
burjuva medya da dahildir. Yargıtay’ın “huku-
kun gereğini” unutmaması gibi, onlar da gazete-
cilik ahlakını, ilkelerini unuturlar.

Bunun için halkın “**temizlik**” isteğiyle, bu düzen

içi kesimlerin isteği ara-
sında temelden bir fark
vardır. Halkın “temizlik”
isteği, ortalıktaki pislik-
lerin halının altına süpü-
rülmesi değildir. Halk
adalet istiyor. Düzenin
hukuksuzluğunun, “Yar-
gı”sının rezilliğinin tüm
boyutlarıyla açığa çıktığı
bugün, adalet isteğinin
zemini her zamankinden
güçlüdür. Adalet özlemi
her zamankinden büyük-
tür. Kitlelerin talepleri
içinde adalet talebi, her

**Herkes görecektir;
düzen AKP’siyle, Genel-
kurmayıyla, düzen parti-
leriyle ve medyasıyla,
MİT’in ve Yargıtay’ın ar-
kasında duracak, açığa
çıkan ilişkileri, hukuk-
suzluk gerçeğini en kısa
sürede örtbas etmenin
yollarını arayacaktır....
Adalet mücadelesi hal-
kın kendi mücadelesidir.**

zamankinden daha öndedir. “Adalet” mesele-
si, sadece “mahkeme salonları”yla sınırlı bir
mesele de değildir. Hayatın her alanına yayıl-
mış bir adaletsizlikten söz ediyoruz. Gelir da-
ğılımındaki adaletsizlikten söz ediyoruz. Daha
geçen hafta yaşadığımız sel feleketinin ortaya
koyduğu adaletsizlikten söz ediyoruz. O dev-
let ki, panzeri, polisi, karakolu hiç eksik ol-
maz gecekondulardan. Yıkacak, yakacak
herşey oradadır. Ama yapacak bir şey gön-
dermez. Gecekonduların halkının mücadelesini
bastırmak için harcadığının onda birini gece-
konduların imarı için harcamaz. İşte adalet-
sizlik.

Susurluk döneminin öne çıkan şiarlarından biri
“Adalet İstiyoruz!” idi. Gecekondulardaki ey-
lemlerde, en çok atılan slogan şöyledi:

“Ne istiyoruz? - Adalet!”

Kimin için? - Halk İçin!

Yaşasın Halkın Adaleti!”

Şimdi bu şiarı daha güçlü haykırma zamanıdır.

Oligarşi, şimdi de, Susurluk’ta olduğu gibi, hal-
kın muhalefetini, adalet isteğini bastırmak
için eleştirenleri, sorgulayanları suçlayacak-
tır. Susurluk’ta “*bunlar devleti yıpratmak isti-
yorlar*” diyor, “mumun altından DHKP-C çık-
tı” demagojisiyle halkın adalet isteğini “terö-
rizm demagojisiyle boğmaya çalışıyordu. Yar-
gıtay Başkanı da aynı mantıkla “*Asıl amaç
yargıyı yıpratmaktır, istifa etmeyeceğim*” di-
yor. Çocuklara masal anlatıyorlar. Bu düzenin
ve kurumlarının daha yıpranacağı ne kalmış-
tır? Çürümüşlük, kokuşmuşluk, soygunculuk
ve katliamcılık ortadadır.

Adalet isteği ve mücadelesi, düzen içi hiç bir
güce terkedilemeyecek kadar halkın talebidir.
Susurluk’a karşı mücadelede ANAP’a, burju-
va medyanın temiz toplum kampanyalarına
inananlar nasıl yanıldıysa, bugün de düzenin
herhangi bir gücüne yaslanarak adalet ara-
yanlar, yine yanılacaktır. Herkes görecektir;
düzen AKP’siyle, Genelkurmayıyla, düzen
partileriyle ve medyasıyla, MİT’in ve Yar-
gıtay’ın arkasında duracak, açığa çıkan ilişkil-
eri, hukuksuzluk gerçeğini en kısa sürede ört-
bas etmenin yollarını arayacaktır. AKP’nin is-
lamcılığı, genelkurmayın laikliği, veya bir
başkasının liberalliği, demokratlığı, Avrupa-
cılığı, bunlar hep maskedir. Yeter ki devrimci-
lere karşı olsun. Yeter ki, devrimcileri imha
etme politikalarına uyum sağlasın. Hepsini bir-
birleriyle anlaşıyor. Adalet mücadelesi halkın
kendi mücadelesidir. Ve bu mücadele, Susur-
luk Devletine, mevcut düzene karşı bir müca-
dele olarak yürütülmek zorundadır.

AKP Ne Diyor?

Pusuya Yatmış Neyi Bekliyor?

Herkes günlerdir şu veya bu biçimde MİT-Çakıcı-Yargıtay arasında ortaya çıkan ilişkiler üzerine konuşuyor; bir tek AKP suskun.

Sanki bu ülkede böyle bir şey hiç olmamış gibi, ne Başbakan Tayyip Erdoğan, ne öteki AKP'liler ağzını açmıyor. Bir tek Adalet Bakanı konuştu ve o da **"biz olayın dışındayız!"** dedi.

AKP susuyor, pusuya yatmış bekliyor. AKP yönetiminin tüm siyasi hayatı böyledir; her durumda "fırsattan nasıl faydalanırım" hesabı yapmayı alışkanlık haline getirmişlerdir.

AKP'nin **adalet, hukuk, Susurluk diye bir derdi yoktur**. Bu fırsattan yararlanıp bu makamlara **"Allaahuekber"** deyip islamcı maske altında her türlü zulmü yapabilecek, her türlü yolsuzluğa "he" diyebilecek bir adamını yerleştirme peşindedir.

Avrupa Birliği ve AKP, "AB'ye uyum" yasalarını çıkarırken, çok uyumluydular, çıkardıkları her yasa bir "reform"du, Türkiye'yi yeniden yapılandırıyorlardı!

Fakat aynı AKP gibi, AB de suskundur. Çok daha sıradan, önemsiz konularda müdahil olan AB Susurluk konusunda hep suskun olmuştur.

Buyurun, ortaya çıkan bu pisliği temizleyin.

Yargıyı yeniden yapılandırın.

Yapabilecek mi? Yapamazlar! Çünkü bu yapı, halkın mücadelesini yoketmek üzere şekillendirilmiştir; ve AB de, AKP de bu konuda farklı düşünmemektedirler.

Cemil Çiçek bu işin tam ortasındadır.

Gazetecilerin bu konuda ne dediğini sorması üzerine Adalet Bakanı, şu cevabı verdi: **"Özkaya da saygın bir hukukçudur. İddialarla ilgili Yargıtay gereğini yapar. Bu bizim dışımızda."**

Çakıcı'nın kaçmasını soruyorlar, bu defa da "hakim-savcı sokakta Çakıcı'yı mı izleyecekler?" diye demagoji yapıyor.

Peki **sana bağlı savcılar-hakimler**, Çakıcı'yı izlemekle görevli olanların görevini yapmaması konusunda ne gibi hukuki bir işlem yaptı, onu açıkla.

Ama bu konuda da söyleyeceği bir şey olma-

dığı için, bu bayağı demagojilere başvuruyor. İşkenceci, infazcı, mafya ortağı polisleri aklayan Cemil Çiçek'in savcıları ve hakimleri değil mi?

Çiçek, MİT'le, Yargıtay'la cezada birliktedir, öldürmede birliktedir, işkencecileri, infazcıları, Susurlukçuları aklamada birliktedir.

Açığa çıkmış bu kadar pisliğe karşın hala **"Özkaya saygın bir hukukçudur"** diyor.

Cemil Çiçek'in gözünde kimler saygındır, iyi biliniyor. Onun gözünde Korkut Ekenler saygındır örneğin. Eken için de, aynı Özkaya gibi **"kendisini ülke yararına çalışan, gayret eden bir insan olarak tanıdım."** diyordu. (Tercüman, 22 Ocak 2003)

Bunun da ötesine geçip, diyordu ki:

"Bunlar, suç işledilerse bile, davulla zurnayla ilan edilerek deşifre edilmemeliydiler. Bu ülkeye bir daha hizmet edecek olan insanların önlemini kesecek şekilde bir hareket tarzı içine girilmemeliydi."

AKP'nin suskunluğunun ve Çiçek'in "olay bizim dışımızda" diyerek olayın üstünü örtmeye çalışmasının altında yatan işte bu zihniyettir.

Yargıtay Başkanı Özkaya da, Çakıcı da, tabii ki MİT'çi Kozinoğlu da, kimbilir yasaları, hukuku çiğneyerek bu ülkeye ne "hizmetlerde" bulunmuşlardır, Çiçek bilir.

AKP, Susurlukçudur

AKP, **laiklik-islamcılık** tartışmasını kendi kadrolaşmasını gerçekleştirmek için araç olarak kullanır; bunun için devletin YÖK gibi, MİT gibi kurumlarıyla tartışmaya girer; ama sözkonusu olan Susurluk politikalarının, 12 Eylül politikalarının sürdürülmesiyle, AKP'nin onlarla hiç bir ilişkisi olmaz; tam bir uyum içinde bu kez sözkonusu kurumların hamisi kesilir.

Bugün de yaptığı budur. Eğer bir fırsatını bulursa her sözünü "Allah'la başlayıp Allah'la bitiren" bir Amerikan islamcısını oraya yerleştirmek ister; fakat bunun ötesinde MİT-Yargıtay-Mafya-Polis arasındaki bu kirli ve kanlı işbirliğine hiç bir itirazı yoktur. Tersine AKP kadroları da bu ilişkilerin içindedir.

Yukarıda bazı alıntılar yaptığımız röportajında ne diyordu Cemil Çiçek?

"Bu hareket tarzı, devletin ileride yasalara uygun bir şekilde bazı işleri yapacak insanları bulmasında zorluk çekmesine yol açar."

Şimdi bu pisliğin üzerine giderlerse, hukuksuzluk operasyonlarını yürütecek MİT'çileri, hakimleri, nereden bulacaklar?

SUSURLUK DEVLETİ SÜRÜYOR!

Mafyacı Alaattin Çakıcı'nın adamı olan müteahhit Hakkı Süha Şen, Yargıtay Başkanı Ersan Özkaya'dan MİT'çi Kaşif Kozinoğlu için randevu alıyor.

MİT görevlisi Kaşif Kozinoğlu, Yargıtay Başkanı'yla görüşüp Çakıcı'nın hapis cezasının onaylanmamasını, ertelenmesini istiyor.

Bu arada Çakıcı'nın müteahhiti, Yargıtay Başkanı'na villa hediye ediyor, başkanın oğlunun villasını lüks bir şekilde döşüyor.

MİT'çi Kozinoğlu, Yargıtay Başkanı'yla görüşmekle yetinmeyerek aynı istekle Yargıtay Genel Sekreter Yardımcısı'yla da görüşüyor.

Kozinoğlu, görüşmeleri hakkında sürekli Süha Şen'e ve Çakıcı'nın adamlarına rapor veriyor.

Bu ilişkiler açığa çıktığında, MİT, görüşme isteğinin Yargıtay'dan geldiğini, Yargıtay ise, MİT'çiden geldiğini açıklıyor. Birbirlerini yalancılıkla suçluyorlar... vs. vs.

Ardından telefon görüşmelerinin kayıtları ortaya çıkıyor ve anlaşılıyor ki, sadece bir taraf değil, hepsi yalancıdır.

...

Olayların görünürdeki seyrinde bunlar var.

Bu kadarı bile sayısız soruyu beraberinde getiriyor... Ve hiç bir soru cevaplanamıyor.

Tüm soruların cevapları Susurluk'tadır!

Yargıtay Başkanı, hukukun gereğine göre değil, MİT'in talimatlarına göre hareket ediyor. MİT, faşist bir mafyacının Yargıtay'daki işlerini takip ediyor. Çakıcı ve onun gibiler, "iş" haraç, tehdit, şantaj, uyuşturucu ticareti olan ve "devlet adına" devrimcilere karşı katliamlarda ve istihbarat çalışmalarında kullanılan bir mafyacıdır. Çakıcı, Çatlı, Kırıcı gibileri, bu ülkede MİT'in elemanlarıdır. Burjuva politikacıyla ilişkilidirler. Mahkemelerde, Yargıtay'da işleri halledilir. Devletin yeşil, kırmızı pasaportlarıyla dolaşırlar.

Şu anki tartışmalar kimseyi yanıltmasın; mevcut sisteme "çok aykırı" bir şey olmuş değildir. Tersine, bu düzenin normal işleyişi böyledir. Tartışma, oligarşi içi it dalaşının ürünüdür.

Oligarşi, iç savaşa göre örgütlenmiştir. Bu

nun anlamı, tüm devlet mekanizmasının esas olarak halka karşı, halkın mücadelesini bastırma üzerine şekillendirilmiş olmasıdır. Yasama, yürütme, yargı arasındaki ilişkileri, hükümetlerin ve MGK'nın yerini, yasaların ne kadar uygulanıp uygulanmayacağını belirleyen de budur.

Bu devlet yapılanması içinde, DGM'lerden Yargıtaya kadar tüm yargı mekanizması, Susurluk politikalarını meşrulaştırmakla görevlidir. Devrimcileri cezalandıracaklar, mafyacıları, işkencecileri, infazcılarını aklayacaklardır. Görevleri budur. MİT mensubunun Yargıtay Başkanı'nın karşısına çıkıp bir mafyacının davası hakkında dayatmada bulunması bunun sonucudur. Ve bizzat MİT Başkanı'nın da dediği gibi, Yargıtay-MİT arasında bu tür görüşmeler her zaman yapılmıştır.

MİT Başkanı diyor ki, "**biz 50 defa görüşmüşüz**"... Peki ne görüştünüz; hangi yasaya dayanarak? Yargıtay Başkanı'nın MİT'le "yasal" olarak doğrudan ne ilişkisi var? Demek ki, Yargıtay MİT'in dediklerine göre karar oluşturuyor!

Bu görüşmelerin Çakıcılar'ın cezalarını kaldırmak, işkencecileri, infazcılarını, doğrudan veya zaman aşımıyla aklamak, devrimcilerin, vatanseverlerin, sosyalistlerin cezalarını daha da ağırlaştırmak için yapıldığına hiç kimsenin şüphesi olmamalıdır.

Tüm katliamlar ve soygunlar, "Devlet politikası, devlet görevi, devletin çıkarları" adına gerçekleştirilmektedir.

Bir MİT'çinin (MİT Başkanı'nın da değil) Yargıtay Başkanı'ndan böyle bir istekte bulunmasının "yasadışılığını" kuşkusuz Yargıtay Başkanı iyi biliyor.

Bu görüşmelerden birinin açığa çıkması karşısında bir açıklama yapması gerekiyor: Yaptığı açıklama işte şudur:

- "**Kozinoğlu devlet görevi yaptığı için şikayet etmedim.**"

Yargının zihniyetini de, devletin işleyişini de işte bu cümle ele veriyor:

Bir, demek ki, bu ülkede "**devlet görevlileri**" yasaları çiğneyebilirler. Yasalar, onlar için ge-

çerli değildir. Yasalar, sadece halkın uyması içindir.

İki, “Devlet görevlisi”, “devlet politikası”, “devletin çıkarları” denilince akan sular duruyor. Katliamcı Çatlı “devlet için yaptım” deyince, “şerefli kahraman” ilan ediliyor. Uyuşturucu kaçakçısı Yaşar Öz, “devlet için yaptım” deyince, aklanıyor. F tiplerindeki katliamın sorumluluğundan kurtulmak isteyen “ne yapayım, devlet politikası” diyor.

“Devlet politikası”, “devletin çıkarları” denilince bu ülkenin mevcut yasaları rafa kaldırılabilir. **HUKUKSUZLUK** dediğimiz işte budur. **SUSURLUK** işte budur.

Katlederek, işkence yaparak, en ağır cezaları vererek tırmanılan basamaklar

Devletin en “saygın” kurumlarının tepesindekilerin ne kadar çürümüş, yozlaşmış kişiler olduğu açığa çıktıkça, bazıları “o makamlara kadar nasıl gelmişler?” diye soruyor.

Yanlış bir soru. Tam da **LAYIK OLDUKLARI** yere gelmişler. Çünkü; MİT’in yönetimine gelmek için çok iyi bir “istihbarat” uzmanı, vatanseverliği tartışılmaz biri olmak gerekmiyor; veya Yargıtay’ın başındaki kişi için ölçü, iyi bir hukukçu olması değildir.

Devrimcileri katlede katlede, onlara en ağır cezaları vere vere, oligarşinin kanlı kirli işlerini yapıp bunları hukuka uydurarak geliyorlar bu makamlara. Atasagun’un geçmişini araştırın; karşınıza devrimcilerin kaybedilip barajlara gö-

mülmesi çıkar. Eraslan Özkaya, devrimcilere en ağır cezaları vererek, işkencecileri aklarak tırmanmıştır yargının merdivenlerini. Nasıl ki, poliste, MİT’te, Adalet Bakanlığı’nda en işkenceciler, en çok infaz yapanlar terfi ettiriliyorsa, yargı mekanizmasında da, hakimler, savcılar, aynı zihniyetle terfi ettirilmektedir.

Bugün rüşvette, yasaları çiğnemekte bu kadar pervasız olmalarının nedeni de budur.

Çünkü; devlet mafyacılara, faşist katillere, polis şeflerine, ölüm mangalarına, itirafçılara, “devrimcileri imha” operasyonlarında yer alma karşılığında, her türlü **pisliği yapma özgürlüğü** tanımıştır. Susurluk politikasının kurallarından biri de budur.

Çakıcı’nın adamlarıyla MİT’çi Kozinoğlu’nun telefon görüşmesinde, Kozinoğlu’nun söyledikleri, bunu açıkça gösteriyor:

- “Ben dışarıda rejim değiştirmiş adamım. Yargıtay’daki bir dosya ne ki? Bunlar devlet menfaatleri için gereken şeyler. **Biz söylüyorsak düşünmek onlara kalmaz, gereği yapılır. ... En kötü ihtimal 8 ay oyalar. Diğerlerini zaman aşımına sokarız.**”

Çakıcı’nın adamının telefonda açık konuşmayalım diye biraz ihtiyat göstermesi üzerine Kozinoğlu, son noktayı koyuyor:

- “**Kardeşim biz devletiz, ne korkuyorsunuz**”

Asarız, keseriz, her türlü hukuksuzluğu yaparız, çünkü biz devletiz! İşte oligarşik devletin “devlet” anlayışının veciz bir ifadesi.

Susurluk Devleti’ne karşı çıkılmadan bu pislikler temizlenemez

Tartışmanın bir tarafında da, “Susurluk” resminin bütününe görmekten aciz, kontrgerilla politikalarını tek tek bazı kişilere ve kurumlara indirgeyen reformistler ve “**Susurluk olsun ama daha kurallı olsun, böyle işler deşifre edilmesin**” diyen sözde liberaller-Avrupacılar vardır.

Reformist sol da sonuçta, oligarşik devleti meşru kabul ederek, Avrupalılar’la aynı yerde buluşmakta, onlar da AB’ci burjuva liberal kesimler gibi, Yargı-MİT-Polis-Mafya-Ordu mekanizması içinde devrimcilere karşı gerçekleştiren katliamların, infazların sözünü etmemektedirler. Bu ilişkinin temelinde yatan Susurluk olgusu görülmeksizin vay efendim “MİT Yargıtay niye görüşüyor?” diye muhalefet etmek, düzen içi burjuva muhalefetten farksızdır.

Bunların içinde en açığı olan Ertuğrul Özkök

Yargıtay Başkanı:

“Dinlenmekten hiç hoşnut değilim!”

Peki Sizin Dinledikleriniz?

Eraslan Özkaya, bugünlerde seri halde yayınlanan röportajlarından birinde *dinlenmekten tabii hoşnut değilim, insan çoluk çocuğuyla konuşamıyor* diyor.

Vah vah! Rahatsızlığına bakın. Onun bu kadarından rahatsız olduğu “dinleme”ler nedeniyle verilen kaç cezayı onayladı bugüne kadar, bir hatırlasın.

MİT’in, polisin “fezlekeleri” nelere dayanarak hazırlanıyor, Yargıtay Başkanı bilmiyor mu? Bal gibi biliyor elbette. Devrimci dergi büroları, dernekler, sendikalar, odalar, hangisi dinlenmiyor ki? Ama bugüne kadar onlardan hiç rahatsız olmamıştı!

çok daha önce yazmıştı:

“Her ülkenin bir derin devlete ihtiyacı vardır. Her ülkenin gizli kahramanlara ihtiyacı vardır ve devlet bu gizli kahramanları gerektiğinde korumayı bilmelidir. Ama bu ilişkiler hiç bir zaman sıradan ve akılsızca seviyeye inmemelidir.”

İtirazları sadece bunadır.

Ne var ki, onlar da bizim gibi bir ülkede kontrgerillanın bu pislikleri durmadan üreteceği gerçeğini görmezden geliyorlar. Susurluk Devleti'ne karşı çıkmayanlar, bu kirli-kanlı ilişkiler içinde yaşamaya mahkumdurlar.

İşte “Adaletin Uygulayıcıları” bunlar!

Açıkça yasaları çiğneyen bir Yargıtay Başkanı hukuk dağıtıyor bu ülkede. “Milli güvenlik”, millilikle zerrece ilişkisi bulunmayan, yasayı hukuku zaten hiç takmayan MİT'e emanet edilmiş.

İşte bunlar, Türkiye'de hukukun olmadığını kanıttır. Düşünün ki, bu ülkede 50 yıldır yüzbinlerce kişi bu MİT'in raporlarıyla işkencelerden geçirildi, bu Yargıtay'ın onayıyla hapslere atıldı, sürgün edildi? **Bu kararlar MEŞRÜ sayılabilir mi?**

Yargıtay Başkanı, diyor ki, “MİT de, biz de işimizi yapıyoruz.” Yani “aykırı” hiç bir şey yok; si-

yasi kör olmayan herkes görüyor, “yargı”, bu ülkede hukuka göre değil, kontrgerilla politikalarına, MİT talimatları ve polis fevlekelerine göre karar verir!

“Bağımsız yargı”ymış! Cuntalardan, Genelkurmaydan, hükümetlerden, MİT'ten, polisten gelen talimatlara, raporlara göre kararlar veren bir yargının nesi bağımsızdır? Sistemi böyle kurmuş bir devlette kim hukuktan, yasadın söz edebilir?

Koskoca(!) Yargıtay Başkanı “karşımdaki MİT olunca birşey diyemedim” diyor. Bu cümleyi çok doğal bir şeymiş gibi söylüyor. Nasıl bir korku yaratılmış, nasıl bir “devlet” anlayışı yerleştirilmiş, ortadadır. Susurluk devletin şekillenışı içinde yargının ne hükmü olabilir ki? Onun gücü, kontrgerilla politikalarının gereğini yerine getirdiği kadardır.

Bütün devlet işleyişi, halkın mücadelesini engellemek üzerine şekillendirilmiştir. Bir MİT'çinin rahatlıkla Yargıtay Başkanı'nın karşısına çıkıp isteklerde bulunabilmesi, Yargıtay Başkanı'nın bunda “yasadışı” hiç bir şey görmemesi, veya birşey diyememesi bu işleyişin sonucudur.

“Burada devlet benim, burada yasa benim” diyen polis şeflerini hatırlayın. Gerek gördüğünde bakanları, milletvekillerini şehirlere sokmayan generalleri hatırlayın. Ne yasası, ne hukuku? Herşey halkın devrimci mücadelesini bastırmak içindir.

Baş hedef devrimcilerdir.

Devrimciler infaz edilir. Yargı'da infazcılarının aklanmaları sağlanır. Sahte belgelerle devrimciler tutuklanır. Düzmece yargılamalar yapılır. Ve verilen cezalar işte böyle hukukçuların(!) yer aldığı Yargıtay tarafından onaylanır.

Hukuk kitaplarını kapatıp, aldığı villalara, MİT'ten, polisten, MGK'dan aldığı emirlere göre kararlar veren yargı, sıradan insanlara, devrimcilere, her gün yüzlerce yıllık cezalar veriyor, mahkemelelerin verdiği cezaları “yasaya uygundur” diye onaylıyorlar. Sahte belgelerle insanları tutuklayanlar, infazcılar, işkencecileri aklayanlar, işte bunlardır.

MİT-Mafya-Yargıtay-polis ve ordu; hukuksuzluğun kirli ve kanlı halkalarıdır.

Oligarşinin en “saygın” iki kurumudur MİT ve Yargıtay; oligarşinin “saygın”lık ölçütleri: Rüşvet, tehdit, şantaj, yolsuzluk, katliamcılık, işkencecilik ve onların aklayıcılığıdır.

Susurluk'a uygun olan budur. Açığa çıkan kirli ve kanlı ilişkiler ağı, MİT'le, Yargıtay'la sınırlı değildir. Tüm devlet, tüm düzen bu kir ve kânın içindedir.

Çakıcı'nın Mütteahhiti:

“Ben devletimi severim!”

Tabii Seveceksin Böyle Devleti

Çakıcı adına Yargıtay'da “dava takibi” yapan, asıl mesleği olan müteahhitliği de Yargıtay üyelerine, çocuklarına villa hediye ederek yerine getiren Hakkı Süha Şen, “devleti çok sevdiğini”, bu işi de “devletine hizmet” olarak gördüğünü söylüyor.

Tüm Susurlukçular böyledir; uyuşturucu ticareti yapar, cinayet işler, haraç toplar, ve hepsini de “devletimiz için” diye açıklarlar ve hepsi çok severler bu devleti.

Katilleri, mafyacaları, hortumcuları el üstünde tutan, onlar için kendi yasalarını bile çiğneyen devleti, katiller, mafyacılar, hortumcular sevmez mi? Bunların sevgisi de öyle işte...

MİT'i Bir MİT'çi Anlatıyor

Faili meçhuller... Halkın parasıyla seks partileri... Çıkar çatışması... Rant... Lüks ve Sefa... Yabancı istihbaratlara hizmet...

Katliam, provokasyon, cinayetler, kaybetmeler, faili meçhuller, komplolar, faşist mafyayı kullanma ve daha aklınıza gelebilecek, Susurluk devletinin ne kadar pisliği varsa, MİT içindedir. Böyle bir suç örgütü aynı zamanda kaçınılmaz olarak çürümüş bir kurumdur. Eski MİT'çi Mehmet Eymür'ün Atin.org sitesinde yayınlanan ve Eymür'ün "bir zamanlar Şenkal Atasagun'un sağ kolu olan eski Operasyon Başkanı Engin" diye tanıttığı eski MİT'çinin mektubu bu çürümeden örnekler veriyor. Özetleyerek, MİT'teki çürümenin, it dalaşlarının, birbirinin kuyusunu kazmaların örneklerini aktarıyoruz. Okuyun ve devrimcilere karşı savaşanların kimler olduğunu tanıyın!

❖ **Vatan-millet demagojisini dilinden düşürmeyenlerin pratiğine bakın, orada mutlaka emperyalizmle işbirliği görürsünüz: Yabancı istihbarat kuruluşlarının şubesi MİT.**

"Milli İstihbarat Teşkilatı.. başka servislerin çalışanı gibi hareket ederek, adeta başka ülkelerin hesabına işler hale gelmiştir... Kendi güvenlik makamlarımıza bile vermekten imtina ettiğimiz bilgiler büyük bir rahatlıkla diğer servislere verilerek, vatana ihanet edilmiş ve edilmektedir. Teşkilat bir kısım servislerin haber toplama aparatı

haline getirilmiştir... Personelde 'biz zaten filanca servislerin uydusuyuz' anlayışı oluşturulmuştur... Atasagun, göreve geldiği günden itibaren dünyanın bir çok ülkesine geziler düzenlemiş ve oradaki servis başkanlarıyla -güya- görüşmeler yapmıştır. Fakat yapılan bu görüşmelerde gündeme getirilen konular, verilen bilgi ve belgeler açıklık kazanmamış, en yakınında olan bizlerin -başkan, daire başkanları- dahi bilgisi olmamış, akabinde bu geziler formel raporlarla geçirtilmiştir. Teşkilatın uçağı, müsteşarın keyif ve eğlence mekanı olmuştur."

❖ **Sınırsız yetki ve güç sadece halka karşı pervasızca suç işlemelerinin önünü açmıyor. Aynı zamanda koltuk, çıkar çatışmalarını büyütüyor: Birbirinin gözünü oyanların MİT'i.**

"Gizli servislerde çalışan insanların maddi ve manevi tatmin edilemediği durumda, kendilerine verilen gücü illegal olarak kullandıkları görülen bir durumdur. Bu problem bizim teşkilatımız için de söz konusudur."

"Başkan seviyesindeki mesai arkadaşı (Engin-M.E)... Şenkal Atasagun'un adamları tarafından (Kaşif ve Ender-M.E) kapısının önünde adeta mesaj verir ve öc alır gibi dövdürüp hastanelik etmiştir. MİT mensupları, can korkusundan dolayı sokaklarda dolaşamaz, kırsal operasyonlara çıkmaz, hatta ailesi ile birlikte dahi bir yere gidemez hale getirilmiştir."

❖ **Katillerin ahlakı yoktur: Ahlakı çöküntü içindeki MİT.**

"Teşkilatın geneline yayılmış ahlaksızlık... Alkolün etkisiyle kendinden geçerek, **barlarda** bildiği tüm bilgileri anlatan, sonra **alkol komasına giren** personellerin durumu... Personelini **pavyona** zorla götürüp orada **alem yapan**, yabancı uyruklu kadınlarla yaşayıp, bu uğurda arabasını dahi satıp yaşantısına devam eden müdürler..."

"Personelin kullanması için açılan havuz, idari işlerden sorumlu başkan (Cengiz Metin-M.E) tarafından bir kaç saatliğine kapatılmış, **MİT mensubu bayanları zorlayarak alem yapmıştır**. Bu olayın mesai içerisinde olması da, teşkilat içerisinde bazı makam ve güç sahibi insanların ne kadar rahat olduklarını bizlere göstermiştir."

"Sekreterine **sarkıntılık** eden ve hatta **tecavüze yeltenen**, ses kayıtlarıyla belgelenen, sonrada korkutarak uzun süre buna devam eden Şenkal Beyin yardımcılarının (Miktad Alpay-M.E) durumları, normal hale gelmiştir. Güvenli olması yönüyle açılan ve değişik olaylarda kullanılan

"Sen yakaladın, yok ben yakaladım.."

MİT-Polis Rant Kavgası

Tüm bu hengame arasında Polis ve MİT arasında da "Çakıcı'yı kim yakalattı?" tartışması başladı. "Biz yaptık, biz yaptık" diye demeçler verdiler.

MİT de, Polis de Çakıcı'nın kaçmasındaki rolleri açığa çıktıkça, suçlarını gizlemek için "biz yakalattık" propagandasına daha çok ihtiyaç duyuyorlar. Öte yandan da aralarında hiç bitmeyen bir RANT kavgası var. Dertleri suçluları yakalamak, güvenliği sağlamak değil, tek dertleri RANT! Avrupa'da devrimci örgütlere karşı yapılan operasyonları, "Canlı bomba" senaryolarını, herşeyi bir rant aracı yapmayı bilirler; çünkü gizli ödenekleri böyle "başarı senaryoları" sayesinde daha pervasızca kullanırlar.

Karşılıklı kahramanlık hikayeleri anlatıyorlar; geçen bu hikayeleri. Ne yaptığınız belli oluyor işte; en temel göreviniz mafyaya erketelik.

Polis, kaçışında erketelik yaptı. MİT, kaçış için zaman kazanmasına. Siz, "en kahraman" kim yarışması yerine **"en iyi erkete kim?"** diye yarışsanız daha yakışır.

gizli evler, müdür ve başkanların harem evleri haline gelmiş, buralarda **seks partileri** verilmiş, evlerin güvenliği teşkilat dışından kadınların getirilmesi nedeniyle tehlikeye düşmüştür. Görevli olarak yurt dışına kısa süreli çıkan müdür ve başkanlar, beraberinde götüreceği personel seçiminde, **gönül eğlendirme** ön plana çıkmıştır.”

“4 Şubat 2002 tarihinde olan son olayda artık bu sıkıntıların doruk noktası olmuştur. Müsteşar yardımcısı Cevat Beyin özel kalemi olan ve eski Müsteşar yardımcısı Miktaf Alpay beyin yeğeni olan M. adlı şahıs önce sekreterini tabancasıyla öldürmüş, arkasından kendisi intihar etmiştir.”

❖ **Bütçeden en büyük ödeneklerin ayrıldığı MİT-ordu-polis, halkın parasını sadece halkı katletmek için kullanmıyor, aynı zamanda kendi lüks ve çıkarları için kullanıyorlar: Ranta, çıkara gömülmüş MİT.**

“Müsteşarımız, İstanbul Bölge başkanlığına tahsis edilmiş Kanlıca’da bulunan devlete ait bir villayı bir talimatnameyle alarak, müsteşarlık makamına tahsis etmiştir. Tabii buna en çok sevinende Sayın müsteşarın eşi İnci Hanım olmuştur. Bu villaya yapılan tadilat ve tefrişat masrafı tam 800 milyarı bulmuştur... Hatta İnci Hanımın İstanbul’a geldiğinde kullanabilmesi için yine bölgenin değişik amaçlarla kullandığı 2 Jeep hanfendiye tahsis edilmiştir.”

“İnci Hanımın.. Aşırı alkole olan bağımlılığı, kumara düşkünlüğü, Hanfendinin küçük köpekleri için bir devlet memurunun görevlendirilmesi, havuza köpeği ile girdikten sonra havuzun suyunun değiştirilmesi teklifi karşısında -benim köpeğim buradaki herkesten daha temizdir- sözü başka bir şey anlatmaya gereksinim bırakmaz.”

“Personelin ihtiyaçları anında kullanılma amacına yönelik paralar, yaklaşık 4 trilyon TL, Müsteşar ekibi tarafından yok edilmiştir.”

“İstanbul Pendik-D. mevkiinde bulunan bir arsa, müsteşarın bilgisi dahilinde, çok uygun alınarak kooperatif binalar yapılmış, bu dairelere, başkan ve müdürler yakın akrabalarını da katarak 3-5 daire sahibi olmuşlardır. Bu kadar ucuz maliyetle yapılan bu evler, bütün bölgelerde MİT gücünü kullanarak ucuz arsa kapatılması furçası başlatmış, Sayın Müsteşar ve ekibi gayri mülk zenginleri haline gelmiştir.”

“Sırf eski başkanlarımızdan olan Nuri Gündeşin olduğu bilinen bir temizlik firmasına, bütün temizlik işleri ihale edilmiştir. Müdürünün bile kullandığı aracın Hummer Jeep olduğunu söyleyince, yapılan iş karşılığı yapılan ödemenin ne denli büyük olduğu görülebilir.” (Panter temizlik şirketi. Ayrıca Gündeş’in Panter isimli güvenlik şirketi bulunuyor ve genel koordinatörü, Su-

MİT’çilik iyi iş yapıyor! Sokak Çeteleri, Büyük Oynayın!

Bakın Yargıtay Başkanı bile, karşısındaki MİT’çi deyince nasıl tırsıyor. Küçük işlerle oyalanmayın.

Dolandırıcıların “duayenlerinden” Selçuk Parsadan’ı hatırlayın; MİT’ten geliyorum deyince her kapı açılıyordu. **Sümüklü faşist mafyacı Çakıcı** nasıl “büyük baba” oldu sanıyorsunuz. Aslında bir halt yemediği halde, MİT’ten olduğu propaganda-sıyla haraç pazarını büyüttü.

MİT’le birlikte çalışın, çalışmasanız da öyle gösterin. Bütün kapılar açılır, büyük çalıp çırparsınız. bizden söylemesi.

Çakıcı’nın dostu bir Yüzbaşı ORDU yine GÖRMEZDEN GELİNİYOR

Susurluk döneminde olduğu gibi, olayın içinde bir de subay olmasına rağmen, güya olayı araştıran burjuva medya, bunu atlıyor.

Çakıcı’yla Hakkı Süha Şen’i tanıstıran, **Bodrum Jandarma Bölük Komutanı yüzbaşı Mehmet Özbulut**’tur. Özbulut, yaptığı açıklamada “**Çakıcı’yla bir kaç kez dost ortamında bir araya geldik**” diyor.

Peki bu yüzbaşıya Çakıcı’yla nasıl, hangi temelde “dost” olduğu sorulmayacak mı?

Aynı MİT’çi Kozinoğlu’nun amiri olduğu için MİT Başkanı Şenkal Atasagun’a yöneltilen soruların benzeri, Yüzbaşı’nın en üst amiri olan generallere, genelkurmaya sorulmayacak mı?

surluk’a sahip çıktığını basına da açıkça söyleyen biri-M.E)

❖ **Faili meçhul cinayetler şebekesi MİT**

“Oyakbank eski genel müdürü olan Coşkun Ulusoy ve bir siyasi partinin halen başkanı olan birisi ile üvey akrabalıkları olduğu bilinen, İstanbul’un yeraltı kesimiyle karanlık irtibatları olan bir başkanımız Sayın Atasagun ile beraber hareket ederek, illegal operasyonlar planlayıp icra etmişlerdir. Hatta faili meçhul cinayetlerin dahi bu ikili tarafından yapılarak, baraj inşaatları adeta bu ekibin mezar arazisi haline getirilmiştir.”

Fazla söze gerek var mı? “Aman yıpratmaya-lım” dedikleri MİT gerçeğinin küçük bir kısmıdır anlatılanlar ve bu MİT her gün her saat ve dakika halka karşı suç işlemeye devam etmektedir.

Temel Haklar Soruyor:

Bu sistemin adı ne?

İstanbul Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, Yargıtay-Çakıcı-MİT üçgenindeki ilişkilerin açığa çıkması üzerine, 14 ve 16 Ağustos'ta iki ayrı açıklama yaparak gelişmeleri değerlendirdi.

“Yargıtay Başkanı'na Bakın; Hukukun ve Adaletin Ne Durumda Olduğunu Görün!” başlıklı açıklamayı **“Yargıtay-MİT Kavgasını İzlemeye Devam Edin; Kimler Nasıl Yönetiyor, Görün!”** başlıklı açıklama izledi.

Temel Haklar, bu açıklamalarında halkı esas olarak pehlivan tefrikasına çevrilen “kim ne dedi” tartışmalarından çok, sistemin niteliğini sorgulamaya çağırıyordu. Bu açıklamalardan bazı bölümleri aktarıyoruz:

★Yargıtay'ının, MİT'inin Başında Çakıcı'nın Avukatlarının Olduğu Bir Devlet ‘Çete Devleti’ Değil De Nedir?

Yargıtay Başkanı Çakıcı'nın adamı olan bir MİT görevlisiyle niye görüştüğünü bile açıklamaktan aciz; MİT Başkanı, emrindeki bir personelin ne yaptığını izah edemiyor. İkisi birden “çocuklara masallar” anlatıp herkesi aptal, enayi yerine koyuyorlar.

Tartışılan olaylarda, açığa çıkan ilişkilerde, yaptıkları açıklamalarda “milli güvenliğe”, “hukuka” ilişkin bir şey var mı? Düpedüz bir çıkar çatışması.

Kendi adaleti olmayanlar, nasıl adalet dağıtır? Yargının en üst, “en kutsal” kurumunun başındaki adamın basit, sıradan bir rüşvet yiyici olduğu ülkede, hangi kararın hukuki olduğu iddia edilebilir? Kişisel iktidar ve çıkarlarının dışında hiç bir şey düşünmeyenlerin sağlayacağı bir “milli güvenlik” olabilir mi?

Oligarşinin adaleti, hukuku, milli güvenliği işte bunların elinde.

Bu ülke işte böyle yönetiliyor ve yönetenlerin kişiliklerinin çapı, kalitesi işte bu kadar.

★Böyle bir yargının kararları, meşru ve hukuki değildir!

Bu mekanizma yıllardır böyle işlemektedir.

Polis ve MİT işbirliğiyle, haklar ve özgürlükler mücadelesi yürütenlere karşı komplolar, provo-

kasyonlar yapılır, sahte belgeler düzenlenir ve bu sahte belgelerle mahkemelerde verilen cezalar da işte bu Yargıtay tarafından onaylanır.

Böyle bir yargının verdiği bütün kararlar gecikilmeksizin iptal edilmeli; hukukçu cüppesiyle hukuku ve adaleti yökedenler yargılanmalıdır.

★Düşünün;

Bu Sistemin Adı Demokrasi Mi?

Herkes şimdi bir kez daha düşünmeli; Susurluk konusunda bildiklerinin üstüne bu rezaleti de koyup sormalı: Bu devletin adı ne? Bu sistemin adı ne?

Bu pis ilişkilerin içinde olmayan, bu düzenin suçlarına ortak olmayan herkes açıkça görecektir ki; devrimcilerin yıllardır bu devlet hakkında söyledikleri doğrudur.

Bu tablo, devrimcilerin sistemle ilgili söylediklerinin kanıtından başka bir şey değildir.

Bunun için MİT-Yargı-Polis, devrimcileri yetketime çalışıyorlar. Gerçekler bilinmesin, hiç kimse tarafından açıkça dile getirilemesin diye devrimcilerin sesini susturmak istiyorlar.

★Bu pislikleri nasıl temizleyeceğiz?

Gazetelerin pehlivan tefrikalarına çevirdiği MİT-Yargıtay-Çakıcı hikayeleri içinde rezaletin bini bir para. Ama hatırlayın, Susurluk döneminde de bunun yüz katı pislik dökülmüştü ortaya. Peki ne olacak?

Bunların hesabını sormayacak mıyız? Bunlar, yanlarına mı kalacak?

Hesabını soracaksak, nasıl soracağız? Bu pisliklerden nasıl kurtulacağız?

Bu ülkenin gerçek vatanseverlerinin, bu ülkede hukuka gerçekten saygı duyanların, adalet isteyenlerin düşünüp cevaplaması gereken soru budur.

MİT Başkanı Şenkal Atasagun ve Yargıtay Başkanı Eraslan Özkaya görevden alınsalar bu pislik biter mi? Hayır! Çürümüş devletin çürümüş kurumları pislik üretmeye devam edecektir.

Devletin ayakları bunlar; ve bu ayaklar pisliğin içinde çürümüştür.

İşte böyle olduğu içindir ki, herkesi bir kez daha devrimcilerin **“pisliği ancak devrim temizler”** düşüncesi üzerinde düşünmeye çağırıyoruz. Bütün bu gelişmeler bunun kanıtı değil midir?

**Hoş geldin bebek / yaşama sırası sende
senin yolunu gözlüyor kuşpalazı, boğmaca, kara
çiçek, sıtma, ince hastalık yürek enfaktı, kanser filan
işsizlik açlık filan
tren kazası, otobüs kazası, uçak kazası, iş kazası,
yer depremi, sel baskını
kuraklık falan
polis copu, hapisane kapısı falan
hoş geldin bebek / yaşama sırası sende
senin yolunu gözlüyor sosyalizm, komünizm filan.**

“Nazım Hikmet’in bundan tam 43 yıl önce tasvir ettiği gibi hala her şey... Tren kazalarında, depremlerde, sellerde, hapishanelerde onar otuzar biner insanlarımız ölüyor.

“Doğal afet” diyorlar, biz ölüyoruz. “Takdir-i ilahi” diyorlar, ölen biziz...”

Bu kez tellâl çıkarıp geldi sel.

17-18 Ağustos günlerinde, yağışlar, başta İstanbul’un Alibeyköy semti olmak üzere, pek çok gecekondu semtinde sele dönüşerek halkın canını tehlikeye soktu, malına zarar verdi. Aynı günlerde Zonguldak’ta, Çorum’da, Yozgat’taki su baskınlarında da insanlarımız ölürken, tarım arazileri, yüzlerce köy evi zarar gördü.

Oysa... Günler öncesinden duyurmuşlardı şiddetli yağışların ve selin geleceğini. Peki duyurdular da ne yaptılar? Hiç! Büyük hazırlıklar yapılıyor havalarında oturup seyrettiler. Yıllardır gereken önlemleri almayan, dere yataklarını ıslah etmeyenler, iki gün içinde ne yapacaktı ki bundan başka? O kadar hazırlıksızdılar ki, Alibeyköy’de saatlerce kurtarma ekipleri yoktu ortada. Bir bot yoktu.

“Biz uyardık” deyip suçu üzerlerinden atmaya çalıştılar. Afet öncesi çığırkanlıklarının tek nedeni buydu.

Halk ölüme terk edildi. Malı afetin insafına bırakıldı. Onyıllardır böyledir bu. Sel olur, deprem olur, kaza olur, kuraklık olur; **DEVLET SEYREDER.**

İstanbul Temel Haklar Ve Özgürlükler Derneği, selin ertesinde 19 Ağustos’ta yayınladığı bildiride suçluları açıklıyordu:

İstanbul’u 10 Yıldır AKP Yönetiyor; halkın çektiği bu çilenin, zarar ziyanının sorumlusu onlardır.

Bütün yalaka basın, İstanbul Büyükşehir Be-

Gecekonduları Sel Bastı İKTİDAR SEYRETTİ!

İldeye Başkanı’nın “büyük bir felaketi” önlediğini yazıyorlar. Büyükşehir Belediye Başkanlarının görevi, meteoroloji bildirimlerini duyurmak mı? Bunun için o kadar büyük bir belediye teşkilatına ne gerek var?

Suçludurlar; Yıllardır Alibeyköy ve benzeri yerlerde aynı felaket yaşanıp duruyor. Niye önlemine almıyorlar, niye çözümüyorlar, teknoloji o kadar çaresiz mi?

AKP zihniyeti bu sorunları çözemez! Sorun bu ülkeyi ve İstanbul’u yöneten zihniyettir. O zihniyette halkın sorunlarını çözmek yoktur.

Onların gecekondularına ilişkin yapmayı bildiği tek şey, ellerine iki poşet alıp *“yoksulları ziyaret etme”* şovu yaparak rant elde etmektir. Bir de her Ramazan iftar çadırları şovu düzenlemeyi bilirler. İstanbul halkının büyük bölümünün yaşadığı gecekondularına böyle bakarlar. On yıldır hiç bir yeri ıslah etme çalışması yapmamışlardır. Belediyenin kaynakları, şehri imar edecek yatırımlara değil, AKP gibi bir parti kurmaya, ve Albayraklar gibi kendi avanelerine akıtılmıştır. Pervasisiz soygunculuklarını, gecekonduarda dağıttıkları Ülker Gıda kolileri ve iftar şovlarıyla gizlemeye çalışmışlardır.

‘Çarpık yapılaşma’nın sorumluları zeytinyağı gibi su üstüne çıkıyorlar

Kışın çatlaklarından soğuk üfren bu yapılar da, her bahar çamura battığımız bu yollarda yaşamayı biz çok mu istiyoruz? Gecekondu sorunu nedeniyle halkı suçlayanların akli, izanı kaybolmuştur. Gecekonduları ortaya çıkaran çaresizliğimizdir. İşsizliğimiz, yoksulluğumuzdur.

50 yıldır, kim bu halkı köyünden kalkıp şehre göç etmek zorunda bıraktıysa, kim şehirde gerekli istihdam imkanlarını yaratmadıysa, kim konut sorununu çözmediyse **“çarpık kentleşme”**nin sorumluları da onlardır.

Alibeyköy halkını suçluyorlar; Peki okulları, diğer devlet binalarını kim yaptı? Alibeyköy’deki dere yatağı boyunca tam dört okul var.

Başbakan Tayyip Erdoğan kükrüyor; “gözleminin yaşına bakmayıp yıkın...” Neyi yıkıyorsunuz? Alternatif ne gösteriyorsunuz? Sen IMF politikalarını uygulamayı sürdürüp tarımı yok ettikçe, köyünde işsiz kalan büyükşehirde gelecek ve gecekondu çöğalacak. Gecekondu sorununu çözmek istiyorsanız, IMF politikalarını uygula-

maya ve bu korkunç gelir adaletsizliğine son verin!

Çözüm 'istimlak'ta değil, 'ıslah'tadır.

Daha sel suları evlere dolarken, planlı bir şekilde "istimlak" konusunu gündeme getirdiler.

Yerinde ıslah edin. Halkı yerinden yurdundan edemezsiniz. Bu ülkede gecekondlu yıkımlarının ne anlama geldiğini herkes bilir; kamuoyu karşısındaki hiçbir vaat tutulmayacaktır. Ayrıca farklı biçimde çözüm imkanı varken, kimsenin koca bir mahalle halkının tüm yaşamını, sosyal ilişkilerini alt üst etmeye hakkı yoktur. Yapılacak şey açıktır; mahalle halkı yerinden edilmeden dere ıslah edilmelidir. Teknolojinin imkanları bugün bunu yapmaya yeter.

Bunu yapmayıp istimlakta ısrar ederlerse, Alibeyköy halkının şu sorusuna cevap vermek zorundadırlar: "Haliç'e marina yapıp burayı da zenginlere mi peşkeş çekmek istiyorsunuz?"

Halkın zarar ziyanı karşılanmalıdır!

Felaketten sonra Alibeyköy'de Bayındırlık Bakanlığı, belediye, hatta kaymakamlık, polis ayrı ayrı gelip "zarar tesbiti" yaptılar. Daha önceki tüm felaketlerde yapıldığı gibi. Ama daha öncekilerde bu zarar tesbitlerinden bir şey çıkmadı.

Alibeyköy halkı, haklı olarak bu defa da aynı şeyin yaşanacağı güvensizliğini duymaktadır. İstanbul Belediyesi ve AKP iktidarı en kısa sürede halkın zararının eksiksiz tazmin edileceğini açıklamalı ve bunu yerine getirmelidir.

Halkın sorunları soyguncu-istismarcı-baskıcı iktidarlara bırakılamaz!

Hiçbir sorunu çözümüyor, yalnız aldatıyorlar. "Allahtan" deyip aldatıyorlar. "Teröristler, provokatörler" deyip aldatıyorlar. Muhalefette "çözeceğiz" deyip, iktidarda "her şey yolunda" diye aldatıyorlar. İktidarlar gelip geçiyor, belediye başkanları değişiyor, fakat biz aynı afetleri, tekrar tekrar yaşamaya devam ediyoruz.

Halkımız! Can güvenliğimiz için, mal güvenliğimiz için, örgütlenmeli, mücadele etmeliyiz.

Tüm demokratik kitle örgütleri! Odalardan, sendikalara, haklar ve özgürlükler mücadelesi veren tüm kuruluşlar, yoksul halkımızın yaşadığı gecekondlu semtlerinde faaliyetler yürütmeli, yerel sorunlarla ilgilenmelidirler. Halkımızı istismarcıların, zalimlerin eline terk etmemek ve onların istismarından kurtarmak için bunu öncelikli bir görev olarak ele almalıdırlar.

Bu felaketler, kader değildir, önlenelirdir; ancak örgütlenir, birleşirsek, önleyebiliriz.

17 Ağustos Depremi'nin Yıldönümü

Halk Kaybettiklerini Andı

Dersim Temel Haklar üyeleri, 17 Ağustos'ta Sey Wuşe Heykeli önünde "17 Ağustos Depremi'nin Unutmadık Unutturmayacağız" yazılı bir pankart açarak, depremde ölenleri andılar. "Öldüren Düzen Ölen Halktır, Suçlular Halka Hesap Verecek" yazılı dövizlerin açıldığı eylemde, Derya Ulağ tarafından okunan açıklamada "17 Ağustos'ta, Bingöl depreminde, Pamukova'da, sel felaketlerinde, bu ülkenin hapishanelerinde ölenlerin sorumluları iktidarlardır" denildi. Eyleme çağrılmalarına rağmen diğer demokratik kurumlar katılmadı.

Elazığ Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği de 17 Ağustos günü postane önünde depremle ilgili bir basın açıklaması yaptı. Açıklamaya başlanmadan depremde yaşamını yitirenler için saygı duruşu çağrısı yapıldı. Saygı duruşuna çevrede bulunan halk da katıldı. Eylemde "Göçük Altında Kalan Emperyalizmin Kar Mantiğidir", "17 Ağustos'u Unutmadık Unutturmayacağız" dövizleri taşındı.

Gölcük- AKP'li belediyenin "acıları tazeleme" sahtekarlığı ile unutturmaya çalıştığı 17 Ağustos depreminde kaybedilen insanlarımızı halk kendi örgütlenmeleri ile andı. Gölcük'te Kongre Sarayı önünde toplanan yüzlerce kişi, iktidarların hiçbir sorunlarını çözmediğine dikkat çekerek iş, barınma gibi sorunlarını dile getirdiler.

Daha Nasıl Uyarsınlar?

Devletin resmi kurumu Kandilli Rasathanesi, ilk kez açık bir şekilde Marmara'da her an 7.2'lik bir deprem olabileceğini söyledi.

Kandilli Rasathanesi Müdürü Prof. Dr. Gülay Barbarasoğlu, "Marmara'da her an 7.2 şiddetinde deprem olma riski çok yüksektir. Bu deprem Tekirdağ çukurunda bir noktada olabilir. Bu deprem de Marmara'yı kuşatan illerde yüksek düzeyde hissedilecektir." dedi. 30 yıl içinde böyle bir deprem olasılığını yüzde 63 olarak ifade eden Barbarasoğlu'nun uyarısı ilk değil, ama AKP iktidarında "hazırlık, tedbir" anlamında "tık" yok. O IMF'nin emirlerini yerine getirmekle, ABD'ye sadakatini ispatlamakla ve depremlerde, selde, tren katliamlarında ölen halkı suçlamakla meşgul.

Nevşehir'in Hacıbektaş ilçesi'ndeki 41. Ulusal 15. Uluslararası Hacı Bektaş Ve-

de de 117 ölümü anlatan ilanlar dağıtılıp konuşmalar yapıldı.

Grup Yorum Coşkusu Direniş Sloganlarıyla Birleşti

İkinci gün akşamı açıkavada düzenlenen Grup Yorum konserini 5000 kişi izledi. Büyük bir coşkuyla geçen konserde, Grup Yorum tecrite, F

Hacı Bektaş Şenlikleri'nde Gerçeğe, Birliğe Çağrı Ve Yezid'in Torunlarının Vahşeti

li Anma, Kültür ve Sanat Etkinlikleri 16-18 Ağustos tarihleri arasında yapıldı. Etkinlikler kapsamında çeşitli konserler, paneller, şenlikler düzenlendi, şiir dinletileri, semah gösterileri ve tiyatro etkinlikleri sunuldu. Ayrıca etkinlik kapsamında halk ozanı Âşık Mahzuni Şerif adına yapılan anıtın açılışı yapıldı. Etkinliklerde bu yıl da, içeriğinin boşaltılmak istenmesine rağmen, Türkiye gerçeğinin ve zalimin zulmüne karşı direnenlerin gündemleştiği bir havada geçti.

Onbinler Bu Ülkede 117 İnsanın Katledildiğini Duydu

16 Ağustos günü ilçe merkezinde Ekmek ve Adalet, Temel Haklar Bülteni, TAYAD ürünleri, Gençlik Dernekleri Federasyonu ve İdil Kültür Merkezi kitlesel olarak katılırken, devrimci kurumların stantlarına "Bu ülkede 117 insan öldü, duyduunuz mu?" yazılı pankart asıldı.

İkinci günde TAYAD'lı aileler üzerlerinde "Bu ülkede 117 insan öldü, duyduunuz mu" yazılı önlükleri giyerek Delikli Taş ve ziyaretlerin bulunduğu bölgede gezi düzenledi. Yaklaşık 2 saat süren gezide, bölgedeki insanlara direniş ve 117 ölüm anlatıldı. Gezi sonunda tekrar stanların olduğu bölgeye gelen aileler "Yaşasın ölüm orucu direnişimiz" sloganlarıyla karşılandı, diğer standlar tarafından da alkışla desteklendi.

Akşam saatlerinde ise bir yürüyüş ve basın açıklaması yapıldı. Stantların önünden şehitleri simgeleyen bir tabut, karanfiller ve pankartlarıyla yürüyüşe geçen kitlenin önü polis tarafından kesildi. Yapılan görüşmelerin ardından AKP ilçe binası önüne temsili tabut bırakıldı ve bir basın açıklaması yapıldı. Yürüyüş sırasında halktan katılımlar gerçekleşirken, şair Ruhan Mavruk ve Emekli-Sen üyeleri de yer aldılar. Yapılan açıklamada "4 yıl 45 ay 1200 gündür ölüm oruçlarının sürdüğü" hatırlatıldı ve "direniş tecrit kırılana kadar sürecek, zulme karşı direneceğiz" denildi. Ayrıca Grup Yorum'un stand sokağındaki dinletisin-

tiplerine, ölüm oruçlarına yönelik bir konuşma gerçekleştirdi. Direnişe destek verme çağrısı yapan Yorumcular sözlerini "Bir olalım, iri olalım, diri olalım." diye bitirdi. Kitlenin coşkulu alkışlarıyla karşılanan bu konuşmanın ardından Yorum türkü ve marşlarını sürdürdü.

Konser boyunca, sık sık "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez", "Tecriti Kaldırın, Ölümleri Durdurun", "Katil ABD, İşbirlikçi AKP" sloganları atıldı. Yorum ayrıca 18 Ağustos günü, Mahsuni Şerif Parkı'nda bir söyleşi ve dinleti gerçekleştirdi.

Yezid'in Torunları Alevi Düşüncesini İstismar Etti, Terör Demagojisi Yaptı

Faşizmin polisinin halkın gelenek, inanç ve değerlerini hoyratça sömürdüğüne bir çok örneği yaşanmıştır. Hacıbektaş'ta da aynı istismarcılık yaşandı. Halk üzerinde terör estiren, gözdağı veren polis, etkinliklerin ilk günü bildiri dağıtarak, "bir olalım, diri olalım... terör örgütlerine kanmayalım..." demagojisi yaptı.

Konuşanlara bakın; halkın birliğini, diriliğini yok etmek için her türlü yöntemi kullananlar değil mi bunlar? Gazi'de Alevi halkın üzerine kurşunlar yağdırırken, gençlerimizi katlederken, karanlığın ortasından çıkıp Alevi dedesini kurşunlarken "birlik... dirilik" için mi yapıyorlardı?

Elbette, yüzyıllardır zulmü çok iyi tanıyan Alevi halk AKP iktidarının polisinin bu propaganda-larına kulak asmadı. Gerçek yüzleri ise şenlik bitiminde, ilçeden ayrılanlara yönelik yaşanan vahşi saldırıda ortaya çıktı. En büyük terörist ve provokatörün polis olduğu görüldü.

Şenlik Dönüşü Polisin Vahşi Saldırısı Otobüs Kapısını Kapatıp Gaz Sıkıldılar

Değişik illerden Hacıbektaş'a giden Gençlik Dernekliler, TAYAD'lı Aileler, Grup Yorum, İdil Kültür Merkezi çalışanları, dergimiz çalışanları ve Temel Haklar üyelerinden oluşan 70 kişi, otobüslerle çıkarken ilçe çıkışında çevik kuvvetin saldırısına uğradı.

Çevik kuvvet otobüsü durdurarak kimlik kontrolü yaptı. Ancak amacın kimlik kontrolü olmadığı, etkinlikler kapsamında 117 ölüm gerçeğine karşı uygulanan sansürün onbinlerce insanın katıldığı bir etkinlikte darbe almasının intikamı alınmak istendiği hemen belli oldu. Polis, kimlikler elinde olmasına karşın, herkesin tek tek inmesini dayattı. Kitle bu keyfi ve yasadışı dayatmaya karşı çıktı.

Bunun üzerine, polisin terörist yüzü tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. **Otobüsün kapısı ve camları kapıtarak içeriye biber gazı, gözyaşartıcı gaz yoğun şekilde sıkıldı.** Birçok kişi fenalık geçirirken, polis insanları araçlardan indirerek yerlerde sürükledi. Bu arada bir kişi tam da AKP'nin polisine yaraşır şekilde kaçırıldı. Kitlenin birbirine kenetlenerek direnmesi sonucunda kaçırdıkları TAYAD'lıyı getirmek zorunda kalan polis, yaptığı yasal hiçbir temeli olmadığını, saldırının hemen ardından insanlar yaralı vaziyette yerlerde yatarak bırakıp giderek gösterdi. Provokatörlük, teröristlik budur işte.

Bu arada, saldırıyı duyan Hacıbektaşlıların saldırı yerine gelmesi, kurulan polis barikatıyla engellendi. Buna rağmen beklemeye devam eden halk, çevik kuvvet'in çekilmesinin ardından, kitlenin yanına gelerek "geçmiş olsun" dileklerini iletti ve sahiplendi.

Saldırı Dersim'in Devamıdır

19 Ağustos'ta suç duyurusunda bulunan TAYAD'lı aileler yaptıkları açıklamada saldırının, 117 ölüm gerçeğini dile getirmelerine yönelik olduğunu belirttiler.

Sansür coplarla, gaz bombalarıyla sürdürülmek isteniyor. TAYAD'lıların direnişi, tecriti ve ölümleri duyurmak için bulundukları her yerde demokratik haklarını kullanmalarına karşı, fa-

Şenlikler, festivaller, mitingler, toplantılar... Sokaklar, evler, kahvehaneler, işyerleri, fabrikalar, kasabalar, köyler... her yer 117 ölüm gerçeğini haykırdığımız yerler olmalı. AKP iktidarının sansürünü fiili olarak etkisiz kılalım; Tüm Türkiye halkı direnişi ve iktidarın zulmünü duymalı...

şizm gerçek yüzünü gösteriyor. Saldırı, bir süre önce Dersim'deki festivalde yaşanan saldırının devamıdır. Orada da saldırı gerekçesi ölüm orucu direnişinin unutulmaması ve 117 ölüm gerçeğinin haykırılmasıydı.

Oligarşi halkın festivallerini, Türkiye gerçeğinin tartışıldığı, halkın kültürünün öne çıkarıldığı yerler olmasını istemiyor. İçeriği boşaltılmış, yozlaştırılmış, şenliğe dönüştürülmüş festivaller istiyor. Biz bu oyunu bozuyoruz. 117 ölüm Türkiye'nin gerçeğidir. Zulme karşı direniş Anadolu halkının mirasıdır.

Herkes şu yaşananların gösterdiği çıplak gerçekten ders çıkarmalıdır; TAYAD'lılar ne zaman tecriti ve sansürü protesto etse, ne zaman AKP hükümetinin ikiye yüzünü haykırsa, ne zaman "bu ülkede 117 insan öldü duyduunuz mu" diye sorsa, polisi, jandarması ile azgınca saldırıyor oligarşi. Bunun karşısında yapılması gereken, sansürlenene gerçeği her yerde, herkesin dile getirmesi, tecrite karşı mücadeleyi yükseltmesidir.

Subaşı 3. Yaz Şenliği Yapıldı

Antakya'ya bağlı Subaşı Beldesi'nde 3. Yaz Şenlikleri 14 Ağustos günü yapıldı. Okunan şiirlerin ardından sahneye Hatay'ın yerel grubu Şemsul-Cenubi (Güneyin Güneşi) çıktı. Arapça ve Türkçe türkülerle halkı coşturan Grup adına Ufuk Yenioçak yaptığı konuşmada, "Grup Yorum elemanlarının tutsaklıkları"nı dile getirerek "Grup Yorum'a Özgürlük" dedi. Yorum türkülerini söyleyen Şemsul-Cenubi programını "Haklıyız Kazanacağız" marşıyla bitirdi. Yerel sanatçıların ardından Ali Ekber Eren türkülerini seslendirdi. Şenlik halaylarla gece yarısı sona ererken dergimiz de şenlikte stand açtı. Şenliğe yaklaşık 1000 kişi katıldı.

Mezarlıkta Vahşi Saldırı, Jandarma Karakolunda İşkence

Ölüm Orucu şehidi **Fatma Bilgin**'in ölümünün 2. yıldönümünde, 12 Ağustos günü, Antakya'daki mezarının başında anma yapan TAYAD'lılara jandarma saldırdı, 12 kişiyi gözaltına aldı. Saldırı sonucunda 2 kişi yaralanırken, Selda Özçelik'in başına aldığı darbeyle ağır yaralandığı öğrenildi. Muhabirimizin de bulunduğu 12 kişi mahkemece serbest bırakıldıktan sonra İHD'de bir açıklama yaptılar. İHD saldırıyı kınarken, jandarmanın vahşice dövdüğü TAYAD'lılardan Hasan Kutlu işkencede yaşadıklarını anlattı. Açıklama sonunda gözaltına alınanlar adliye-ye giderek jandarma hakkında suç duyurusunda bulundular.

AKP iktidarının, polisi ve jandarmasının hiçbir inanca, değere saygılarının, demokratik hakka tahammüllerinin olmadığı bir kez daha görüldü. Anmaları engelleyerek, şehitlerin değerlerinin, düşüncelerinin, bıraktıkları geleneklerin unutturulacağını düşünüyorlarsa, yanıldıkları tarihte yazılıdır. Direnerek ölümsüzleşen Fatmalar unutulmaz. Düşünceleri gibi, mezartaşları da zulme karşı birer isyan simgesi olarak Anadolu'nun dörtbir yanındadır.

"Kafana sıkıp ıssız bir yere atacağız"

Muhabirimiz **Niyazi Harnuboğlu** saldırı ve gözaltında yaşadıklarını şöyle anlattı:

"Joplarla, tekmelerle, yumruklarla vurarak yer düşürdüler. Sürüklerken vurmaya devam ettiler. Arabanın içinde saldırı sürdü. Benimle beraber 11 kişi bir de 4 yaşında çocuk vardı. Annesinin kucağında o yaşta işkencelere tanık oluyordu. Çekmece Karakolu'na götürdüler. Arabalardan teker teker indirirlerken karşımızda bir sürü asker dövmek için dizilmişti. İnerken bizlere tekme ve yumruklarla giriştiler. O sırada sloganlarımız hiç susumuyordu... İfademi savcılığa vereceğimi söyleyince sivil giyimli uzun boylu hafif göbekli, top sakallı birisi ve bir kaç üniformalı, sürükleyerek karakol komutanı yazan odaya götürdüler. Odada sivil giyimli biri daha vardı. Kısa boylu zaıf. Yanında resmi üniformalı rütbeliler vardı. Uzun boylu olanı başımdan tutup, "**bizleri iyi tanı**, bir gün senin **kafana kurşun sıkıp** ıssız bir yere götürüp atacağız" diye tehdit etti. "İnsanlık Onuru İşken-ceyi Yenecek" sloganıyla karşılık veriyordum. Saldırmaya devam ettiler. Biri başımın üzerine basıp diğerleri tekmeliyorlardı. Sürükleyerek salona götürdüklerinde zorlukla nefes alıyordum. Yarı baygın durumdaydım. Kendimi NAZİ kamplarındaki birisi gibi hissettim. Bizi beş kişi olarak ayrı tutmuşlardı. **Özellikle DKÖ'lerde çalışanları** seçmişlerdi. Kime işken-ce yapacaklarını tespit etmişlerdi, teker teker işken-

ceden geçirdiler. Her tarafım şişlik ve morluk içindeydi. Halen doğru düzgün yürüyemiyorum. Özellikle kaburgalarım ve belime vurmuşlardı. Film çekirme esnasında bile erler tacize devam ettiler."

"Biz devletiz... İşkence de yaparız"

Canan Yabancı ise saldırıyı şöyle anlattı:

"Kızıl bayraklar, pankartlarımız ve karanfillerle anmayı yaptıktan sonra jandarma ve sivil giyimli şahıslar etrafımızı sararak kimlik kontrolü yapmak istediler. Gerekçesini sorup **mahkeme kararı** istediğimizde, sivil olan "**biz devletiz istediğimiz zaman kimlikte sorarız, gözatına alıp işkencede yaparız**" dedi. Bunun üzerine avukatlarımızı aradık. Bu arada saldırı başladı...

Tümüyle insanlığını kaybetmiş olan jandarma jop ve dipçiklerle önüne gelene hayvanca saldırıp işkence yapıyordu. Beni ve bazı arkadaşları ayırıp jandarma karakoluna götürdüler.

Orada da bütün **üst rütbeliler** dahil hayvanca saldırıp teker, teker işkence yaparak içeri geçirdiler. İçerde de "Erdoğan Arslan'ı biz öldürdük. Sizi de Naziler gibi yakıp sabun yapacağız size mi kaldı kahramanları savunmak." vb. hakaret ettiler. Biz de onların nasıl bataklıkta yüzdüklerini, namus ve ırz düşmanı olduklarını, ABD'nin uşakları olduklarını haykırdık. Saatler sonra direnişimiz karşısında pes ettiler. Bu arada mahkemeye çıktığımızda izlemeye gelen arkadaşımız Deniz Kutlu'yu da keyfi şekilde gözaltına aldılar, ertesi günü serbest bırakıldı."

1 Nisan Hukuksuzluğuna Protesto

1 Nisan hukuksuzluk operasyonu protesto edilmeye devam ediliyor. Haklar ve Özgürlükler Cephesi Samsun'da 17 Ağustos günü düzenlediği eylemle sahte belgeli operasyonu bir kez daha protesto etti. Süleymaniye Caddesi'nde yapılan basın açıklamasında "Baskılar Bizi Yıldıramaz" pankartı açılırken, DKÖ yöneticilerine, sendikacılara, hak ve özgürlükler mücadelesinde yer alan devrimci, demokratlara yönelik gözaltı ve tutuklama terörünün sürdüğü dile getirildi.

Birtan Davasında İşkenceci İtirafı İz bırakmadan işkence

1991'de Birtan Altunbaş'ı işkencede katletmekten yargılanan 10 polis arasında bulunan, ancak 6 yıldır "adreslerinde bulun(a)madıkları" için dosyaları ayrılan emekli polisler Ahmet Baştan ve Naip Kılıç'ın yargılandığı dava karara kaldı.

Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki davanın 17 Ağustos günkü duruşmasında Baştan suçunu açıkça itiraf etmekle kalmadı, polisteki işkence gerçeğini de anlattı. Duruşmaya katılan Av. Oya Aydın, 6 yıldır ifadesi bile alınamayan Baştan'ın savunmasındaki suç itirafının, tanık ve delil durumunun dikkate alınarak "işkence yoluyla adam öldürme" suçundan en üst sınırdan hüküm verilmesini istedi.

Devlet kurumlarının bütün direnmelerine rağmen Birtan'ın avukatlarının verdiği adreste bulunan işkencecilerin talimatlı ifadelerinin okunmasının ardından, mahkeme esas hakkındaki mütalaasını hazırlaması için savcıya süre verilmesine ve dosyanın karar için heyet tarafından incelenmesine karar vererek duruşmayı erteledi.

Dedeoğlu İşkence Ekibinin Başında

Yıllardır devletin korumasında bir türlü "bulunamayan" iş-

kenceci polis Ahmet Baştan'ın mahkemedeki itirafı bir işkencenin ruh halini ele verirken, Birtan'ın kimler tarafından nasıl katledildiğini de ortaya koydu.

Baştan, davanın başından beri işkencecilerin "Biz sorgulamadık... ben operasyon ekibindeydim, sorgu yapmam... bilmiyorum... görmedim" gibi uydurmalarla üstünü kapatmak istediği 'Birtan'ı kimin sorguladığını' itiraf ediyor ifadesinde. Birtan'ın sorgusuna emekli başkomiser İbrahim Dedeoğlu'nun katıldığını açıklayan Baştan, işkencecinin aynı zamanda beyin özürlü olduğunu gösterircesine, kendilerini aklamaya çalışırken, işkence yöntemlerini de anlattı. Birtan'ın yer gösterme işlemine katıldığını ve bu esnada kaçmaya çalıştığı için yaralanmış olabileceği yalanını uyduran Baştan, ifadesine şöyle devam ediyor:

"Ben, Birtan ve arkadaşlarının sorgularında hazır olmadım. Bu şahsı sorgulayanlardan iki başkomiser ve iki polis memuru basından öğrendiğim kadarıyla bu olaydan ceza aldılar. İbrahim Dedeoğlu, Sadi Çaylı, Hasan Cavit Orhan ve Süleyman Sinkil, ölen Birtan ve iki arkadaşının sorgusunda bulundular. Bunu gördüm ve biliyorum."

'İz Bırakmadan İşkence Yapın' Talimatı

Baştan, DAL işkencehanelerinde işkencenin uygulanışını da şu sözlerle anlattı:

"O dönemlerde gözaltına alınanları uykusuz bırakarak, ayakta bırakarak, yorma yöntemi kullanarak suçunu söylemelerini isterdik. O şu-

bede arıza bırakacak şekilde sorgulama yöntemi kullanılmazdı. Bunun kullanılması da kesinlikle istenilmezdi. Tazyikli su verme, askıya asma yöntemlerini kullanmazdık."

Bir işkencecinin kafa yapısı budur işte. Ona göre, uykusuzluk, ayakta bırakma gibi yöntemler işkenceden sayılmıyor, ki tüm yöntemleri kullandılar ve kullanmaya devam ediyorlar. Bunları, Birtan'a işkence yapmadıklarının kanıtı olarak sıralıyor, Birtan "uykusuz bıraktıkları için" ölmüş! Doğru olan şey, "iz bırakmama" talimatıdır. Peki kim veriyordu bu talimatları? Hukuk bunları da sormayacak mı? Dönemin Emniyet Müdürü'nden başlayarak işkence emri verenleri sanık sandalyesine oturtmayacak mı? Aynı yıllarda işkence şubesinde bu yöntemleri kullanan ve işkence emirleri verenlerden biri de Tayyip Erdoğan'ın korumasıydı.

Temel Haklar Katillerin Peşini Bırakmıyor

Birtan davası nezdinde işkence karşıtlığı, insan hakları şovu yapanlar, şovlarını yapıp kayboldular. Temel Haklar ise tüm bu oyunları deşifre ederken katillerin cezalandırılmasını istemeye devam ediyor. Her duruşmada olduğu gibi yine mahkeme önünde yaptıkları açıklamayla "adalet istiyoruz" diye haykırdılar. "Yaşasın Halkın Adaleti" sloganıyla açıklamaya son veren Temel Haklar üyeleri, daha sonra Abdi İpekçi Parkı'ndaki TAYAD'lıları ziyaret ettiler. Burada da "Birtan Altunbaş Ölümsüzdür" sloganıyla karşılandılar.

Peki kim veriyordu iz bırakmadan işkence yapma talimatlarını? Mahkeme bunları da sormayacak mı? Sorumluları cezalandırmayacak mı?

Genel-İş Greve Çıkıyor

İstanbul Belediyelerinde iki karar: Belediye-İş anlaşma imzaladı, Genel-İş 23 Ağustos'ta grevde

İstanbul Büyükşehir Belediyesi ile Belediye-İş Sendikası arasında süren görüşmeler anlaşma ile sonuçlandı. Belediye-İş anlaşmayı "kazanımların korunduğu" şeklinde değerlendirirken, belediye adına görüşmeleri sürdüren MİKSEN'in esnek çalışma dayatmasından vazgeçmesinin bu anlaşmada belirleyici olduğunu, bu dönemde sadece ücret için greve çıkmanın faydasız olduğunu belirtti.

Anlaşmaya göre, işçi ücretlerine seyyanen 4 milyon 800 bin lira zam yapıldı ve aynı oran sosyal haklara da uygulandı.

Öte yandan, İstanbul'un 6 merkez ilçe belediyesinde grev kararları asan DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası, bu belediyelerde aynı gün greve çıkma kararı almıştı. Genel-İş'ten edinilen bilgilere göre, greve çıkma günü de belli oldu.

Buna göre, 23 Ağustos 2004 tarihinde Genel-İş'in örgütlü olduğu Küçükçekmece, Bahçelievler, Fatih, Eminönü, Kartal ve Kadıköy Belediyeleri'nde aynı anda greve başlanacak. Grevin, Toplu İş Sözleşmesi'nde mutabakata varılana kadar sürdürüleceği vurgulanırken, Genel-İş, bu süreç içerisinde işçilere ve tüm kesimlere duyarlılık ve direnişlerine destek verme çağrısında bulundu.

AKP zoruyla dinci sendikalar güçlendiriliyor

Orman işkolunda yaşanan, AKP'li dinci sendikaları iktidar gücünü kullanarak güçlendirme, mevcut diğer sendikal örgütlülükleri tasfiye etme planı, başka alanlarda da sürdürülüyor.

Bunun son örneği AKP'li Denizli Belediyesi'nde yaşanıyor. Genel-İş üyelerine Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş'e geçmeleri için baskı uygulanıyor. Yaşananları **"işçinin iradesine ipotek koymak"** olarak değerlendiren DİSK, 13 Ağustos'ta belediye önünde yaptığı eylemle AKP'li belediyeyi protesto etti. DİSK Genel Başka-

nı Süleyman Çelebi, işçilerin yaklaşık on yıldır Genel-İş üyesi olduğunun altını çizerek, "işçilerimize sahip çıkacağız" dedi. AKP iktidarının IMF politikalarını uygularken, buna karşı çıkışı önlemek için sendikaları da güdümüne almak istediğini ve bu yolla işçileri örgütsüzleştirmek istediğini belirten Çelebi, sözlerini şöyle sürdürdü:

"İşçilere, sendikalarının değiştirilmesi yönünde baskılar sürerse, bu değişikliği isteyenleri ulusal ve uluslararası platformlarda rezil ederiz."

Açıklamanın ardından valilikle görüşme yapıldı ve belediye hakkında suç duyurusunda bulunuldu.

Kuruluş Yıldönümünde AKP'ye Protesto

Bolu Belediyesi'nden atılan işçilerin eylemleri sürüyor. İşçiler bu kez de AKP'nin üçüncü kuruluş yıldönümü olan 13 Ağustos günü, AKP'yi protesto ettiler. AKP il binası önünde basın açıklaması yapmak için gelen işçileri polis binaya

yaklaştırmazken, açıklama İzzet Baysal Heykeli önünde yapıldı. Belediye-İş Bolu Şube Başkanı Erdoğan Kefeli şöyle konuştu: "Sağolsunlar, işçiler atılıyor, otobüsler satılıyor, çöpler birikiyor, halk mutlu, işçiler mutlu. Daha ne olsun, Başkan tekrar işçi çıkaracağını söyledi. AKP'nin üçüncü yaş günü kutlu olsun. Daha nice işçi kıyımlarına..."

Polisevi'nde Sendika İşten Atma Nedeni

Hakkını arayan, direnen işçilerin karşısına dikilerek, her türlü terörü uygulayarak patronlardan yana olduğunu her seferinde gösteren İstanbul Emniyet Müdürlüğü, kendisi de bir patron olarak sendikal işçiye ve demokratik hakka tahammülsüz olduğunu gösterdi.

İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah, Beylerbeyi Sabancı Polisevi'nde demokratik haklarını kullanarak örgütlenen işçilerden dokuzunun işten çıkartılması talimatını bizzat verdi. Cerrah gece yarısı Polisevi'ne gelerek 9 sendikal işçinin işten çıkarılması talimatını vermesinin ardından işten atılan 9 işçinin yerine yeni işçiler alındı.

Türkiye Otel, Lokanta Dinlenme Yerleri İşçileri Sendikası (TOLEYİS) Yönetim Kurulu Başkanı Cemal Bakındı, "Sendikamızın örgütlü olduğu Beylerbeyi Polis Konukevi işyerinde, toplu iş sözleşmesi yetkisi alınmış olmasına ve daha önce işten atılan 5 işçimiz ile ilgili İş Mahkemesi tarafından işyerine iade kararı vermesine rağmen, Celalettin CERRAH, 11 Ağustos gece 01.30'da işyerine gelerek işyeri sendika temsilcimiz olmak üzere 9 üyemizin yasalara aykırı olarak işten çıkarılması talimatını vermiş ve üyelerimiz işten atılmıştır" sözleriyle yasadışı ifade ederken, TOLEYİS Sendikası tarafından 12 Ağustos günü İstanbul Valiliği önünde çeşitli sendikalarla beraber basın açıklaması yapıldı. Açıklamada, "devletin vatandaşından yasalara uymasını istemesi için evvela kendisinin yasalara uyması gerekmektedir." denildi.

**İşçi düşmanı
Celalettin Cerrah**

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

Gültekin KOÇ
Ölüm Orucu Ekibi'nden
Selami Kurnaz da
ŞEHİT DÜŞTÜ

**Alnı kızıl bantlıların
yürüyüşü sürüyor;**

Ölüm Orucundaki Tutsaklar:

Sevgi ERDOĞAN
Ölüm Orucu Ekibi
Fehim Horasan
Vedat Çelik
M. Kemal Eren
M. İnan Işık
H. Sergül Albayrak

TKEP/L Davası'ndan
Remzi Aydın

Bizi yargılayanlar meşru değildir

Bizi, onlarca yıl F tiplerinin hücrelerinde “çürümeye” mahkum edenler;

Mafyacıları milyon marklar karşılığında serbest bırakan DGM savcısı ve hakimleridir. Ancak trafik kazalarında uyuşturucu kaçakçılarının otosunda oldukları açığa çıkan DGM hakimleridir. Polisin aradığı banker Bako'ları evinde saklayan savcılardır. Yargıtay'da dolarlar, marklar, lüks tatiller karşılığında “dava takibi” yapan... malvarlıklarında “gelirleri ile örtüşmeyecek derecede artış tesbit edilen”... karşılarına MİT görevlisi gelince “MİT olunca bir şey diyemedim” deyip MİT talimatlarına göre hareket eden hakimlerdir.

MİT-Çakıcı-Yargıtay-Polis dörtgeninde gördükleriniz, devrimci tutsakların kimler tarafından yargılandığının, haklarındaki “ceza”ların neye göre verildiğinin resmidir.

İşte bunlar bizi yargılayıp “mahkum” edenler.

Hapishanelerdeki binlerce tutsağın dava dosyasında aleyhlerine tek bir delil yoktur.

Ama polis fezlekeleri vardır.

Polis fezlekeleriyle verilen kararlar Yargıtay'a gider.

Ve orada da Yargıtay dava dosyalarına bakmaz. Hukuka bakmaz. MİT'çilerle, polis şefleriyle yapılan görüşmeler belirler kararı.

Yargıtay üyeleri, iki şeye göre karar veriyorlar:

Mafyacıların, emperyalist ve işbirlikçi tekellerin davalarında PA-RA konuşuyor. Devrimcilere ilişkin davalarda ise, MİT (yerine göre polis veya Genelkurmay da olabilir) konuşuyor.

“Biz söylüyorsak düşünmek onlara kalmaz, gereği yapılır.” diyen MİT görevlisi Kaşif Kozinoğlu'nun açıkça ortaya koyduğu gibi, DGM'ler, Yargıtay üyeleri, önlere gelen davalar üzerine düşünmemiş, hukuk kitaplarına bakmamış, sadece hükümleri, MİT-Polis talimatlarını onaylamışlardır.

Bu tablo, binlerce devrimciyi, vatanseveri ağır cezalara çarptıran kararların meşru olmadığının göstergesidir. Mesele, mevcut hukuk sisteminin ve anlayışının gayri-meşruluğunun da ötesindedir. Kendi yasalarına göre bile meşruluğu kalmayan bir hukuk düzenidir bu.

Çünkü bu tablonun tam adı HUKUKSUZLUKTUR. Düzenin kendi hukuku yürürlükte değildir. Mevcut yasaların ötesinde bir “yargı” mekanizması oluşturulmuş, ve kararlar o mekanizma içinde alınıp uygulanmaktadır. DGM'ler bu mekanizmadaki ana halkalardır; Yargıtay'a da DGM'lerde uygulanan Susurluk hukukunu onaylayıp meşrulaştırma görevi verilmiştir.

Hakkımızda verilen cezalar gayri-hukuki ve gayri-meşrudur; “ceza-mızı çekmemiz” için yapılan hücreler gayri-hukuki ve gayri-meşrudur; bu tablo, Büyük direnişimizin başında ortaya koyduğumuz “DGM'lerin kapatılması ve verdiği tüm kararların iptal edilmesi” talebimizin haklılığını bir kez daha göstermiştir. DGM'lerin kapatılıp yerine aynı işlevi görecektir farklı isimlerde mahkemelerin yürürlüğe konulmasıyla, üç beş hakim görevden alınmasıyla, ADALET sağlanamaz. DGM'lerin verdiği ve YARGITAY'ın onayladığı tüm ceza kararları iptal edilmeli ve sistem kökten değiştirilmelidir. Bugün ülkemizde ADALET istemenin yolu, bunları talep etmekten geçmektedir.

Adaletin temsilcisi olan kurumlar, adaletsizliğin, hukuksuzluğun sürdürücüsüdürler. Dolayısıyla bizi yargılayanlar, HESAP VERMESİ gerekenlerdir. Ve elbette o gün de gelecektir.

Dersim’de Heyet İncelemesi

Suç işleyen polistir

5. Munzur Kültür Festivali’nde Temel Haklar üyeleri ve TAYAD’lılara yönelik saldırıyı incelemek üzere Dersim’e gelen heyet gözlem ve görüşmeleri sonucu bir rapor hazırladı. Av. Hüdayi Berber (ÇHD İst. Şb.) Cihan Keşkek (Grup Yorum), Fahrettin Keskin (TAYAD), Av. Behiç Aşçı (HHB), Gülsüm Yıldız (İstanbul Temel Haklar) ve Ali Özlek’ten (İstanbul Gençlik Derneği) oluşan heyet, saldırıdan yaralı kurtulanlarla, tutuklananlarla, Tunceli Belediye Başkanı, DEHAP ve EMEP yöneticileri, DKÖ yöneticileri, Baro Başkanı ve halkla görüşüp dava dosyasını inceledi.

Heyet ayrıca, kardeşi ve bir yakını kaza sonucu ölen Tunceli Belediye Başkanı Songül Erol Abdil’e taziye ziyaretinde bulundu.

Emniyet Müdürü: “Çokca insan ölebilir...”

Saldırı günü, TAYAD’lıların hapisanelerdeki tecrit ve 117 insanın ölümüne dikkat çekmek, tecritin kaldırılması talebini haykırmak için Munzur Çayı’na karanfil atma eylemi yapmaya karar verdiklerini ve bu amaçla 400 kişi ile yola çıkan kitlenin katılımlarla 1000 kişiye ulaştığını hatırlatan heyet, yürüyüş boyunca Tunceli İl Emniyet Müdürü’nün yürüyüşçülere müdahale etmeye çalıştığının altını çizdi. Emniyet Müdürünün Belediye Başkanı aracılığıyla, bazen direkt olarak tehditlere varan ifadeler kullandığını ve hatta **“bu yürüyüşte çokca insan ölebilir”** dediğinin duyulduğunu belirten heyetin raporunda yer verdiği tespitlerden bazıları şöyle:

“Kitle Demir Köprü üzerine geldiğinde karanfiller Munzur Çayı’na atılırken basın açıklaması okunmaya başlanmıştır. Basın açıklaması okunurken TAYAD’lı Hasan Beyaz eylemin 5 dakika sonra biteceğini söylemiştir. Buna rağmen polis beklememiş, Emniyet Müdürü’nün emri ile çevik kuvvet polisleri halkı Demir köprü üzerinde sıkıştırarak önce biber gazı sıkıp daha sonra da joplayarak bayılacak hale getirdikleri insanları kalkanları ile 5 metre yüksekliğindeki Demir Köprü üzerinden atmaya başlamışlardır.”

İnsanlar suya ve kayaların üzerine atıldı

“Köprüden atılanların bir kısmı Munzur Çayı’na düşerken bir kısmı köprü’nün altındaki kayalıkların üzerine düşmüştür. Kayalara düşenler ağır şekilde yaralanmıştır. Bazılarının kırık kemiklerinin derilerinden çıktığı ifade edilmiştir.”

“Halk polisin vahşi saldırısını görünce müdahale etmiş, taşlamaya başlamıştır. Halkın taşlaması ile polis saldırıyı durdurup çekilmek zorun-

da kalmıştır. Yaralananların ve görgü tanıklarının ifadelerine göre halk polisi taşlamasa onlarca insan ölebilirdi.”

“Çekilen polis çevredeki çay bahçelerinde oturan özellikle gençleri gözaltına almıştır...”

“Adliye önünde Temel Haklar Derneği üyeleri bir basın açıklaması yaparak, polis saldırısını ve gözaltıları kınamışlardır. Açıklamadan sonra Dersim Temel Haklar Başkanı Murat Kaymaz ve başkan yardımcısı Derya Ulaş ‘Savcının kendilerini çağırdığı’ söylenerek gözaltına alınmışlardır. Adliye bahçesinden geçmekte olan Savcı bekleyen yakınları tehdit etmiş, **‘siz görürsünüz’** demiştir.”

Suç işleyen polistir, cezalandırılmalıdır

“Basın açıklaması, karanfil atma gibi eylemler meşru, demokratik, yasal eylemlerdir. İzin almaya bağlı olmadığı gibi herhangi bir bildirimde de bulunmak gerekmez. Yasadışı davranan Tunceli İl Emniyet Müdürü yönetimindeki polistir. Polis 2 metre eninde, 20 metre boyundaki Demir Köprü üzerinde sıkıştırdığı insanlara **“dağılmalari”** yönünde çağrı yapmıştır. Ancak kitle iki tarafı kapatılmış köprü üzerinde sıkıştırılmıştır. Dağılma olmayan bir yerde polisin **‘dağılın’** çağrısı yasal olarak yapılmamış bir çağrıdır. Polis saldırısına meşruluk-yasalılık kazandırmak için uyarı yapmıştır. Suç işleyen polistir.”

“Polis halkı provoke etmek için çeşitli dedikodular yaymış, gerçeğe aykırı tutanaklar tutmuştur. ‘Diyarbakır’lıların Tunceli’lilere saldırdığı’ dedikodusu yaymaya çalışmışlardır. Saldırıdan sonra tutulan olay tutanağında halkın insanları kurtarmak için polisi taşlaması **‘örgüt tarafından çevreye yerleştirilen sempatanların taş atmaya başlaması’** şeklinde geçirilmiştir.”

“Dava dosyasında müşteki olarak dinlenen polislerin ifadeleri çelişkilidir... Heyetteki Avukatlar saldırıda çekilmiş fotoğrafları ve polis ifadelerindeki çarpıklıkları ekleyerek tutuklamaya itiraz etmişler, Derya Ulaş ve Murat Kaymaz’ın tahliyesine karar verilmiştir.”

Sonuç Olarak; Tunceli halkı Dersim Temel Haklar’ın bir faaliyeti olarak meşru-hukuki-yasal açıklama yapma- ifade özgürlüğünü kullanmak istemiş, polisce önceden planlanan saldırıya maruz kalmıştır. Onlarca insan yaralanmıştır. Polis bu tavrı ile Munzur Doğa Kültür Festivali’ne gölge düşürmeye çalışarak festivale katılımı da engellemeye çalışmıştır. Suçlu olan polistir. Polis yargılanmalı, cezalandırılmalıdır.”

Bülent Arıncı: *Evladımı kaybettim, bundan daha acı ne olabilir ki* Ya 117 Ana-Babanın Acısı?

15 Ağustos tarihli Hürriyet'te yayınlanan röportajında "bir baba olarak" şöyle diyor:

"Allah kimseye vermesin, trafik kazasında 17 yaşındaki evladımı kaybettim. İnsan onu elleriyle toprağa verince artık ölümden ötesini düşünmez oluyor. Bundan daha acı ne olabilir ki ben onun için üzülüyüm?"

Üzüntüsünü paylaşıyoruz,

ancak...

Ancak, Arıncı'nın bir oğul için duyduğu acıyı, bu ülkede iktidarın tecrit ve katliamda ısrarı nedeniyle 117 ana-babanın duyduğunu neden görmezden geliyor?

Soruna ilişkin "benim onları anlamam, dinlemem lazım" demesinin üzerinden aylar geçti ve Cemil Çiçek'in uyarısı ile sustu. 117 ana-babaya,

"acınızı yaşamaya devam edin" demiş oldu.

Bir trafik kazasından, başka türlü bir ölümden, başka türlü bir acıdan söz etmiyoruz; yönetim kademesinde bulunduğu devletin, kurucusu olduğu partinin bilinçli bir şekilde, görmezden, duymazden gelecek işlediği cinayetlerden söz ediyoruz. Bu cinayetler sonucu 117 ana-baba evladının soğuk bedenine sarıldı. O bedenler ki, kimisi açlıktan erimiş, kimisi kül olup kavrulmuştu.

Arıncı anlayabilir mi böyle bir acıyı? "Evet anlarım" diyorsa, bu acıları dindirmenin yolu bellidir. "Dinlemeli, anlamalı" ve çözümü için çaba harcamalıdır. Çözüm; tecrit işkencesinin sona erdirilmesidir.

infaz yasasına protesto

4 yıldır her koşulda tecritteki evlatlarının sesi olan aileler, meclis açıldığında görülecek olan Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'na tepkilerini bir kez daha gösterdiler.

18 Ağustos günü Yenişehir postahanesi önünde biraraya gelen TAYAD'lı aileler ile Temel Haklar tutsak yakınları komisyonu adına açıklamayı yapan Ayşe Arapgirli, tecritin sessiz ve kansız işkenceli bir ölüm olduğunu, tek tip elbise gibi yöntemlerle işkencenin dozunun daha da arttırılmak istendiğini ancak tutsakların 1984'de olduğu gibi bu saldırıyı da püskürteceklerini belirtti ve aileler olarak her zaman evlatlarının yanında olduklarını, bunun en iyi örneğinin de 15 Eylül tarihinde 1 yılını dolduracak olan Abdi İpekçi direnişinin olduğunu söyledi.

Açıklama "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" sloganıyla son bulurken, infaz yasasının devrimci tutsakların siyasi kimliğine yönelik olduğunu ve tecriti daha da katmerleştireceğini vurgulayan dilekçeler TBMM İnsan Hakları Komisyonu'na gönderildi.

Özgür-Der'den Açıklama: AKP Tecriti Sürdürüyor

Salih Sevinel'in eşi ve kızının da yer aldığı TAYAD'lılar, Özgür-Der'i ziyaret ederek, Salih Sevinel'in katledilmesi ve tecritle ilgili duyarlı olunmasını istediler.

Ziyaretin ardından bir açıklama yapan Özgür-Der, "Sevinel'in ölümünün aydınlatılması ve sorumluların hesap vermesi için yapılacak girişimlere destek olacaklarını" belirtti. Tecritin AKP tarafından da kesintisiz bir şekilde sürdürüldüğüne değinen Özgür-Der, şöyle dedi:

"Sıklıkla öne sürülen özgürlük alanının genişletilmesi, demokratikleşme ve benzeri iddialara karşın 117 insanın ölümüne neden olan tecrit uygulamasının aynen sürdürülmesi cezaevlerine yönelik olarak baskıcı ve imhaya dönük zihniyetin aynen korunduğunun açık göstergesi. Bilhassa da Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in şahsında belirginlik kazanan kutsal devletçi ve otoriter yaklaşım hükümetin icraatlarına yön vermekte. Kamuoyunun cezaevleri sorununa öteden beri bilinen duyarsızlığı da devlete ege-men zindancı mantığının işini kolaylaştırmakta."

Abdi İpekçi'deki direniş sürüyor

340 gündür Ankara Abdi İpekçi Parkı'nda tecriti anlatmak, ölümlere dikkat çekmek için açlık grevi yapan

mek" olarak ifade ederken, tecritin tutsaklar üzerindeki etkilerine değindi. "Anneler-babalar toprağa çocuklarını

TAYAD'lılar eylemlerini sürdürüyor. TAYAD'lıları 14 Ağustos günü İHD Genel Başkanı ve bir grup İHD yöneticisi ile 16 Ağustos günü Mamak Tecrite Karşı Platform üyeleri ziyaret etti.

İHD Genel Başkanı Öndül, ziyaretlerinin amacını "hem acıları paylaşmak hem de tecriti protesto et-

veriyorlar. Ağlıyorlar. Duyarlılığa işaret ediyorlar ama Adalet Bakanlığı bu konuda ciddi bir adım atmıyor. Bu kabul edilemez bir durumdur." diyen Öndül DKÖ'lere çağrı yaparken "ölen ölür" anlayışına son verilmesini istedi. Ziyaret sırasında, iki oğlu F tipinde bulunan TAYAD'lılardan Zeynep Yayla ise tüm kesimleri tecrite karşı dayanışmaya, çözüm için adım atmaya çağırırken, basının sansürünü de protesto etti.

Mamak'tan ziyarete gelen devrimciler de, tecritin kaldırılmasını isterken, TAYAD'lı Ailelerin direnişine desteklerini ifade ettiler ve hep birlikte halaylar çekildi.

19 Aralık'ta Kim Adına Katlettin?

Her yanda sahte milliyetçiler türemeye devam ediyor. Ve ilginçtir, hepsi eli kanlı ve ABD'nin politikalarına hizmet etmiş işbirlikçiler.

İşte bunlardan biri de, eski İçişleri Bakanı, şimdilerde Yurt Partisi Genel Başkanı olan Sadeddin Tanan. Tanan Karadeniz gezisi kapsamında Trabzon'da yaptığı açıklamada, siyasi, kültürel, ekonomik, inanç değerleri bakımından ABD tarafından kuşatılmışlığı dile getirerek şöyle dedi:

"ABD'nin dayatmalarına sessiz kalamayız. Kendi yurdumuzda tutsak haline getirildik." (Cumhuriyet 14 Ağustos)

Konuşana bakın! Peki 19 Aralık'ta kim adına katlettin? Bakanlık yaptığın iktidarda, kimin ekonomik, siyasi politikalarını uyguladın? Şimdi çıkıp halkı aldatmaya çalışıyor. 19 Aralık katliamı ile IMF politikaları arasındaki bağı artık sağır sultan duydu. F tiplerinin emperyalizmin siyasi, ekonomik politikalarının bir sonucu olarak gündeme getirildiğini herkes biliyor. Daha 1996 yılında Avrupa Birliği'nin "hücre tipi hapishanelere geçin" talimatı basına bile yansıdı.

Tanan işte bu politikalara hizmet etmiş, bunun için katletmiş, işkence yapmış ve hizmetleriyle övünmüş bir katilden başka biri değildir.

'Cezaevi İzleme Kurulları'nın Göstermelik Olduğunun İtirafı

19 Aralık katliamının ardından kurulan ve işlevi, hapishanelerdeki ihlalleri, işkenceleri, ölümleri gözlemek olan Cezaevleri İzleme Kurulları'nın (CİK) işlevsizliği iktidar tarafından da itiraf edildi.

Sayıları 130'u bulan CİK'lere Emniyet Müdürlüğünden adı işkencecileri aklamakla anılan hakimlere kadar üst düzey memurlar atanmıştı. Göstermelik olduğunu en iyi bilen bu memurların, şu ana kadar doğru dürüst toplantılara bile katılmadıkları ortaya çıktı. Bunun üzerine CİK Yasasında değişiklik yapılarak, üye sayıları artırıldı. Değişikliğe göre, 5 olan üye sayısına 3 yedek üye eklendi. 2 ayda bir toplanma süresi 3 aya çıkarılırken, rapor hazırlama periyodu 4 aya çıkarıldı.

Bu kurullar öylesine göstermelik ki, 117 insanın öldüğü, kimilerinin intihar ettiği, intihara teşebbüs ettiği, her gün bir hapishanelerden işkence haberlerinin geldiği bir süreçte adını hiç duyan olmadı. Bu değişiklik ile, kurulların göstermelik olduğu da itiraf ediliyor. Daha uzun periyodlarda toplantı ve rapor bunu nsonucu; ne gerek var bu kadar sık toplanmaya deniliyor. Hatırlanacağı gibi, Avrupa Birliği bu kurulların kurulmasının ne kadar olumlu bir gelişme olduğunu raporuna yazmış ve iktidara övgüler yağdırmıştı. AB de o süreçten sonra CİK'lerin akıbetiyle ilgilenmedi, çünkü onlar da göstermelik kurullar oyunun bir parçasıydılar. Oyun şimdi yeni düzenlemeyle sürdürelecek ama nafiye. 117 ölüm ve tecrit gerçeği baştan oyunu bu tür oyunları bozuyor.

AKP İşbirlikçiliğinin Belgesi 1:

“Kim diyor ABD dünyada yalnız kaldı diye... Türkiye, Pakistan, Suudi Arabistan var... Onların yardımlarıyla bir çok teröristi öldürdük...” (ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney)

ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney, Bush yönetimine yönelik eleştiriler karşısında kendisini bakın nasıl savunuyor:

“Şimdi bizim seçimdeki rakiplerimizi dinlerseniz, Amerika'nın terörle savaşında tamamen yalnız olduğunu zannedebilirsiniz. Bunun kadar gerçeklerden uzak bir yaklaşım olmaz. Dahası, bu şekilde müttefiklerimize hakaret etmiş olursunuz. Birçok terörist, bizim Türkiye, Pakistan, Suudi Arabistan, Kenya ve Malezya'daki müttefiklerimizin çabaları sayesinde öldürüldü veya ele geçirildi.”

Bu açıklama, Türkiye tarihi için utançtır.

ABD yetkilileri, tüm dünyanın öfke ve lanet yağdırdığı politikalarını, AKP gibi işbirlikçilerinin varlığını **“kanıt”** göstererek savunuyorlar.

Cheney'in sözleri, hala ilk tezkerenin reddi nedeniyle AKP'nin “işgal ortaklığını” gizlemeye

AKP, ya Cheney'in sözlerinin yalan olduğunu **YA DA Amerika'yla birlikte kimlerin infazını nerede, nasıl gerçekleştirdiklerini açıklamalıdır.**

çalışanların, AKP'nin İran, Suriye ilişkilerini “anti-Amerikan politikalar” diye pazarlayıp AKP işbirlikçiliğini görmezden gelenlerin yüzüne indirilmiş bir şamardır.

Gerçek budur. AKP, Amerikan politikalarının hem taşeronu, hem tetikçisidir. İlmli islam adı altında “Büyük Ortadoğu Projesi”nin taşeronluğunu yapıp,

Ortadoğu ülkelerini ABD çizgisine getirmeye çalışırken, Irak kontrgerillasının eğitiminden CIA'yla ortak operasyonlara kadar da Amerikan askerliğini yapmaktadır. AKP, bunların dışında, bine yakın kişiyi işkence yapılmak veya infaz edilmek üzere CIA'ya teslim etmiştir.

AKP halkların değil, **müslüman dünyasının** değil, ABD'nin yanındadır. Cheney, bunu veciz bir biçimde ortaya koymuştur. AKP, “yalan, ABD'yle hiç bir ortak operasyon yapmadık, kimseyi öldürmedik” diyebilir mi?

Sayı 120

23

22 Ağustos
2004

AKP İşbirlikçiliğinin Belgesi 2:

Irak'ın kukla cumhurbaşkanını, resmi ziyarette ağırlama “şerefi” ilk önce AKP'ye nail oldu!

Irak'ın kukla Devlet Başkanı El Yaver, ilk resmi ziyaretini Ankara'ya yaptı. AKP hükümeti ve Cumhurbaşkanı Sezer 17 Ağustos'ta bu “mümtaz” misafirlerini ağırladılar.

Misafirleri o kadar kıymetliydi ki, (veya ABD tarafından iyi ağırlamaları için öyle sıkı tenbihlenmişlerdi ki) ziyaret Türk Hava Kuvvetleri'nin Bağdat'a gönderdiği özel uçakla gerçekleştirildi.

Bu ziyaretle ilgili AKP'nin açıklamalarına, burjuva basın ve televizyonların haberlerine bakılırsa, görüşmelerin gündeminde üç ana konu vardı:

Bir, Kongra-Gel'in Irak'taki varlığına son verilmesi, iki, Kerkük'ün durumu, üç, kam-

yoncuların güvenliği.

Gerçekte iki taraf da bu konuları konuşmanın hiç bir anlamı olmadığını biliyordu.

Ülkesindeki direniş karşısında acze düşmüş, kendi askerlerinin güvenliğini sağlayamayan bir yönetim, Kongra-Gel'e karşı ne yapabilecek, şoförlerin güvenliğini nasıl sağlayacaktı? Keza, adı üstünde “kukla” yönetimin Kerkük veya başka bir konuda ne söz hakkı vardı ki?

Dolayısıyla bu konular usulen konuşulup geçildi. Hatta bir de kukla yönetim, ABD talimatıyla, Türkiye vatandaşlarına Irak'a girişte **VİZE** uygulanacağını açıkladı. İşbirlikçi AKP de buna karşı hiç bir şey

yapamadı. Vize meselesi, “bölgenin lider ülkesi”nin kukla bir yönetim karşısında bile hiç bir ağırlığının olmadığını göstermesi yanı sıra çarpıcıdır. İşbirlikçiler, ancak efendileri izin verdiği kadar “lider” olabilirler, uşaklıkları ise hep bakidir.

Peki öyleyse bu ziyaret niye yapıldı? Bu ziyaretin tek ve temel amacı, kukla Irak yönetimini meşrulaştırmaktır. Meşrulaştırma operasyonu da **AKP** ve **Sezer** üzerinden gerçekleştirilmiştir.

Kukla yönetimleri hiç bir ülke kolay kolay ilk tanıyan, resmen ilk kabul eden olmak istemez. Böyle bir rolü ancak AKP gibi saf Amerikancı bir iktidar üstlenebilirdi.

‘Piyasalar’ ve AKP

“IMF ile neden yeni bir anlaşma yapılıyor, başka türlü olamaz mıydı” gibi sorulara, başbakan yardımcılarında Abdullatif Şener gayet açık ve kısa bir cevap verdi:

“IMF ile piyasalar istediği için anlaştık”.

Piyasalar; yani tekeller, soyguncular, spekülâtörler istiyor, AKP yerine getiriyor.

AKP iktidarının kimin sesini dinlediğinin bundan daha net bir cevabı olabilir mi?

Peki AKP, piyasalardan mı oy aldı, meydanlarda onlara mı vaatlerde bulundu? Halk tam tersini istiyor, IMF’ye hayır diyor. Ama AKP iktidarı halkı değil, piyasaları dinliyor.

İradesini piyasalara, borsalara teslim eden bir iktidar halkı daha da yoksullaştırmaktan, işsizliği büyütmekten başka hiçbir şey yapamaz. Nitekim

yaşananlar da bunlardır. İşsizlik neden azalmıyor? Neden azalsın, piyasalar ne kadar çok işsiz olursa o kadar ucuz işgücü buluyor. Ekonomideki şu malum “iyileşme” neden halka yansımıyor? Nasıl yansısın, AKP hortumun ucunu doymak bilmeyen piyasalara çevirmiş oluk oluk halkın kanı ve emekçinin teri akıyor. Sonra “borç ödeme... Faiz dışı fazlayı tutturma” adına gelsin zamlar, ek vergiler. Peki kimin için? Şener söylüyor; piyasalar için.

Yoksul halka üç beş kilo kuruy gıda, emekçiye sefalet ücreti, piyasalara IMF kredileri. 1950’lerden bu yana işleyen bağımlılık çarkı hep böyle dönüyor mu? Dümenini piyasaların tuttuğu bir sistemde başka türlü de mümkün değildir. Ya piyasaların saltanatına (kapitalizme) son verilir, ya da onun emirleri olunur. Ortası yoktur. “Saltanat” ise ancak halkın zoruyla yerlebilir edilir.

Küreselleşme ve işsiz gençlik

Küreselleşmenin halkları nasıl yoksullaştırdığına, sömürüyü nasıl yoğunlaştırdığına ilişkin her gün yeni bir araştırma ortaya çıkıyor ve bir sürecin ürünü olarak, -cılalanan- küreselleşme gerçeğinin acı sonuçları görülüyor.

Uluslararası Çalışma Örgütü’nün (ILO) “Gençlerde Küresel İstihdam Eğilimleri” başlıklı rapora göre, küreselleşme süreciyle birlikte, dünya genelinde genç nüfus arasındaki işsizlik oranı tarihin en yüksek düzeyine çıktı. Tıpkı Türkiye gibi “dünya gerçekleri” adına emperyalist politikalara boyun eğen iktidarlar gençliği yok ediyor. Rapora göre, genç nüfus arasında işsizlik oranı yüzde 14.4. Ve bunlar hayatlarını sürdürürebilmek için kayıt dışı ekonominin sağlıksız koşullarında günde 1 doların altında, yani açlık sınırının altında ücret alıyor. Bu arada dünya üzerindeki 550 milyon çalışan yoksulun, 130 milyonunu genç nüfus oluşturuyor.

Roche ilaç tekelinin soygunu ve tekellerin düzeninde halkın sağlığı

Günlerdir basında, Roche ilaç tekelinin ecza depolarına 88 milyon liradan verdiği ilacı, alıcı SSK Hastanesi olunca 230 milyon liraya verdiği ve bu yolla SSK’nın zararının yılda 11 trilyon lirayı bulduğu tartışılıyor.

Devletin de bilgisi dahilinde olan bu mekanizma sadece Roche’nin nemalandığı bir mekanizma değildir. Tüm emperyalist ilaç tekelleri ve Eczacıbaşı gibi işbirlikçi tekeller bu soygun çarkından paylarına düşeni alırlar. Elbette SSK’nın uğradığı zarar da halkın sırtına yüklenir. Sağlığın

paralı olduğu sistemin “doğal” çarklarıdır bunlar.

İlaç tekelleri bu çarkı döndürmek için her türlü yolu kullanırlar. Örneğin, ortaya çıkan bir gelişme,

Roche SSK’ya pahalı ilaç satabilmek için, ilaç alım ihalesine girecek olan anabayilerini de, “ihaleye katılırsanız, bayiliğinizi iptal edilir” diye yazılı belgeyle tehdit etti.

İhale mafyası da aynı tehditleri silah dayayarak yapıyor. Tekellerin kâr için mafya yöntemlerini kullanmaktan da geri durmayacaklarının bir ör-

neği. Ki, tarih boyunca tekeller mafyayı da çeşitli işlerinde kullanmışlardır.

Devlet desteğinde mafyavari yöntemlerle, rüşvetlerle, tehditlerle her yol kullanılarak soyulan halktır.

Bir düşünün; sağlıkta dünyada baş sıralarda yer alan Küba’da neden bu tür soygunlar, skandallar olmaz? Sağlığı rant kapısı değil, halka hizmet olarak gören ve bu hizmeti ayrımsız olarak tüm halka ulaştıran sosyalizmedir bunun sırrı. Bizim gibi çarpık kapitalist ülkelerde bu tür soygunlar arsızca ve kaba yapılırken, gelişmiş kapitalist ülkelerde daha incelikli yöntemlerle yapılır. Çünkü halkın sağlığı kapitalist sistemde basit bir rant kapısından ibarettir.

**DTÖ ve işbirlikçi iktidar
tarımı yok ediyor**

AKP Buğday Üreticisini Tüccarın Kucığına Attı

Ziraatçılar Derneği Başkanı İbrahim Yetkin, 15 Ağustos günü bir basın toplantısı düzenleyerek “buğdayda dışalım patlaması” yaşandığını belirtti. IMF politikaları ile buğdayda ihracatçı ülke durumundan nasıl buğday ithal eden ülke durumuna getirildiğimizi gözler önüne seren Yetkin, 10 yılda ithalat 495 bin tondan 1 milyon tona çıkarken ihracatın 980 bin tondan 33 bin tona gerilediğini dile getirdi.

Hazırladıkları Buğday Raporu’nu açıklayan Yetkin, son 10 yılda buğday ekim alanlarındaki çarpıcı azalmayı rakamlarla ifade ederken, Toprak Mahsulleri Ofisi’nin (TMO) görevi olan buğday piyasasına etkin girmeyişi nedeniyle hazırlanmış 400-450 bin lira arasında değişen buğday fiyatının 300 bin lira civarına gerilediğini ve tüccarın stok yaptığını söyledi. Yetkin bu stokların eylülde ise fiyat artışları olarak yansıtacağını dile getirirdi.

Tarım ve Köyişleri Bakanı Sami Güçlü’nün çiftçinin elindeki ürünü hemen elinden çıkarmadan bekleterek pazarlık gücünü artırması yönündeki tavsiyesine de değinen Yetkin, bunun teorik olarak doğru, ama bunu yapabilecek güçteki çiftçi sayısının sınırlı olduğunu belirterek, iktidarın köylüye karşı nasıl sorumsuzca açıklamalar yaptığını da gözler önüne serdi.

Açıklamada Dünya Ticaret Örgütü’nde (DTÖ) tarıma ilişkin Temmuz sonunda yapılan anlaşma da eleştirilerek, bunun Türkiye gibi ülkelerin zararına olacağı vurgulandı.

Emperyalist tarım tekelleri yoksul ülkeleri boğazlamaya hazırlanıyor

Yoksul ülkelerin birlikte hareket etmesi ve tarım tekellerine başkaldırısı ile çöken Cancun Zirvesi’nin ardından Dünya Ticaret Örgütü Temmuz sonunda Cenevre’de toplandı ve bir “çerçeve karar” üzerinde “uzlaşma sağlandığı” duyuruldu. Açıklanan kararlara göre; ithalat vergileri ve kotaların oranları düşecek, ihracat destekleri kaldırılacak, içteki tarımsal desteklemeler (sübvansiyon) azalacak.

Zengin kapitalist ülkelerle yoksul ve “gelişmekte olan ülkeler” diye nitelenen ülkeler arasındaki temel çatışma noktası, zengin tarım te-

kellerine sağlanan sübvansiyonlara karşı, bizim gibi ülkelerin tarımda “rekabet şansının” ortadan kaldırılması, üstelik DTÖ, IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla sübvansiyonları azalttırma yönündeki baskılarla tarımın tümünden yokedilmesi.

Anlaşmada yer alan “sübvansiyonların azaltılacağı ve giderek yok edileceği” maddesi kullanılarak, IMF’ciler, küreselleşme savunucuları ve tekellerin medyası toplantıyı “yoksulların zafiriyle sonuçlandı” şeklinde lanse etti.

Gerçek ise tam tersidir. Bu kararlarla birlikte; Dünya tarım fiyatları yükselecektir. Geri bıraktırmış ülkelerin “tek silahı” durumunda olan “gümrük duvarlarının” aşağı çekilmesi yönündeki kararlar, **bizim gibi ülkelerin pazarı tamamen emperyalist tarım tekellerinin eline geçecek, üretici tarım tekelleri karşısında iyice güçten düşecektir.** IMF ve Dünya Bankası dayatmalarıyla can çekişir duruma gelen Türkiye tarımına son darbeyi vuracak olan da asıl bu maddedir. Sübvansiyonlar konusunda ise Türkiye köylüsünün etkilenmeyeceği açıktır, zaten tarıma verilen bir devlet desteği yoktur.

AB’ciler köylünün düşmanıdır

Sahte demokratikleşme rüzgarları estiren AB’cilerin, DTÖ’nün kararı karşısındaki en azından ortaya çıkan tavırları, bugüne kadar anlatıklarımızı doğrular niteliktedir.

“**Tarımdaki küreselleşme**” diye pazarladıkları DTÖ Zirvesi’nin Cancun’da çökmesine de en az tarım tekelleri kadar üzülen bu kesimler, derin bir “oh” çektiler. Örneğin, AB’ci solun sesi Radikal, 2 Ağustos günü, müjde verir gibi, “**Bu raundu yoksullar aldı**” derken, Sabah Gazetesi yazarı ve AB’cilerin teorisyenlerinden Mehmet Altan “**Küreselleşen tarım ve yeni dünya düzeni**” adıyla yazı dizisi hazırlayıp, DTÖ kararlarını pazarlamaya başladı. “**Demokratikleştirme uzmanı**” diye tanıdığınız Mehmet Altan’ın “tarımla ne ilgisi olduğunu” sormayın, Avrupa tekellerinin çıkarları bütün AB’cileri yakından ilgilendirir. Altan’a göre, kapitalist sermayenin üst kuruluşu “*Dünya Ticaret Örgütü, bundan sonra kimse için değil, ‘öteki’ muamelesi yapmamasını hedefliyor*”muş. Zaten, dünya felaketten dönmüş. “Bu kez de bir çerçeve anlaşma imzalanmasaydı işler iyice sarpa saracak”mış. Neyse ki böyle olmamış da, “Tarım ticareti piyasa” kuralına uydurulmuş.

Bütün mesele burada. “Piyasalar”a uygun olan tekellere uygun olandır. Tekellere uygun olan da AB’cilerin başta. Onlar binbir yalanla süsleyip pazarlarlar bu çıkarları.

Osman Öcalan'ın partisi ve Birgün'ün manşeti

SOLDA SİYASET VE AHLAK

Bir süre önce Kongra-Gel'den ayrılan Osman Öcalan'ın başını çektiği grup, Partiya Welatparêzên Demokrat (Yurtsever Demokratlar Partisi) adıyla bir parti kurduklarını açıkladı.

Oligarşi cephesinde, bekleneneği gibi sevinçle karşılandı bu gelişme. Kürt milliyetçi hareketini bölmek, oligarşinin uzun süreli rüyalarından biriydi. Bu nihayet gerçekleşmişti işte.

Bu gelişmeden “memnuniyet” duyan birileri daha vardı. Osman Öcalan'ın partisini manşetten duyurdu okurlarına. ÖDP'nin gazetesi **Birgün**, olaya “**PKK İki Parti**” manşetini uygun görmüştü.

Birincisi, Birgün'ün bu gelişmeyi “manşete” çıkarması ilginçti. **İkincisi** ise, manşette kullandığı ifade. Kalkıp da kimse bu manşeti ‘olayın haber değeri’ masallarıyla açıklamaya kalkmasın. Böyle bir gelişme devrimci demokrat basın tarafından (eğer gerçekten devrimci veya en azından demokratsa) “sansasyonel” yanıyla değil, halkın mücadelesine getirip götürdükleriyle ele alınır.

İkincisi, manşet, ABD ve Talabani himayesinde kurulduğu açık olan bu oluşumu meşrulaştıran bir içerik taşımaktadır. Sabah Gazetesi bile “Amerikan PKK'sı” manşetini kullanırken, Birgün'ün bu biçimde yansıtsı elbette düşündürücüdür. “PKK iki parti” diye bir olgu yoktur ortada. Birileri PKK'dan ayrılmış, ve başka adla bir oluşum kurmuşlardır. ÖDP “kanat” kültürüne düşküncüdür, anlaşılan Öcalan'ın Amerikancı oluşumuna da “PKK'nın diğer kanadı” muamelesi yapmaktadır.

Osman Öcalan'ın Çıkışı, Birgün'ün Çağrılarına Uyğundur

Bu manşet, açık ki, durumdan memnuniyet belirten bir manşettir.

Memnuniyet duymalarının nedeni ise, Osman Öcalan'ın partisinin ÖDP ve Birgün teorisyenlerinin çağrılarına paralel bir oluşum olmasıdır.

Kongra-Gel “ateşkese son verme kararı” aldığından bu yana, Birgün'ün sayfaları bu kararı eleştiren, karalayan yazılarla ve Kürt hareketi içindeki “barış yanlılarına”, “silahlı mücadeleyi reddetme, kökten mahkum etme” çağrılarıyla doludur. Osman Öcalan ve beraberindekiler de öyle yapıyor.

Osman Öcalan, Birgün'ün önerdiği gibi, “Kürt sorununun demokratik yollardan çözümünü”

esas aldıklarını, “silahlı güçlerin tümüyle lağvedilmesinden yana olduklarını” ilan ediyor. Ayrıca ÖDP-Birgün anlayışına çok uygun olarak “PWD üyelerinin yaşamsal özgürlüklerini” (siz “birey özgürlüğü”, hatta daha doğrusu “bencillik özgürlüğü” olarak okuyun) tanıdığını da açıklıyor.

Dolayısıyla, Birgün'ün manşeti, daha önce yaptığı çağrılarla uyumludur, ama solun, devrimcilerin ahlakı ve siyaset tarzı açısından ele alındığında durum hiç de öyle değildir.

Solun ayrılıklar, bölünmeler, “iç sorunlar” karşısındaki tavrı

Türkiye solunun “ayrılıklar, bölünmeler, iç sorunlar” karşısındaki sicili, çok parlak değildir.

Halk saflarında görülen bir siyasi hareketin karşı karşıya bulunduğu herhangi bir zorluk, başka siyasi hareketler için asla sevinilecek bir durum olmadığı gibi, beklentiler içine girilip, hesaplar yapılacak bir durum da değildir. Ne var ki, Türkiye solunda iç sorunlar karşısında bu olgularla sık sık karşılaşmıştır.

Bu olumsuzluğun başını çekenler de DY ve PKK çizgisidir. Türkiye solunda şu veya bu siyasi harekete ilişkin spekülasyonların, diğer gruplara dönük bozguncu, tasfiyeci tutumların ana kaynağı bunlar olmuştur hep. Çünkü birincisi, DY de, PKK de kendilerini “solun en büyüğü, abisi, babası” gibi gören bir ruh halinden hiçbir zaman çıkamamış, olur olmaz herşey hakkında görüş belirtme hakkını kendilerinde bulmuşlardır; ikincisi ise açık ideolojik mücadeleden kaçış, beraberinde spekülatif tarzı getirmiştir.

Soldaki bu geleneğin en çirkin görünümünün ortaya çıktığı olay hiç kuşkusuz devrimci hareketteki “darbe” olayıdır. 1992 Eylül'ünde devrimci hareket içinde kontra yöntemlerle gerçekleştirilen darbe karşısında solun neredeyse tamamı, darbeciliğin hamiliğine soyunmuş, sorunun çözülmesi doğrultusunda bir tutum yerine darbecilik gibi bir çirkinliği meşrulaştırmış, “Devrimci Sol'un bölünmesi ve bitmesi” üzerine beklentilere girip hesaplar yapmıştır.

Solun bir çok kesimi darbedeki karşı-devrimci özü görmezden gelerek (Aynı bugün Birgün'ün Osman Öcalan'ın Amerikan güdümünde olmasını görmezden gelmesi gibi), “DS/BY kesimi, DS/DK kesimi” gibi kavramlar, hatta “DK hizbi”

gibi deyimler kullanıyordu. Peki bugünkü durumda “PKK/Abdullah Öcalan kesimi, PKK/Osman Öcalan kesimi” diye mi yazılacak? “**PKK iki parti**” manşeti atanlar “ayrılığı” böyle algılamaktadırlar.

Daha sonra ÖDP’yi kuracak olan eski DY çevresi, darbe sürecinde “tarihsel Devrimci Sol düşmanlığıyla” bu gelişmeyi büyük bir memnuniyetle izlerken, spekülasyonlarla ortamı körüklemekten de geri durmadılar. PKK ise, tam bir sorumsuzlukla o zamanki “Türkiye seksiyonu” olan Alternatif aracılığıyla “DS’nin bittiğine” hükmederek “gelin bize katılın” çağrıları yaptı. Abdullah Öcalan da Bekaa’dan yaptığı açıklamalarla benzer çağrıları tekrarladı. Solda faydacılık, fırsatçılık tohumlarını ekenlerin başında PKK gelmektedir. Dolayısıyla şu anda, Birgün nezdinde PKK’nın karşı karşıya kaldığı tavır, bir yerde PKK’nın ektiğini biçmesidir.

ÖDP ise, hiç kuşku yok ki, şimdi PKK’nın tasfiyesi “ihtimaliyle” birlikte, silahlı mücadelenin tümüyle mahkum edilmiş olacağı, meydanın kendisine kalacağı hesapları içindedir. Bu tür hesaplarında defalarca yanlış olmaları, onlar için önemli değildir. Bu hesapları yapmaktan hiç vazgeçmezler.

Osman Öcalan’ın çıkışı, ilerici değil, gerici bir karakter taşımaktadır.

PKK’ya bir çok eleştirimiz vardır; ancak mevcut durumda şu açıktır:

Osman Öcalan’ın kurduğu örgüt, **ilerici değil, gerici** bir role sahiptir.

“ABD’nin Irak’a müdahalesinin Kürt hareketinin gelişimi ve sorunun özgür birlik temelinde çözümlü için tarihi fırsatlar sunduğu”nu,

“ABD müdahalesinin desteklenmesi gerektiği”ni,

“Büyük Ortadoğu Projesi’nin bölgedeki çağdışılığı aşma sürecini hızlandıracağı”nı söyleyen bir “oluşum”, üstelik bir halk hareketini bölüp ABD’nin, Talabani’nin şemsiyesine girerek ortaya çıkıyorsa, halkların cephesinde yeralmadığı, bu çıkışın halkın mücadelesini geliştirmeyeceği ortadadır.

Devrimciler, sosyalistler, demokratlar, böyle bir bölme operasyonunun destekleyicisi olamazlar. Bu “bölünme”de Amerikan emperyalizmine dayanan gerici tarafı meşrulaştıramazlar.

Kongra-Gel’in Osman Öcalan’ın ayrılığı olgusuna yaklaşımı baştan itibaren çarpık ve ideolojik anlamda belirsiz olmuştur. Osman Öcalan’ın ABD konusundaki yaklaşımları tartışılmamıştır. Ve daha önemlisi Kongra-Gel, Osman Öcalan’larla yeniden birlikte olmakta ideolojik, poli-

tik hiç bir mahsur görmüyordu. Onlarla yeniden birlikteliğin kapısı açıktı. Bu noktada Kongra-Gel de ideolojik-politik anlamda eleştirilebilir. Ancak böyle bir “ayrılık” karşısındaki tavır buna göre belirlenmez.

Sosyalistler, her noktada olduğu gibi, böyle bir gelişme karşısında da bilimsel tarihsel ölçülere başvururlar.

Bilimsellik; **emperyalizmi geriletıyor mu güçlendiriyor mu, faşizmi geriletiyor mu, güçlendiriyor mu?** diye bakmayı gerektirir.

Biz buna bakarız.

ÖDP ve Birgün’ün tavrındaysa bu kıstaslar yok, tamamen subjektivizm var.

Bu öyle bir subjektivizm ki, gelişmeleri aktarıırken burjuvaziden çok daha fazla çarpıtmaya başvurabiliyor. “*Bilindiği gibi Osman Öcalan, kendisinden yaşça küçük bir militanla evlenmesi üzerine Kongra-Gel yönetimi tarafından dışlanmıştı.*” (Birgün, 14 Ağustos 2004) diye yazabiliyor.

Siyasi hareketlerin, sol örgütlerin gerçeğinden habersiz, Kürt milliyetçi hareketteki gelişmelerden ve tartışmalardan uzak bir burjuva medya muhabiri, böyle bir cümle yazsa anlaşılabilir, ama bunu yazan Birgün. Yeri geldiğinde solun tarihini, geleneğini kendinde topladığını iddia edebiliyor.

Bu ahlakın solun kültüründe yeri yoktur.

Birgün’ün manşetleri, köşe yazıları, bu tür çarpıtmaları tesadüfi veya kişisel değildir. Sol saflara taşıdıkları çirkin politikacılığın örnekleridir. Her kelimelerinde hesap vardır. Halkın şiddetini savunanların “**BİR BİÇİMDE**” tasfiye edilmesi hesabı vardır. Bunun için F tiplerindeki tecrit ve direnişe karşı uygulanan sansüre ortak olmakta da, Kongra-Gel’e karşı burjuvazinin ağızyla saldırıya geçmekte de mahzur görmemektedirler.

Çünkü biliyorlar ki, halkın silahlı direnişi ve savaşı oldukça, istedikleri gibi solculuk oynayamayacaklar. Süren direnişler onların maskelerini düşürecek.

Hesap budur. Devrimcilere, Kürt milliyetçiliğinin silahlı çizgisine karşı açık, dürüst, tutarlı bir ideolojik mücadele yerine böylesine sinsî hesaplara başvururlar. Yıllardır ÖDP-EMEP-HADEP-SİP klişesi içinde Kürt milliyetçiliğinin eteğinden ayrılmayanlar da kendileridir. Pragmatizm onları her kılığa sokmuştur. Güç olamamış, Kürt milliyetçiliğine yaslanmışlardır, güç olamamış, 28 Şubat’a yaslanmışlardır. Şimdi güç olmanın yolunu düzene kendilerinin “**tam sadakatini ispatlamakta**” görmektedirler. Birgün’ün yayın politi-

kasını da bu belirliyor. Şiddet karşıtlıklarını gerektiğinde "Amerikancı Öcalan'dan yana" olarak, gerektiğinde Hasan Cemal'lerle, Ertuğrul Özkök'lerle aynı ağız kullanarak, "teröre karşı miting" çağrılarını yaparak göstermeliler ki, oligarşi kendilerine inansın ve önlerini açsın.

Evet, bütün bunları düzeniçileşme politikalarının gereği olarak görebilirler. Ama bunların sol, devrimci kültür ve ahlak içinde yeri yoktur. Devrimciler, bu tür hesapları düşkünlük sayarlar. Bu

tür hesapların sahiplerinin beyinleri küçüktür, küçük hesaplar yaparlar, grupçudurlar, grup çıkarından ötesini göremezler.

Solun siyaset tarzı ve ahlakı böyle olamaz.

Böyle bir ahlakı sosyalistler reddetmelidir. Mahkum etmelidir. Solu "akbabalara" benzeten böylesi yaklaşımlar, burjuvazinin kültürünün de en çürümüş halidir. Sol bünyesinde böyle bir ahlakı barındıramaz.

DEP'liler, Düzen Kurumlarının Kapılarında Ne Arıyor?

Bir süre önce hapisneden tahliye edilen eski DEP milletvekilleri, düzenin çeşitli kesimleriyle görüşmelerini sürdürüyorlar. Bir önceki sayımızda (sayı 118) DEP'lilerin Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) başkanı Refik Baydur'la görüşmesini değerlendirmiştik.

DEP'liler benzer bir görüşmeyi de geçtiğimiz günlerde burjuvazinin kendilerine "Arı Grubu" adını veren kesimiyle görüştüler.

Bu görüşmeyi aktaran Taha Akyol, "Kürtler ve Terör" başlıklı yazısında şunları belirtiyor:

"ESKİ DEP'lilerin Arı Grubu'nu ziyaret etmesi önemli bir göstergedir: Liberal ve sol çevrelerle diyalog kurmak istiyorlar.

Ama Arı Grubu yöneticileri açıkça belirttiler: 'Teröre karşı çıkın, ülke bütünlüğüne sadakat gösterin!'

Solun büyük gövdesi de bu şartı koşuyor. Belli ki, terör örgütüne yakın durdukça, büyük kitlelerden ve diyalog kurmak istedikleri kuruluşlardan uzak düşüyorlar!

(...) Demokratik İspanya terörist ETA'nın Herri Batasuna adlı partisini kapattı, kimsenin kılı kıpırdamadı. Bu gerçekleri en çok DEP - HADEP çizgisinde-

ki politikacıların düşünmesi gerekir." (Milliyet, 14 Ağustos 2004)

Akyol, oligarşinin dayatmasını dile getiriyor. "Solun büyük gövdesi" deyişiyle, Kongra-Gel'in ateşkesi sona erdirmeye kararını üzerine adeta kampanya halinde devrimci şiddet düşmanlığını kismaya başlayan reformist cepheyi kastediyor olmalı. Onların "gövdesinin" çapının ne olduğunu Akyol da biliyor ama, o cenahın tavrı işine geldiği için onları şişirmekten de geri durmuyor. ABD'den reformizme kadar uzanan bu koro, "şiddeti kına, mahkum et, mahkum et..." diye bastırıyor. DEP'liler burjuvaziyle her görüşmelerinde bu dayatmaları dinliyorlar.

Fakat bu görüşmelere ve dayatmalara ilişkin DEP'liler bir açıklama yapmıyor; şu soru ortada duruyor: Bunlarla görüşmekle ne elde etmek istiyorsunuz? Ne umuyorsunuz?

Bir halkın haklı ve meşru mücadelesine, devrimcilere, Öcalan'a yapılan hakaretleri, "teröre karşı fetvalar"ı dinlemek ne kazandırıyor size? Halkın mücadelesine ne kazandıracak?

Bu görüşmelerden ne amaçladığınızı açıklayın da Kürt halkı da bilsin.

"Arı Grubu"yla da görüştü-

nüz. Sıra kimde? Devrimcilerle görüşmeye gerek bile duymadığınıza göre, sırada hangi düzen partisi, kurumu var. MHP mi? Mehmet Ağar mı?

Düzen kulvarındaki bu dolanmaların sonu hayır değildir. Amerika'nın, AB'nin, oligarşinin eteğinde "çözüm" arayışlarının sonu yoktur.

Bunu artık görmek zorundasınız. Bunun görülmemesi, Kürt milliyetçi hareketi içinden çeşitli biçimlere bürünmüş işbirlikçiliğin, Amerikancılığın, Avrupalılığın üremeye devam etmesi demektir.

Eğer bu görüşmelerle bir yerlere "mesaj" vermeye çalışıyorsanız, bu düzen bu tür "mesaj"lardan anlamaz.

Oligarşinin şovenist bir histe-riyle Diyarbakır ve bağlı ilçelerin belediye başkanlarına saldırdığı ve tüm devrimcilerin, demokratların belediye başkanlarının meşru tavrını savunması gereken bir sırada Abdullah Öcalan'ın Diyarbakır Belediye Başkanı'nı "politikalarını anlamamakla, hassasiyetleri anlamamakla" eleştirmesindeki mesaj da aynı türden bir mesajdır. Herkes siyasetin bu tür şark kurnazlıklarıyla yürütülemeyeceğini görmek durumundadır.

Politika açık yürütülmek zorundadır. Eğer oligarşinin düzeninde, AB'nin çizgisinde politika yapacaksanız, halka farklı, egemenlere farklı mesajlar vermekten, artık bazı sıfatları taşımaktan vazgeçilmesi gerekiyor.

Diyarbakır Belediye Başkanlarına Karşı Sürdürülen Şovenist Linç Saldırısını Lanetliyoruz!

Şovenizmle, terör demagojisiyle sindirilmeye çalışılan belediye başkanlarının yanındayız!

Ne isteniyor?

Hiç kimse, ABD, AB emperyalistlerinin ve oligarşik iktidarın sözünün dışına çıkmayacak!

Hiç kimse, iktidarın verdiği dışında hiç bir şey istemeyecek!

Hiç kimse ulusal hakkım, bağımsızlığım, onurum, inancım, düşüncem demeyecek!

Amerikan emperyalizminin ve tüm işbirlikçi iktidarların dünya halklarına dayattığı budur.

Bu dayatmayı kabul etmeyip hak ve özgürlük mücadelesini sürdürenler, saldırıların hedef tahasına konuluyorlar.

Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir ve alt belediye başkanlarına karşı “taziye ziyareti” bahane yapılarak gerçekleştirilen saldırı da bu dayatmanın tezahürüdür.

Bir belediye başkanının yönettiği şehirdeki bir aileye taziye ziyaretine gitmiş olmasını tartışma konusu yapmak bile abestir. “Terörle mücadele” demagogları, şovenistler, haksız, hukuksuz bir şekilde taziye bahane yaparak adeta bir linç kampanyası sürdürüyorlar.

Bu linç kampanyası, hak ve özgürlük mücadelesi sürdürenleri halktan tecrit etmek, haklar

ve özgürlükler mücadelesini engellemeyi amaçlamaktadır.

Halkı bölüp parçalayarak, haklar ve özgürlük mücadelesi verenleri tecrit ederek sömürü ve emperyalist talanın önündeki engellerden kurtulmak istiyorlar.

Kurtulamayacaklar!

70 milyon halkımızın ulusal, sosyal, ekonomik, demokratik hakları gasbedildiği sürece, hak ve özgürlük mücadelesi verenler de hep olacak.

Bu mücadeleyi yürütenlerin tecrit edilmesine izin vermeyeceğiz.

Linç kampanyasının hedefindeki belediye başkanları yalnız değildir.

Haktan hukuktan yana olanların, özgürlüklerden yana olanların yeri, belediye başkanlarının yanındır. Yanlarındayız. Tüm halkımızı saldırı karşısında haklı ve meşru olanların yanında saf tutmaya çağırıyoruz.

Bu topyekün saldırıya karşı birlikteyiz.

Ve bu saldırıları, her ne olursa olsun püskürtmeye kararlıyız.

14 Ağustos 2004

**İstanbul TEMEL HAKLAR
TAYAD
GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU
HALKIN HUKUK BÜROSU
Ekmek ve ADALET Dergisi
İDİL KÜLTÜR MERKEZİ**

Sayı 120

29

22 Ağustos
2004

Köy Boşaltmalar Gündemde

İHD Diyarbakır Şb. Başkanı Selahattin Demirtaş 2001 yılının temmuz ayında Şırnak'ta görülen köy boşaltma vakasının 3 yıl aradan sonra tekrar yaşandığını açıkladı. Beytüşşebap'a bağlı Ilıcak Köyü kısmen boşaltıldı. Devlet “teröristlerin baskısıyla boşaltıldı” yalanına sarılırken, halk tam tersini söylüyor. Köy boşaltmaların en yoğun olduğu dönemde de bu nu yalanla açıklamış, sonra AİHM duruşmalarında “evet boşalttık” demişlerdi. Burjuva medyanın da katkısıyla yine aynı süreç yaşatılmak isteniyor.

Oligarşi, Kürt halkına; benim verdiğimle yetinmezseniz, silahlı mücadeleyi desteklerseniz yeniden köylerinizi boşaltır, yakar, yıkarım mesajı veriyor. Burjuva basın ve AB'ci sahte demokratlar, sürekli olarak köy boşaltmaların dün kalan bir vakâ olduğunu göstermeye çalışıyor, “geçmişi unutalım” diyorlardı.

OHAL, “ben buradayım” diye her gün her vesileyle ilan ediyor.

Hakkari’de Sıkıyönetim

Hakkari’de Özel Tim Merkezi’ne düzenlenen saldırının ardından, Özel Tim kentte terör estiriyor. 15 Ağustos’tan itibaren akşam 20:00’den sonra kente sokağa çıkma yasağı uygulanıyor, kente giriş yapan herkes sıkı aramadan geçiriliyor. Hakkari’deki DKÖ’lerin oluşturduğu komisyon baskılara son verilmesi için girişimlerde bulunurken bu sıkıyönetim uygulamalarının mantığını Özel Tim gayet açık şekilde dile getiriyor. DEHAP il Başkanı Sabahattin Suvağcı’nın verdiği bilgilere, bu baskılara itiraz eden halka Özel Timcilerin verdiği cevap şu: “Siz 5 bin tane imza topladınız, her türlü baskıyı hak ediyorsunuz.” Demokratik hakların kullanılmasına verilen cevap bu kadar çıplaktır. Hak aradıysan, sen tehlikelisin ve susturulmalısın. Bunun için “kaldırılmış” OHAL devreye girer, ilan edilmemiş sıkıyönetim uygulanır.

burjuva medyada dizboyu riyakarlık

Bakin şu başlıklara; hepsi Filistin'de açlık grevine başlayan tutsakları nasıl da savunuyor! Nasıl da işkenceci İsrail'i yerden yere vuruyorlar!.. Ama aynı şeyler bu ülkede yaşıyor, onu görmezden geliyorlar.

Bu ülkede "tutsakların direnişini kırmak için", bırakın mangalda et kızartmayı, insanları diri diri yaktılar.

Ama aynı medya, siyonistlerden farksız iktidarı değil, tutsakları "vahşet"le suçladı.

Katliamın, baskı ve yasakların dışında, burjuva medyanın "işkence" diye, "aşağılık uygulama" diye nitelendirdiği yöntem bu ülkede hiç uygulanmadı mı sanki?

Burjuva medya diyor ki, "İsrailli yetkililerin, 1970-80'lerde Kuzey İrlandalı mahkumlara uygulanan yöntemden esinleniyorlar.."

Niye o kadar uzağa gidiyorsunuz? Hem İsrail ile Türkiye oligarşisinin ve kontrgerillasının işbirliği, "tecrübe aktarımı" çok eskiye dayanır.

Hiç kuşkunuz olmasın ki, İsrail bu yöntemi "açlık grevleri konusunda çok tecrübeli" Türkiye oligarşisinden esinlenmiştir.

İşte o "tecrübe"nin kanıtları:

"70. Gün, 21 Haziran 1984 Perşembe

Su almıyoruz... Ağzımız kuruyor. Tükürük bezleri çalışmıyor. Hasan belleğini yitirdi. Alıp tıbbi müdahalede bulunacaklar.

Öğlen koğuşa bir masa getirip üzerine yemek koydular. Akıllarınca bizi caydıracaklar... Yemekleri yere döktük.."

Anlatılan Türkiye. Yer Haydarpaşa Askeri Hastanesi'nde ölüm orucu direnişçilerinin tutulduğu koğuş... Devam edelim:

"Zulüm... ölüm orucu ile birlikte B-2 koğuşunu açıyor. B-2, cezaevinin yemekhanesinin tam karşısı, özel olarak seçilmiş. Karavana gü-rültüleri, et kesme sesleri, yemek kokuları yirmi dört saat eksik olmuyor. Kokusundan ne yemek pişirildiğini, pişme safhalarını rahatlıkla

Filistinli Tutsaklar Açlık Grevinde "Tecrit politikasına son verilsin!"

Binlerce Filistinli Tutsak, 15 Ağustos'ta süresiz açlık grevine başladı. Dshel, Nafha ve Hadarim Hapishaneleri'nde 1500 tutsağın başladığı açlık grevi, hafta içinde diğer hapishanelerdeki tutsakların katılımıyla yaygınlaştı. Halen yaklaşık 4000 Filistinli tutsak süresiz açlık grevinde bulunuyor. İsrail

hapishanelerinde toplam Filistinli tutsak sayısı ise 7500. Kadınlar ve çocuklar bu aşamada açlık grevinin dışında tutuluyorlar. İlerleyen aşamalarda onların da katılabileceği belirtiliyor.

Tutsakların açlık grevine başlamasıyla birlikte Filistin'in bir çok kentinde tutsakları destekleyen gösteriler yapıldı.

Tutsakların talepleri:

İsrail yönetiminin Filistinli tutsaklara karşı uyguladığı politika, oligarşinin F tiplerinde uyguladığı politikalardan öz olarak farklı değil. Bu nedenle Filistinli tutsakların talepleri, dört yıldır F tiplerinde süren direnişin talepleriyle büyük benzerlik gösteriyor.

Taleplerin bir çoğu tecrit politikası ve onun devamı olan çeşitli uygulamaların kaldırılmasına yönelik.

Lübnanlı tutsaklardan Semir Kuntar'ın, tecrit edilmeden önce Lübnan'da yayınlanan Assafir Gazetesi'ne gönderdiği "Neden Açlık Grevine Gidiyoruz Ve 43 Talebimiz Nelerdir?" başlıklı açıklamada belirtilen taleplerin bazıları şunlar:

"Tutsaklar arasında sosyal ilişkiler kurulmasına izin verilmesi. / Tecrit politikasına son verilmesi ve tecrit edilenlerin hücrelerden çıkarılması. / Hücrelerin yıkılması ve insani koşullara sahip koğuşlara dönüştürülmesi. / Onur kırıcı aramalara son verilmesi. / Getirilen yiyeceklerin, kitap ve dergilerin alınması. / Para cezası uygulamasına son verilmesi. / Hastane, tedavi koşullarının iyileştirilmesi."

la takip ediyoruz. Bazılarımızda mide bulantısı yapıyor...

“Direnişin 72. günü... faşist görevliler, direnişi kırmak için direnişçilerin önlerine bol baharat kokulu yemekler koyup onları tahrik etmeye, böylesi işkencelerle yenmeye kalktılar...” (Direniş, Ölüm Yaşam I, Haziran Yayınevi)

Demek ki neymiş?

Sincan F Tipi'nde Cengiz Soydaş'ın şehit düştüğü gün **“F tiplerinde 1,5 milyonluk tablodot”** açıklaması yapan zihniyet de buydu.

F tiplerinde uzun süreli açlık grevinden çıkan tutsaklara bol acılı, tuzlu yemekler çıkaran da aynı zihniyettir.

Burjuva medyanın siyonist Şaron yönetimine söylediği her şeyin on katı, bu iktidar için geçerlidir. Ama onu söyleyemezler.

İsrail İç Güvenlik Bakanı'nın “ölürlerse ölsünler” sözlerinin aynısını, TBMM İnsan Hakları Komisyonu üyelerinden **“Gebersinler!”** diye duymamış mıydık? **Tayyip Erdoğan, Cemil Çiçek**, aynı Şaron gibi, tecrit ve sansürle *“ölene kadar grev yapabilirler, umurumda değil...”* politikasını sürdürmüyor mu?

İsrail yönetiminden demagoji, tehdit ve yasaklar!

Siyonist İsrail yönetimi, açlık grevine karşı aynı gün saldırıya geçti. Hücrelerdeki radyo ve televizyonlar gasbedildi, gazete dağıtımı durduruldu, ziyaretler iptal edildi, sigara satışı yasaklandı ve bir çok hak gasbedildi.

Siyonist yönetim ve basın, aynı bizdeki F tipi reklamcılığı gibi, İsrail hapishanelerinin koşullarının *“Avrupa ve ABD'deki hapishanelerden çok daha iyi koşullara sahip olduğunu”* iddia edip, İsrail hapishanelerinin adeta lüks tatil kampı gibi olduğu propagandasına başladılar.

Öte yandan ise, katliamcı İsrail yönetimi, tam da kendisine yakışan demeçler veriyor. İsrail İç Güvenlik Bakanı Tazi Hanegbi şöyle diyordu örneğin: *“hükümet mahkumların isteklerine boyun eğmeyecek. Filistinli mahkumlar ölene kadar grev yapabilirler, umurumda değil.”*

Filistin halkı ve Siyonist İsrail, şimdi hapishaneler cephesinde yeni bir savaşa girdiler. Tecrite karşı mücadelede yeni bir cephe açıldı.

Katliam Sürüyor

Gazze'de ve Batı Şeria'da katliamcı İsrail'in havadan ve karadan saldırıları sürüyor. Direnişe yönelik saldırıların olmadığı tek bir gün bile geçmiyor Filistin'de. Savaşçılar, çocuklar, evinde, işyerinde, sokaktaki herhangi bir Filistinli katlediliyor. Ajanslar, “İsrail bugün de çocuk vurdu” diye kısa haberler yapıyorlar.

Şaron, Batı Şeria'da yerleşim birimlerinde bin yeni konutun inşasına daha izin verdi. Amerika İsrail'in arkasında. Avrupa katliamın suç ortağı olduğu gibi, “Euro'ların gücüyle” Filistin hareketini bölüp parçalama, Filistinlileri birbirine düşürme peşinde. Filistin direnişini askeri, siyasi, ekonomik her yoldan tasfiye etmek için tüm araçlarını seferber etmiş durumdadır. Ama Filistin direniyor. Tüm hesapları bozuyor bu direniş.

ABD askerlerine İsrail eğitimi

İsrail basınında yer alan haberlerde, Irak'ta direniş karşısında acizleşen Amerikan ordusundan özel bir grubun, İsrail'de, “gerilla operasyonları konusunda deneyimli” İsrail kontrgerillası tarafından eğitildiği belirtildi. Jerusalem Post, ABD'li askerlerin İsrail'deki “Terörle Mücadele Okulu”nda eğitim gördüklerini yazdı.

Amerika, bu haberleri yalanlasa da Irak'ta başvurduğu siyonist katliam yöntemleri, Amerika'yı yalanlıyor. Irak'ta direnişçilerin evlerini yıkmaktan havadan belirli hedeflere yönelik bombalamalara kadar herşey **İsrail tarzı!**

Tayyip'in Adamları İsrail'de

Tayyip Erdoğan'ın AKP tabanını biraz daha oyalayabilmek için Filistin konusunda İsrail'e karşı yaptığı eleştiriler ve İsrail'in Irak Kürtleriyle ilişkilerini geliştirerek oligarşinin “nasırına” basması nedeniyle İsrail-Türkiye oligarşisinin ilişkilerinde bir “soğukluk” yaşanmıştı. ABD bu gelişmelere hemen müdahale ederek AKP'den **“İsrail'le ilişkilerini düzeltmesini”** istedi. Tayyip Erdoğan, gelen talimat üzerine baş danışmanları, Amerikancı akıl hocaları **Ömer Çelik, Ege-men Bağış ve Şaban Dişli**'yi İsrail'e gönderiyor.

“Kasımpaşalı” havalarında demeçler veren Tayyip şimdi “dünya gerçekleri”nin gereğini yapıp, İsrail'le arayı düzeltmek için adamlarını yolluyor.

ABD-AB-Tekeller ittifakına karşı

Halk Kazandı, Biz Kazandık

Venezuela -Amerikancı muhalefetin ve emperyalizmin baskılarına meydan okuyan devlet başkanı Hugo Chavez, düzenlenen referandumda oyların yüzde 58'ini alarak Amerikancıları bir kez daha yenilgiye uğrattı ve 2006'ya kadar görevini sürdürmeyi garantiledi. Başkanlık sarayının önünden emekçi halka seslenen Chavez, sonuçları "anayasanın zaferi" olarak değerlendirdi ve "yoksulların devrimini sürdüreceğini, bu yoldan dönüş olmadığını" söyledi.

Emperyalist Cepheye Darbe

Chavez'in de seçim öncesi belirttiği gibi, "bu referandum Venezuela halkıyla emperyalizm arasındaydı." ABD bir yanıla, dünyanın 5. petrol zengini ülkesi Venezuela'daki çıkarlarını yeniden elde etmek isterken, öte yandan "Chavez örneği"nin, anti-emperyalist havanın tüm Latin Amerika'ya yayılmasından korkmaktadır. Referandum zaferi bu korkuyu büyütmüş, kazanan tüm Latin Amerika'nın, Venezuela'nın yoksulları, dünya halkları cephesi olmuştur.

Bu arada emperyalist cephenin öteki unsuru

Avrupa'nın da ittifakın içinde yer aldığını belirtmeliyiz. Avrupa Birliği de referandum öncesi, "seçim gözlemcisi" gönderme konusunda kabul edilemeyecek dayatmalarda bulunmuş, Amerikancı muhalifleri desteklediği bilinen Carter ve OAS'ın kendilerini de temsil ettiğini açıklayarak, ittifak içindeki yerine daha aleni hale getirmiştir.

Halkçı Chavez'in uyguladığı ekonomi politikalar, mevcut kapitalist sistemden tam bir kopuşu ifade etmemekle birlikte, ülke kaynaklarının yoksullar lehine daha fazla değerlendirilmesi ve sosyal politikalara ağırlık vermesi, Kurucu Meclis'in hazırladığı Anayasa'ya dayanarak kısmi demokratik açılımlar sağlaması ve emperyalizm karşındaki ilerici rolü, ona yoksulların desteğini getirmiştir. Halk içindeki desteğini örgütlü hale getirmek için Halk Meclisleri, kooperatifler şeklinde örgütlenmeye çalışan Chavez, siyasi çizgisini "Bolívarcı devrim" olarak ifade etmekte, dış politikada da düne göre ABD'den bağımsız bir politika uygulamaktadır. OPEC'teki politikaları, Küba ile ilişkileri ve Irak işgaline karşı çıkmakla yetinmeyerek direnişi açık bir şekilde desteklemesi bunun somut örnekleridir.

1998'de iktidar olan Chavez 11 Nisan 2002'de darbe girişimine maruz kalmış, ABD'nin anında tanıdığı ve açıkça desteklediği darbeciler sokağa dökülen yoksul halkın ve yurtsever subayların sahiplenmesiyle püskürtülmüştü. Tekelci sermaye, sendika bürokrasisi ve medyanın oluşturduğu ABD destekli "muhalefet cephesi" o günden bu yana çeşitli provokasyon girişimlerinde bulundu ancak başarısız oldu. Son umutları ise bu referandumdu. ABD ve işbirlikçileri bu yenilgiyle de komplolardan vazgeçmeyecek, fırsat kollayacaklardır ama direnen, birleşen halk karşısında her zaman güçsüz olmaya, yenilgiye mahkumdurlar.

Cephe Enternasyonal'den Chavez'e Destek

Dünyanın çeşitli ülkelerinden ilerici güçler referandum öncesi Chavez'e destek verdi. Brüksel'de yaşayan Latin Amerikalı göçmenlerin düzenlediği gösteriye katılan DHKC Enternasyonal de Venezuela bayrağını astığı bir stand açtı, Chavez'i destekleyen bildiriler dağıttı.

1989'dan 2004'e 'Pazartesi Gösterileri'

Almanya - Avrupa çapında tekellerin saldırıları yoğunlaşırken, bu saldırılara tepkiler de giderek artıyor. Saldırı ve tepkilerin en yoğun olduğu ülke ise Almanya.

SPD-Yeşiller hükümetinin sermayenin çıkarları için hazırladığı "Ajanda 2010" isimli saldırı paketine ve özellikle "Hartz IV" yasasına karşı gösteriler geçen hafta Pazartesi olduğu gibi bu hafta da sürdü. Özellikle eski

Doğu Almanya kentlerinde yoğunlaşan gösterilere katılım bir önceki haftaya göre daha da arttı. 33 kentte yürüyen Alman emekçiler, bu hafta 100'e yakın bölgede sokağa çıktı, sayı ise artık yüz binlerle ifade edilmeye başlandı.

Gösterilere öncülük eden PDS (Demokratik Sosyalizm Partisi) ve sendikalar bu gösterilere "Pazartesi gösterileri" adını vermesi ise, sosyal de-

mokratların, liberallerin yani bir bütün olarak burjuvazi cephesinin tepkisini çekti. Sosyalizmin yıkılmasından bu yana daha da yoksullaşan, işinden olan, sosyal hakları kısıtlanan emekçiler "çok oluyordu!" Sermayenin saldırılarına direndikleri yetmiyormuş gibi, bir de "Pazartesi gösterileri" diyerek, tarihsel bir gerçeği hatırlatıyorlardı.

"Pazartesi gösterileri" tarihseldir; Demokratik Alman

Almanya: '65 bin insanı katlettik, özür dileriz!!!'

Namibya-Ruanda - Almanya, sömürgecilik döneminde Namibya'da yaşanan Herero direnişinin Alman askerleri tarafından kanlı şekilde bastırılmasının üzerinden **100 yıl geçtikten sonra "özür diledi."** Bu utanmazlık ve emperyalist demokrasinin kepezeliği katliamın 100. yıldönümüne katılmak üzere Namibya'ya giden Alman Kalkınma Bakanı Heidemarie Wieczorek-Zeul tarafından dile getirildi.

Vahşetin sınır tanımadığı, bağımsızlığı için savaşanların hunharca katledildiği olaydaki Almanya'nın tarihi ve siyasal suçunu kabul ettiğini söyleyen Wieczorek-Zeul, Herero'da yaşananların bugünkü bakış açısıyla soykırım olduğunu belirtti, ancak katlettiklerinin ailelerine tazminat ödenmesinin sözkonusu olmadığını da eklemeyi unutmadı.

1904 yılındaki Herero direnişinde **65 bin Herero Alman askerleri tarafından katledilmişti.**

65 bin insanı katletmiş sömürgeci emperyalizm ve bugün onun mirasının sahipleri, **"özür dileriz, unutalım gitsin"** diyor. Yahudi soykırımında yaptıkları gibi, tazminat ödeme masrafına dahi girmiyor Alman tekelleri. Bugünkü Alman tekelleri (ve tüm emperyalist tekeller) esas olarak bu sömürgecilik sürecinin ürünüdür, o süreçte sağlanan sermaye birikimi ve vahşi katliamlarla sağlanan sömürü üzerine oturmuşlardır.

Ve sanmayın ki, Avrupa emperyalistlerinin katliamcılığı **"dünkü sömürgecilik sürecinde kalan bir özelliktir."** Yugoslavya'yı bombalayanlar arasında onlar da vardı, Irak'ta dökülen kandan onlar da doğrudan sorumludur. Ve, "çağdaşlık" sürecinde de Afrika'daki katliamlarını sürdürmüşlerdir.

Yine geçen hafta Ruanda'da kurulan bir komisyon bu gerçeği herkese yeniden hatırlattı.

Ruanda hükümeti 800 bine yakın Tutsi'nin öldürüldüğü 1994 soykırımında Fransa'nın rolünü incelemek için bir komisyon kurulduğunu duyurdu. Fransa soykırım öncesi Hutulara destek vermiş, silahlandırmış ve eğitmişti. Bekleyin, bir süre sonra da Fransa özür diler. Ne de olsa onlar çağdaştır, demokrattır, hataları varsa kabul ederler; zaten (her ne demekse) **"sınırlı sorumluluk üstlenmeye hazır olduklarını"** da Ruanda Dışişleri Bakanlığı'na bildirmiş Fransız burjuvazisi.

Fransa Dışişleri Bakanı Michel Barnier'den aktarırsak, "geçmişteki bazı yanlış anlamaları düzeltmek ve ilişkilere yeni bir ruh katmak istiyorlarmış." Fransız Senatosu da 1998 yılında zaten bu desteği "stratejik bir hata" olarak nitelemişti.

"Stratejik bir hata" = 800 bin Afrikalı ölü!

Katillerin demokratlığı!

Unutma!

Namibya'da Okokarara kentinde Herero Kabilesine mensup 65 bin kişiyi katleden Almanya ve 2

Alman tekeli hakkında, kabile tarafından açılmış tazminat davası bulunuyor. Bu tazminatı ödemeyeceklerini söyleyen Alman bakanın gerekçesi ise şu: **"O dönemde savaş sırasında sivillerin korunmasına yönelik uluslararası hukuk kuralları yoktu"**. Bu mantık, bugün "savaş hukukunu" yük olarak gören ABD ve İsrail'in mantığıyla aynıdır. Böyle bir hukuk olmasa yine yaparız diyor emperyalist kafa.

Sayı 120

33

22 Ağustos
2004

Cumhuriyeti'nin yıkılışında, 1989 sonbaharında her Pazar-tesi yapılan bu gösterilerin önemli payı olmuştur. "İnsan hakları, demokrasi" içeriği boşaltılmış sloganlarla düzenlenen bu gösteriler Avrupa burjuvazisi tarafından da yoğun şekilde desteklenip kullanılmış ve Doğu Almanya batı burjuvazisi tarafından adeta yutulmuştu...

Dün sosyalizmi yıkmak için yapılan gösteriler bugün onun yerini alan kapitalizmin yoksullaş-

tırma yasalarına isyanın adı oluyor. Halklar biraz da böyle deneyleriyle öğreniyor. Burjuvazinin sosyalizmi yıkmak için kitlelere iş, refah, özgürlük yalanlarından uyanma vaktidir şimdi. Tüm Avrupa'da sosyal haklara yönelik saldırılara paralel olarak böyle bir süreç de kaçınılmaz olarak yaşanıyor, yaşanacaktır. Şu anda bu tepkiyi örgütleyecek, radikalleştircek bir gücün olmayışı, tepkinin düzeniçi reformist küreselleşmeci sol tarafından değerlendiriliyor olması, ise hareketin açmazıdır. Ama dedik

ya, halklar öğreniyor. Kapitalizmin restorasyonundan başka amacı olmayan bu çizginin de çıkmaz olduğunu öğreneceklerdir.

Bu arada 1990'larda **'elveda proletarya'** şarkıları besteleyen mas-kara solcular nerede, neden şimdi **'elveda sosyal Avrupa'** şarkısı bestelemiyorlar acaba?!!

Manyetolu İngiliz Hukuku

İngiltere Temyiz Mahkemesi, 11 Ağustos tarihinde aldığı bir kararla, emperyalistlerin işkenceyi meşrulaştırıp yasallaştırma girişimlerini de bir kez daha tartışma gündemine getirdi. Hatırlanacağı gibi, Guantanamo ve Ebu Garib'deki işkencelerin emri de resmi bir şekilde ABD Adalet Bakanlığı tarafından verilmiş ve "öldürmeyen işkence, işkenceden sayılmaz" denilmişti.

İngiltere Temyiz Mahkemesi de, Guantanamo'daki üç İngiliz vatandaşının duruşmasındaki kararıyla, "işkence İngiltere'de yapılmadıkça suç değildir, bu yolla elde edilen deliller geçerlidir" dedi.

ABD'nin işgal ortağı İngiliz hükümetinin İçişleri Bakanı kararı tam da katliamcı, işkenceci kafaya uygun olarak, "terörle mücadeleye destek" olarak değerlendirirken, İngiliz hukukçular arasında "ulusal güvenlik için gerekli bilgilerin hangi yolla elde edildiğinin önemli olmayacağını savunanların da azınlıkta olmadıkları görüldü.

Avrupa emperyalist hukuku lime lime dökülüyor. 11 Eylül'den bu yana çıkarılan "terörle mücadele yasaları"nın varacağı nokta, hukukun tümünden yokedilmesidir. Hak ve özgürlüklerin terör demagojisi ile askıya alındığı yerde hukuktan söz edilemez. Sözkonusu üç İngiliz vatandaşından "Usame Bin Ladin ile görüştük" şeklinde işkenceyle alınan ifadelerin asılsızlığının kanıtlanmış olması, sözkonusu tarihte İngiltere'de olduklarını belgelemiş olmalarının da hiçbir önemi olmamıştır emperyalist hukuk açısından.

"İşkence aletleri fuarı" ile işkenceciliğini dünyaya ilan eden İngiltere, Avrupa emperyalist demokrasisinin "beşiği" olarak nitelenir. Beşik'te nasıl manyetolar, filistin askıları sakladıkları bugün daha net görülüyor. Ve oligarşinin işkencecileri de işkence yöntemlerini ABD, İsrail, İngiltere, Almanya gibi işkenceci "çağdaş devletler"den öğreniyorlar.

Endonezya'da Katliamcı Generale Aklama

Endonezya'da bir mahkeme, "insanlığa karşı suç işlediği" iddiasıyla yargılanan Endonezya Özel Kuvvetler Komutanı Tümgeneral Sriyanto Muntrasan'ı beraat ettirdi. 6 yıl öncesine kadar 32 yıl boyunca iktidarda olan diktatör Suharto döneminde göstericilere ateş açılarak 23 kişinin katledilmesinden sorumlu olan generalin bu suçu sistematik ve planlı olarak işlemiğine karar veren mahkeme böylece bir katliamcıyı aklamış oldu. Muntrasan, mahkeme salonundan çıkışında, özel birlik askerleri tarafından bir "kahraman" gibi karşılandı.

Susurluk devletine ne kadar da çok benziyor değil mi?

Emperyalist destekle iktidara gelen Suharto dönemi 1 milyona yakın komünistin katledildiği kanlı bir dönemdir. Suharto'nun yıkılmasıyla demokrasi geleceğini, dökülen kanların hesabının sorulacağını düşünenler Endonezya'da da bir kez daha yanıldılar. Çünkü Suharto'yu ayakta tutan devlet mekanizması ve ordu durduğu yerde duruyor ve o dönemin yargılanması demek emperyalistlerin de sanık sandalyesine oturtulması demektir.

Olimpiyatlar Ve Çocuk Emeği

Yunanistan - Ba-

rış, halkların kaynaşması adına yapılan Olimpiyatlar da kullanılan her spor aletinde çocukların emeği var.

Bu tekellerin başında da Nike firması geliyor. Dünyanın bir çok ülkesindeki Nike fabrikalarında ucuz çocuk emeği yoğun şekilde sömürülüyor.

İşte bu gerçeğe dikkat çeken Uluslararası Özgür Sendikalar Konfederasyonu (IFCTU) Atina'daki eylemiyle çocuk emeğinin kullanılmasını protesto etti. Bu alandaki tekellerin önemli bir rant kapısı olan Olimpiyat oyunlarının öteki yüzünü sergileyen bu eylemi düzenleyen IFCTU, Olimpiyat komitesinin spor endüstrisi emekçilerinin topladığı 500 bin imzayı kabul etmemesini de eleştirdi.

Terörist Fonu

Amerika - Amerikan tekelleri halkların direnişini kıramadıkça bütçeden yeni fonlar ayırmaya, daha fazla askeri örgütlenmeye ihtiyaç duyuyor. "Terörle mücadele" adıyla süren halklara karşı savaşta gündemde olan, "uluslararası ordu" için 700 milyon dolarlık fon istendi.

Pentagon "küresel bir anti-terörist ağ" adını verdiği bu planda, para çeşitli ülkelerde kontra örgütleri oluşturmak için kullanılacak.

Irak Komünist Partisi (El Kader) Yöneticilerinden Nuri El Muradi: 'Sokaklar direniş marşlarıyla dolu'

İtalya'da düzenlenen Anti-emperyalist Kamp'a katılan Irak Komünist Partisi (El Kader) yöneticilerinden Nuri El Muradi, sorularımızı cevapladı.

Felluce'de direnişten sonra ki durumu anlatabilir misiniz?

Nuri El-Muradi: Askerler Felluce'den beş km uzaklıkta kalmak zorundalar. Felluce'de güvenliği eski Irak ordusundan savaşçılar sağlıyor. Samarra, Chaldiye, Ramadi, Bakuba'da durum hemen hemen aynı. Felluce'den Necef'e 400 savaşçı gönderildi. Bunlar sıradan savaşçılar değil, Irak ordusundan eğitilmiş general düzeyine kadar komutanlardan oluşuyor.

İlk başta direniş pek kitlesel değildi, fakat şimdi tüm halka yayılmıştır. Felluce'de halkın yüzde doksanyedisi işgale karşı direnişi destekliyor.

Sokaklardaki yürüyüşler pek etkili değil. Silahlı mücadeleye lojistik destek vermek veya katılmak gerekir, yürüyüşler ajitasyon için iyi, ancak temel olmamalı. Aslolan Amerikalılara mümkün olduğu kadar darbe vurmaktır.

Halk tüm gücüyle destekliyor, sahipleniyor. Öbür türlü zaten direnişçiler o kadar hızlı hedeflerini vurup geri çekilemezler. Eylemciler sivil giyinmiyorlar, üslere falan geri çekilmiyorlar, halk saklıyor. Sokaklar direniş marşlarıyla dolu, sadece direnişçiler değil halk da bunları söylüyor. Felluce direnişinde Irak'ın dört bir yanından halk yürüyeyerek ABD askerlerinin destek gücü göndermesini engellemeye çalıştı. Düşman Felluce'de büyük kayıp verdi.

Direniş güçlü

Al Ramadi'de direnişçiler bomba yüklü arabayla destek

verdiler. Toplam 156 kişi öldü. Amerikalılar sağı solu rastgele taradılar. Ama direnişçiler bundan hemen sonra yine iki bomba yüklü araç gönderdi, daha sonra da yedi bomba yüklü araba ile saldırıya devam etti. Al Faris hava üssüne 200 km uzaklıktan TNT ve sıkıştırılmış gaz içeren roketler atıldı. Üste bulunan 500 askerden hiçbirisi oradan sağ çıkmadı. Bunun dışında, özel olarak terbiye edilen patlayıcı taşıyan maymunlarla da eylemler yapıldı. Örneğin ABD sivil idare yöneticisi Paul Bremer'in Irak'ta bulunan ofisine böyle bir maymun gönderildi, fakat kendisi yoktu o an. Ayrıca RPG roketatarla eskiden 150 metre mesafeliydi şimdi 1 kilometreye kadar vurulabiliyor. Uzaktan kumandalı cep telefonu tekniği de kullanılıyor. Her savaşçı başına dört ile altı kişi onun koruma ve saklanması işiyle görevlidir, yani lojistik destekçi olarak görevlendiriliyor. ABD'ye göre ellibin savaşçı varmış. Buna göre direnişte ikiyüz-üçyüzbin kişi doğrudan yer alıyor olmalıdır.

Türkiye hükümetine söyleyin, bir daha şoför göndermesinler

Kiliselere yönelik saldırılara ne diyorsunuz?

Nuri El-Muradi: Bu saldırılarla direnişin bir bağlantısı yoktur. Bunları Amerikalıların kendisi yapmıştır. Direniş güçleri olarak bu eylemleri kınıyoruz. Irak halkı bunu kınıyor. Sünni ve Şiiler arasında nasıl düşmanlık yaratmak istedilerse, şimdi aynı senaryoyu Hristiyan ve Müslümanlar arasında uygulamak istiyorlar. Ama **başaramayacaklar**. Bazen de askerlerin yanında bulundukları zamanlar yapılan eylemlerde suçsuz masum insanlar ölebiliyor. Ancak bu tür kazalar otuz

ayda en fazla onbeş kez olmuştur. Amerikalılara hizmet eden her Irak'lı elbette ki direnişin meşru hedefidir.

3 ay önce Türkiye'li yedi kişi rehin alındı. Bir daha Irak'a gelmeyeceklerine dair söz verdiler. Türkiye hükümetine söyleyin, bir daha şoför göndermesinler. ABD'li askerlerin Türkiye üzerinden ülkemize gelmeleri için propaganda yapın. **Türkiye ordusu Amerika'nın elinde**, bağlılar. MOSSAD'la işbirliği yapmasınlar. Nasıl bu kadar bağımlı olabiliyorlar?

Türkiye halkının direnişi desteklediğine eminiz. Televizyonlarda gördük, onları nasıl taşıyorlardı gördük. Türkiye halkının çoğu ABD'lilerden nefret ediyor, direnişin işgalcilere vurduğu her darbeye sevinirler, buna eminim.

Kürtler de direnişin bir parçasıdır. Cumhuriyetçi Muhafız Birliği ve Müslüman Muhafız Birliği'nde yer alıyorlar. Peşmergeleri soruyorsanız, yani Talabani, Barzani; Amerikalılarla birlikteler. PKK'nın durumu da çok gariptir. Öcalan'ı kaçıran ve Suriye'den çıkartan yine Amerika ve İsrail idi, emperyalizmdi. Şimdi sormak gerekir; bu işbirliğinde Kürt halkının hangi çıkarı vardır. 1920 yılındaki Sevr Anlaşması'nı hatırlamalılar ve umarız, yine bilinçli ve sağduyulu hareket ederler.

Uluslararası devrimci hareket nasıl destek verebilir?

Nuri El-Muradi: Birleşmek, Enternasyonalı yeniden kurmak, yeniden örgütlenmek. Anti Emperyalist Kamp veya Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu bu amaç için çok uygun platformlardır. ABD'nin ne anlama geldiğini herkes biliyor. Yeniden birleşmemiz ve güç olmamız lazımdır.

Necef’de Direnen Ezilen Halklardır, Biziz Zafere Kadar Direneceğiz!

**Ayağı çıplakların,
Irak’ın en yoksullarının
Necef’i savunmak için
akın akın yürüyüşü**

Sayı 120

36

22 Ağustos
2004

Necef sokakları günlerdir ABD bombardımanı ile sarılıyor. İşgalcinin bombalarına, tankları, toplanına, “nihai saldırı” tehditlerine, işbirlikçi hükümetin teslimiyet dayatmasına ve Sistani gibi uzlaşmacı dini otoritelerin sinsice gözlerini kısıp sakalını sıvazlayarak işgalciye “direnenleri imha edebilirsiniz” işareti vermesine rağmen direniş kınlamıyor. Amerikan psikolojik savaş merkezlerinden beslenen burjuva medya, saat saat Necef’de silah bıraktırıyor. Ama yalanlar, kaleşnikofların, roketatarların gürlemesine gelip çarpıyor. Burjuva medya elinden gelse Necef sokaklarında işgalci saflarına gidip savaşacak. İşgal güçleri, dünyanın en büyük mezarlığı olarak da bilinen, Şiilerin kutsal mezarlığını bombalıyor, medya, “şii milislerin mevzileri bombalandı” diye veriyor. İnancıları için, özgür ve bağımsız bir Irak için ölümü göze alanların “mevzisi” de olabilir mezarlıklar, ancak savaşta ki kuralızsızlık öylesine dayatılıyor ki, giderek bu vahşet ve kuralızsız savaşın kuralları kanıksatılmak isteniyor.

Sınırsız Katliam ve İsrail Taktikleri

İşgalciler bir süredir İsrail’in Filistin’e karşı izlediği katliam yöntemlerine başvuruyor. Havadan yerleşim yerlerinin, evlerin bombalanması bu yöntemlerin başında geliyor. Açıklamalar tıpkı İsrail gibi, “terör... falanca örgütün üssü” şeklinde yapılıyor. Direnişin yükselmesi ile birlikte işgalciler de bombardıman katliamlarına yine hız verdiler. Necef’te yaşanan bombalamaların dışında, yine Şii direnişçilerin denetimindeki kentlerden Hille’de, Basra, Kut ve Bağdat’ın Sadr semtinde yüzlerce Iraklı’nın öldürüldüğü katliamlar yaşandı. Sadece Şiiler değil, Sunni halkın yaşadığı bölgelerde de direniş katliamla ezme saldırıları sürüyor. Samarra, Felluce bunların başında yer alıyor.

İnsiyatif Direniş Güçlerinde

İşgal ettiği bir ülkede yeniden hava bombardımanlarına sarılması, aslında **işgal edemediğinin açık kanıtıdır**. Bombaladıkları yerler dağlar, kır-

sal alanlar değil, kentlerin merkezi.

İşgalci bu bombardımanlarla, “hiçbir yerde denetim elimde değil” diyor. Gerçeği de budur. Denetim ve insiyatif Irak’ın bir çok bölgesinde direniş güçlerinin elinde. Kentlerin dışında işgal karargahları bulunmasına rağmen, bunlar bir süredir devriye görevlerine dahi çıkamıyorlar. Çıkmaya kalktıklarında da kayıp vermeleri kaçınılmaz oluyor. Direnişle ön plana çıkan yerlerde günlük yaşamdan sokaklara kadar denetim direnişin elindedir. Bu gelişme, kendiliğinden değildir elbette. Direniş güçlerinin kararlılığı ile işgalciler karargahlarına sıkıştırılmıştır. Sokaklardan çekilip bombardımana başvurmaları da bunun sonucudur. Necef gibi, kentlere girdiklerinde ise, büyük bir askeri gücü harekete geçirmek durumunda kalmaktadırlar, ki bu bir çok yerde aynı anda mümkün olmamakta, geçici gövde gösterilerinin ardından denetim yeniden direnişçilere geçmektedir. Felluce gibi.

Her şeyden önce, işgalcilerin nasıl hareket edeceğinin belirlenmesinde, kendi açmazlarıyla başbaşa bırakılmalarında, halkın öfkelerini daha da büyütecek yöntemlere başvurmak durumunda kalmalarında, direnişin insiyatifi mutlaklıktır.

İrade Savaşı, Kararlılık Ve Silahlı Direniş İçiş

Hız. Ali Türbesi odaklı olarak Necef’de direnen Şii milislerle işgal güçleri ve kukla hükümet arasında sadece silahlı savaş değil, aynı zamanda bir irade savaşı yaşanıyor. Necef kuşatması ve direnişin yaşandığı günlerde, kukla iktidar kurmanın ön hazırlığı olan “Ulusal Konferans” da toplandı.

Gerçekte “ulusal” değil, işbirlikçi konferans olan bu toplantının daha ilk günü direniş gündemi belirledi. Toplantı bölgesi ilk gün havan toplanı vuruldu. Necef’teki Amerikan saldırılarının yeniden başladığının duyulması üzerine de 100’e yakın delege konferansı terk etti. 4 gün süren konferansın sonraki günlerinde de bir grup delege daha toplantıyı terk etti. Necef’in kuşatılmasının hemen ertesinde de Necef Valilik Konseyi’nin 30 üyesinden 16’sı, saldırıları protesto etmek amacıyla istifalarını sunmuştu.

Öte yandan binlerce insan dalga dalga Necef’e yürüyerek bombalara karşı kendilerini siyer ettiler. Halkın direnişe ve direnenlere açık sahiplenışı bir çok ulusal kurtuluş savaşının ileri

aşamalarında söz konusu olmuştu. Bir çok kentte Şii Sünni ayırmadan Sadr'ın direnişine destek için yapılan gösterileri de unutmamak gerekir. Amerika'nın işgalin başından beri Sünni ve Şiiler arasında çatışma çıkarma planı direniş içinde bozulmuştur. Bu arada Necef yürüyenlerden kadın, çocuk, genç yaşlı 2 binden fazla kişi de, halen Hz. Ali Türbesi'nde "canlı kalkan" olarak bekliyorlar.

İşgal güçleri bir yandan saldırılarını sürdürürken, öte yandan türbeye saldırma tehditlerini Irak kukla hükümeti aracılığıyla yapıyor. Allavi'nin fonksiyonu da burada ortaya çıkıyor zaten. Türbeye olası bir saldırı "yabancılar" tarafından değil Irak ordu-polis güçlerince yapılmış sayılacak. Emperyalistlerin kendi aralarındaki "hukuk" komedisinde bu oyuna ihtiyaçları olabilir, ama Irak halkını aldatamadıkları açıktır. Kukla hükümet demek, işgal güçleri demektir. Sadr'a yapılan "teslimiyet, silah bırakma, milis güçlerini dağıtma" dayatmaları da esas olarak işgalciler tarafından yapılmakta, kuklalar tarafından dile getirilmektedir.

Necef'te yaşanan, sıradan bir gerilla savaşı olmanın ötesinde açık bir kent savunmasıdır. Necef'te halk destekli kitlesel silahlı direnişi yöneten Sadr'ın siyasal kimliğinden bağımsız olarak, orada Irak'ın tüm direniş güçleriyle işgalcilerin açık bir çatışması, irade savaşı yaşanmaktadır. **Necef'in direndiği her gün, her saat, Irak'ta direnişin daha da mayalanmasını beraberinde getirmektedir.** Askeri olarak yenilebilirler, ama direnişin artık durdurulamayacağı bu saatten sonra rahatlıkla söylenmelidir.

Sadr'ın bir konuşmasında dile getirdiği, "ya zaferi kazanacak ya da öleceğiz" sözü, tüm Irak halkının, dünyanın bütün ezilen halklarının sözüdür. **Bizim sözümüzdür. Necef'te biz direniyoruz, Asyalılar, Latin Amerikalılar, Afrikalılar, Ortadoğulular direniyor.**

Necef'i Kuşatan İşgalcilere Her Yerde Darbe

Necef'te direnişle, kukla hükümet arasında zaman zaman görüşmeler, "ateşkes" arayışları yaşanmaktadır. Mevcut dengelere bağlı olarak direnişin soluklanması, atılım yapmasını sağlayacak taktikler mümkündür. Ancak Şiiler arasında, şanlı Necef direnişinin ardından direnme düşüncesinin daha da kökleşeceği açıktır. Şimdi tüm Irak'ın kalbi Necef'te atmaktadır. Başka bölgelerden gelen savaşçılar, Felluce'den yükselen Necef'e destek sesleri ve birçok yerde Necef kuşatmasına karşı işgalciye yönelik eylemler bunun açık göstergesidir. Her gün onlarca saldırının

yaşandığı böyle bir kenetlenmeden, sadece 19 Ağustos günkü darbelerden birkaç örnek vermek yetecektir.

19 Ağustos günü; Dünyanın en büyük ABD elçiliği olan Bağdat'taki işgalci üssüne saldırı düzenlendi. ABD Merkez Karargah Komutanlığı'na saldırı, Musul'da işbirlikçi polis karagahına saldırı bunu izledi. Petrol işçilerinin işgale karşı grev yaptığı Basra'daki petrol tesislerine direnişçiler tarafından baskın yapıldı ve tesisler büyük oranda tahrip edilip ateşe verildi.

"Milis Kopyalamıyoruz"

Ama, Biz Halkız Tükenmeyiz

Necef'e saldıran işgal güçleri komutanlarından Yüzbaşı Patrick McFall, karşılaştığı amansız direniş karşısında şöyle diyor: **"Şii milislerin azmi ve direnme güçleri karşısında şaşırdık, takdir ediyoruz. Galiba buralarda üretim tesisi var. Sanki milisler sürekli kopyalanıp karşımıza çıkıyorlar."** (13 Ağustos, Hürriyet)

Necef'te, Felluce'de, Türkiye'de, dünyanın başka başka yerlerinde egemen sınıflar hep bu şaşkınlığı yaşamışlardır. Anlamadıkları şu; **biz halkız, bizi kırarak, vurarak tüketemezsiniz.**

Necef'te yaşananları bir süre önce Felluce'de izledik. Bine yakın insan katledildi. Sonuçta direnişi kıramayıp ateşkes yapmak zorunda kaldılar. Prestiji kurtarmak için de "Irak ordusundan bir komutan güvenlikten sorumlu olacak" denildi. O komutan şimdi Necef'deki direnişçilere askeri eğitimi veriyor. Yenilgi yaşadı işgalciler.

Bugün Necef'te de ölü sayısı yüzlerle ifade ediliyor. Doğru, askeri eğitimleri, gelişmiş silahları yok ve büyük kayıplar veriyorlar. Ama yerlerine yenileri gelerek direnişi kesintisiz kılıyorlar. **Direnış kırılmıyor.** "Ateşkes" arayışları, direnişin uzadığı her saat daha da yayılmasından duyulan korkunun ürünüdür. Ancak öte yandan ikinci bir Felluce'ye teslim olmak, işgalcinin yenilgisini de hızlandıracaktır. Amerika şimdi bu açmazı yaşıyor. Hz. Ali Türbesi'ne açık saldırı daha büyük öfke demek, tersi ise direniş karşısına işgalcinin güçsüzlüğünün dünyaca görülmesi; işgalciler her koşulda yenilgiye mahkumdurlar.

Sadr'ın kukla Allavi'nin "silah bırak, siyasal mücadele yap" çağrısına cevabını yinelersek; **"Bu işgale karşı doğal bir tepkidir. Ülkemiz işgal altındadır ve direniş zorunludur." Ve kazanan biz olacağız, Irak halkı olacak, Felluce'nin şanlı direnişçileri olacak.**

Sadr'ın bir konuşmasında dile getirdiği, "ya zaferi kazanacak ya da öleceğiz" sözü, tüm Irak halkının, dünyanın bütün ezilen halklarının sözüdür. Bizim sözümüzdür. Necef'te biz direniyoruz, Asyalılar, Latin Amerikalılar, Afrikalılar, Ortadoğulular direniyor.

“Sol” Tatilde!

“Bizim gazete yazarları da, bu arada sanki hep birden fırdalar! Yazılarını ya **Kaş**'tan, ya **Bodrum**'dan ya da **adaların** birinden yazıyorlar.”

Sözkonusu gazete **Hürriyet** değil, **Sabah**, veya **Akşam** da değil. Neredeyse bütün yazarlarının tatilde olduğu, yazılarını “dağların denize egemen eteklerini saran bembeyaz sis denizinin çevrelediği renk cümbüşünün derinliklerini düşleyerek” yazan bu gazete bir magazin gazetesidir de değil. Yukarıdaki sözlerin yazarı Oğuzhan Müftüoğlu, yazdığı gazete de **Birgün**.

Gazete olarak “Halkın Sesi” olduğunu iddia eden, yazarlarının da çoğunun “sosyalist, devrimci olduğunu” iddia ettiği **Birgün Gazetesi**’nin resmidir yukarıdaki.

Bir yöneticisi, bir aydır büroya uğramadığını yazarken, bir başkası uzun tatilinden döndükten sonra ilk yazısına şöyle başlıyor:

“... bir yerlerde bir süre sürüttükten sonra **Marmara Adası**’nda demir atmış, yazıları oradan yollayıp, interneti icat edene her gün “Mevta ise nur içinde yatsın, sağsa mekanı cennet olsun” diye dualar edip keyif çatıyordum. Zalim felek, izin vermedi. **Marmara Adası**’ndaki sığınağımı terkedip **İstanbul** denen şu hoyrat, şu berbat, şu acımasız kentin yolunu tuttum.” (Ayдын Engin, **Birgün**, 30 Temmuz 2004)

Halk hep tatilde ya, “Halkın Sesi” teorisyenleri de halkın yanında tabii!

Birgün yazarları, “tabii, halk tatil yapmıyor mu?” diye itiraz edebilirler, hatta Tercüman yazarı **Rauf Tamer**’in sık sık yazdığı gibi, “eğer sorun söylediği gibi bir yoksulluk varsa, bu tatil yerlerini kim dolduruyor?” diye de sorabilirler.

Biz yine kendi yazarlarından **Oğuzhan Müftüoğlu**’nun yazısıyla cevap verelim:

“... öteden beri merak ederim; yaz gelince neden **Türkiye Büyük Millet Meclisi** uzun bir tatile çıkar? Bütün bir sene boyunca çok çalıştılar, çok yoruldu, o yüzden böyle uzun bir tatili hak etmiş mi sayılıyorlar? Haydi okullar tatil ediliyor, öğretmenler de -idareci olanlar hariç- uzunca bir tatile çıkıyor; onun dışında, **ne kamu çalışanlarının, ne işçilerin, ne de diğer sektörlerde çalışanların, hiç kimsenin böyle uzun bir tatil hakkı yok. Neden Meclis böyle uzun süreli tatil ediliyor?**” (5 Ağustos 2004, **Birgün**)

Demek ki **Birgün** yazarlarının da o burjuva politikacılarından hiç farkı yok!

“Tatil” meselesi, her yaz özellikle reformist cemahta bir sendroma dönüşür. Sadece onların yönettiği gazetelerde değil, partilerinde, yönettikleri sendikalarda, odalarda da “tatil” her yaz mevsiminin değişmeyen gündemidir. Bu dönemde bürolarını açık bulamazsınız, görüşecek muhatap kalmaz, altına imza atılan açıklamaların gereği yerine gelmez... Zaten “temsili” olan eylem anlayışları “temsilin de temsiline” dönüşür.

Reformizm, 1980’lerin ortalarından başlayarak devrimci değerlere, kültüre karşı gerçekleştirdiği ideolojik tahribatlar sonucu, bugün tatil meselesini tamamen burjuva bireyci bir anlayışla kendi içinde “doğallaştırmış”tır. “Devrimci tatil yapar mı, yaparsa hangi koşullarda yapar, nasıl yapar?” sorusunu tartışmak artık onlar için “saçma”dır. “Kaba, keskin devrimcilik”tir.

Peki “tatil” gerçekten de **devrimciler, sosyalistler için** bu derece tartışılmaz bir doğallık mıdır?

Reformist, revizyonist anlayışın tatili ele alışı bir çarpıklık olduğu mesela şu satırlardan da bellidir: “Yanlış anlaşılmasın, bunları eleştiri olsun diye yazmıyorum; belki biraz kıskançlık diyebilirsiniz ama, bakın, ‘Biz eskiden tatil falan yapmazdık, sınıf mücadelesi tatile mi çıkarmış da demiyorum!’” (**Oğuzhan Müftüoğlu**, agy)

Evet doğru, biz eskiden tatil yapmazdık.

Peki niye?

Evet, 12 Eylül öncesi, solda böyle bir tartışma, böyle bir gündem yoktu.

Devrimci saflık vardı çünkü o zaman.

Devrimciliği küçük-burjuva yaşamların, burjuva özelemlerin üzerine oturtmanın değil, küçük burjuva yaşamlardan, burjuva özelemlerden uzaklaşma kavgası veriliyordu.

Bugün reformist soldaki “değişim” budur. Onlar, devrimciliği, sosyalistliği, düzen içi statükolarının üzerine yamamaya çalışıyorlar. Buna benzer alışkanlıkların gelişmesi, 12 Eylül sonrası depolitizasyonun ve düzeniçileşmenin sonucudur.

Tatilciler, korkarak, sinerek, burjuva özelemlerle-

rine yenilerek, mücadelenin bedelini göze alamayarak **eve-işe-eşe** dönenlerdir.

Statükolarına uygun bir “devrimcilik” şekillenmişlerdir. “Tatilin tartışılmazlığı”, dünya yıkılsa da, ülkemizin gündeminde ölümler kalımları olsa da, onların gündemine her yaz mutlaka tatilin girmesi, bu anlayışın sonucudur.

Falan saatte her gün çocuklarının yanında olmalıdır; Cumartesi Pazarları mutlaka şunu şunu yapmalıdır. Her yıl tatilini yapabilmelidir. İçkisini içebilmelidir.

Burada devrimcilik yoktur tabii. Devrimcilik artık bir tür **hobiye** dönüştürülmüştür.

Onun “tatil anlayışı” çarpık bireyciliğin getirdiği bir anlayıştır. Özünde burjuvaziyi taklit ve ona özenme vardır.

İşte bu anlayışın sonucudur ki, tatil konusunu parti olarak, sendika olarak, oda olarak “**örgütlü**” bir tarzda yapmayı da düşünmezler hiç. Bir tatil kampının da aynı zamanda tatilin yanı sıra eğitim ve örgütlenme aracı olabileceğini düşünmezler. Çünkü tatil “**birey**” olarak takılacakları, **bireyselliklerini** istedikleri gibi yaşayacakları bir süreçtir onlar için.

Hem burjuvaca yaşayacaksın, hem bırakın devrimciliği, demokratlığın gereklerini yerine getirme anlamında bile hiç bir risk almayacak, hiç bir fedakarlıkta bulunmayacaksın, hem de kendine sosyalist diyeceksin.

Devrimcilik, sosyalistlik, artık bir maskeye dönüşmüştür. Burjuva düzenin bir parçası olduklarını gizlemeye yarayan bir maske.

Devrimci, bütün yoğunluğuyla, gecesini gündüzüne katarak çalışandır.

Devrimcilik zaten bir özveriye dayanır. Özverinin kalktığı yerde devrimcilik ortadan kalkar. Özveri sınırlandıkça devrimcilik küçülür.

Devrimci, elbette güler eğlenir, biryerlere de gidebilir, ama bunu koşullar belirler. Değilse, devrimci böyle bir şeyi mutlaklaştırmaz, ona göre program yapmaz. Devrimcinin böyle bir lüksü yoktur.

Koşullar uygun düştüğünde, tatili düşünürse bunu da yine, eğer legal bir birimdeyse, o birimin ortak bir faaliyeti olarak gerçekleştirmeye çalışır, buna imkan yoksa, tatili de yine öncelikle, “birey” olarak yaşamayı değil, yoldaşlarıyla paylaşmayı düşünür. Hiç bir koşul altında ülke gündeminden uzak kalışın, ülkemizdeki acılara, olumsuzluklara bir süreliğine “gözlerini kapama” aracı da olmaz. O fiziki bir dinlenmeyi sağlarken de, düşünceleri yine bir devrimcinin her

zamanki ölçüleriyle şekillenir.

Yazısına hiç utanıp sıkılmadan “*tatilde... bir aydır gelişmeleri çok da izleyemedim*” diye başlayan ve hemen ardından sola, devrimcilere, kah Kongra-Gel’e, kah F tiplerinde direnenlere akıl vermeye kalkanların sosyalistliğinden kime ne hayır gelir? Böylesi tiplerin sosyalistliği, devrimciliği düpedüz riyakarlıktır.

Bu anlayış, riyakarlığını gizlemek için, yıllardır devrimciliğe ait tüm ilkeleri, değerleri, alışkanlıkları alay konusu yapmış, “keskinlik” diye küçümsemiş, kabalık, dogmatiklik diye yadımsmıştır. Devrimciliğe ait hemen hiç bir şey bırakmamışlardır. Oya Baydarlar işte böyle çıktı. Burjuvazi bunun için destekliyor bu tür “solculuğu”. Olacaksanız böyle olun diyor. Çünkü solculuğun bu türü düzen için zararsızdır, üstelik demokrasi vitrinine koymak için de işe yarar.

1996 ölüm orucu döneminde, cesetler yerdeyken, yüzlerce tutsak ölüme doğru hızla yürürken gazetelerinde tatil ilanları yayınlatan, parti adına tatil çağrıları yapanları hatırlamak, bu düzeniçileşmenin hangi boyutlara ulaştığını, bu “tatil anlayışı”nın nasıl bir yozlaşmaya dönüştüğünü anlamaya yeter.

Devrimcilik çok yüce bir iştir.

O yüzden kolay devrimci olunamıyor. O yüzden devrimcilikte kalıcılık o kadar kolay sağlanamıyor. O yüzden yıllarca devrimcilik yapmışlar, bir noktada yılıyor.

Koşullar öyle gerektirir ki, günlerce aç kalır, aylarca inşaatlarda, mezarlıklarda yatıp kalkar, haftalarca banyo yapamayabilir, yıllarca hiç sinemaya, tiyatroya gidemeyebilir, nikah masasından kalkıp eyleme gider, görevlerinin ağırlığı altında o masaya oturacak bir süreci hiç yaşayamayabilir, Cumartesi-Pazarı olmaz, tatili, emekliği olmaz, bunlar devrimciliğin gerçekleri ve gerekleridir.

Kim ki, düzen içi yaşamların rutin alışkanlıklarını, küçük-burjuva adetlerini, devrimci yaşamın içine yamayıp, mutlaklaştırmaya çalışır, orada devrimciliğin bozulması başlamış demektir. Evet, reformist teorisyenler onu bir alay sözü gibi kullansalar da, “*sınıf mücadelesi tatil yapmıyor*”; oligarşinin saldırıları tatil yapmıyor. Bu koşullarda devrimci, tatili, görevlerinin, sorumluluklarının önüne çıkaramaz. Tatili, dinlenmeyi, eğlenmeyi elbette reddetmez, ancak koşulların izin verdiği ölçüde ve yine örgütlü yaşamının, devrimci değerlerinin çerçevesi içinde düşünüp yapar.

ÖDP Olmasa ASP Kapısını Kim Çalacaktı; İYİ Kİ ÖDP VAR!

partiler ve Eylem ve Çevre Partisi gibi sosyalist sistemin yıkılışından sonra çevreciliğe, barışçılığa sarılan partiler bulunuyor.

ÖDP Avrupa Birlikçilik konusundaki utangaçlığını aşma noktasında adımlar atmaya devam ediyor. Avrupa Solunun bir kısmının oluşturduğu Avrupa Solu Partisi ASP'ye gözlemci olarak başvurusu da bu adımlardan biri oldu. Bu "müjdeli" haberi, ÖDP Genel Başkanı Hayri Kozanoğlu bir açıklamayla duyurduktan sonra ÖDP'nin gazetesi Birgün'deki köşesinde de (14 Ağustos) teorik temellerini dile getirdi.

AB'ci Barışçı Aydın Engin'in gözü aydın; "ASP içinde ÖDP niye yok" diye çırpınıp duruyordu. Kozanoğlu'na göre, zaten izlediği hat itibarıyla "enternasyonalist sosyalist oluşumların çatısı altına kabul edilmesi düşünülecek ÖDP'den başka kimse de yoktu Türkiye'de."

İyi ki ÖDP var, yoksa Türkiye solunun sesi Avrupa'dan nasıl duyulacaktı? Oligarşi AB'ye aday olurken, AB'ciliğini maddi temelden yoksun "Emeğin Avrupası" ile kamufle etmeye çalışan ÖDP'nin de sürece hazırlanması yerindedir. Tabii, herkes AB'nin ne olduğunu bildiğine göre, ÖDP'nin kapısını çalacağı kurumlar, "başka bir Avrupa ve AB" diyenler olmalı.

Peki, sosyal demokrat Cumhuriyet Gazetesi'nin bile "marksizmden uzaklaşmanın ifadesi" olarak gördüğü ASP'ye layık tek parti olmakla övünmeli mi ÖDP? Yoksa, tam tersine, soldan, sosyalizmden, devrimden, Marksizm-Leninizmden uzaklaşmasını "enternasyonalist" çapta da gösterdiği için dönüp kendine mi bakmalı?

Bu soruların cevabı için, ASP nasıl bir oluşumdur, neyi savunur, buna bakmak gerekir.

Avrupa Solu Partisi ve ÖDP

Avrupa Solu Partisi 8-9 Mayıs 2004'te Roma'da düzenlenen kongrede kuruldu. Kurucu partiler AB üyesi ülkelerden. Ocak ayında Berlin'de yapılan "girişimciler" toplantısına 19 parti katılırken, kuruluş çağrısını 11 parti imzaladı. İmzalamayan partilerin ayrıldığı nokta ASP'nin 'nasıl bir parti' olacağı üzerineydi ve ASP'nin *anti-kapitalist kimliğinin belirsiz bir şekilde formüle edildiğini* dile getirerek çekildiler.

Portekiz ve Yunanistan Komünist Partileri gibi Avrupa'daki en kitlesel komünist partilerin yer almadığı ASP'nin kuruluşunda; Fransız Komünist Partisi (FKP) gibi geleneksel Avrupa Komünist partileri, Alman Demokratik Sosyalizm Partisi (PDS) gibi, "yenilenme" adına, "pazar ekonomisine karşı değiliz" noktasına gelen "sosyalist"

Kozanoğlu'nun ASP konusunda döne döne üzerinde durduğu, "ortodoks sosyalizmden kopuş", devrimden, sosyalizmden kopuştur. ÖDP de Türkiye'de bu yolu izleyenlerin başındadır. Her platformda devrimci, ihtilalci soldan kendini ayrı tutma, terörizm demagojisine ortak olma noktasına kadar savrularak "farkını koyma", bireyciliğin yüceltildiği BAK gibi örgütlenmeler hep bu çabanın ürünü olarak ortaya çıkmıştır.

Peki ASP "ortodoks sosyalizmden" kopup nereye gidiyor, bunu da kuruluş toplantısından çıkan "çağrı"nın başlığı özetliyor: "Başka bir dünya, başka bir Avrupa mümkündür: Demokratik, sosyal, çevreci, feminist ve barışçı - Dayanışma Avrupası."

"Daha sosyal bir Avrupa"'nın türkçesi, Avrupa kapitalizminin restore edilmesidir. Tüzüğünde "komünist gelenekten" söz edilmesine karşın, temel faaliyet alanının AB Parlamentosu olması, çevrecilerden sosyal demokratlara kadar geniş bir yelpazeye kapılarını açarak bugünkü durumundan da daha gerilere düşmeye açık olması da, bu çizgiyi güçlendirmektedir.

Kurucu partilerin neredeyse ortak özelliği, 1990'lardan sonra yaşadıkları ideolojik bunalımı Marksizm-Leninizmden daha da uzaklaşmaları ve küreselleşmeciler solun Avrupa'daki önemli bir damarını oluşturmalarıdır. Stratejik hedefinde devrim, iktidar yoktur. "Barış politikaları, burjuva demokrasisinin geliştirilmesi, çevrecilik" çizgileri haline gelmiştir.

Kozanoğlu'nun da yazısında ASP'ye atfen dile getirdiği "mahkum edilen Stalinist uygulamalar", iktidar reddinin bir başka ifadesidir. Sol'un sosyalizmden, komünizmden uzaklaşması Stalin karalamaları ile başlamış, sonra sıra Lenin'e kadar gelmiştir. Temelde Stalin üzerine yapılan tüm propagandalar burjuvaziye aittir ve reformist sol tarafından pazara sürülmüştür.

Kapitalizmin yüzlerce yıllık birikimini birkaç on yıl ile ifade edilen bir süreçte katbekat aşarak sosyalizmi inşaa eden, faşizmi inine kadar kovalayarak Avrupa'yı ve dünyayı Nazilerden kurtaran Stalin hakkında bildiği, anlatabileceği ve değerlendirmeleri burjuva propaganda kalıplarını aşamayan Kozanoğlu da proleterya diktatörlüğünü, halkın iktidarını reddini, "stalinist uygulamalar" eleştirisi üzerinden yapıyor.

"Sosyalist ve komünist ideallere tamamen ters, demokratik olmayan Stalinist uygulamalar"

lar"ı mahkum eden ASP ve aynı paraleldeki AKS'nin devrimde ısrar eden Marksist-Leninist çizgiden kopuşun ifadesi olmasını da büyük bir memnuniyetle karşılıyor ÖDP.

Bir yanda Marksist-Leninist solun bıraktığı boşluk, öte yanda sosyal demokrasinin kaçınılmaz olarak yaşadığı tıkanık. ASP'de temsil edilen çizgi, işte bu iki cephenin ortasında bir alanda durmaktadır. Bu muğlak ve devrimci cephede olmayan duruş "başka bir Avrupa" gibi ne idüğü belirsiz ifadelerle açıklanma ihtiyacı duyulmaktadır. Programdaki, "...başka bir Avrupa için, AB'ye başka bir içerik kazandırmak için, ABD hegemonyasından kurtulmuş, kapitalizme karşı sosyal ve politik bir alternatif model için..." gibi "hedefsiz" ifadeler de bu sıkıntıdan kaynaklanmakta, emperyalizme "bizden korkmayın" denilmektedir. Sosyal demokrat "üçüncü yol"un tıkanmış olduğuna vurgu yapılan ASP programı da "alternatifi biziz" mesajı veriyor. Kime veriyor bu mesajı? Dün "üçüncü yol"u kitlelere alternatif olarak sunan egemen sisteme.

Alıştırma Alıştırma Kapitalizmin Restorasyonu Çizgisine

ÖDP-DY'nin açmazı şu ki, "sol, sosyalizm" diyecek, ama kapitalizmi yıkmayı hedeflemeyenlerin kapısını çalacaksınız. Bu nedenle, gerçeğe ters olarak ASP'nin "**kapitalizmi onarmayı değil aşmayı amaçladığını**" vurgulama ihtiyacı duyuyor. "Sosyal Avrupa"nın nasıl bir "aşma" olduğu bir yana, başlangıçta hiç yer almayan ve yer alıp sonra çekilen partiler "antikapitalist çizginin belirsiz" olduğunu söylerken demek ki yanılmışlar, Kozanoğlu onları da aydınlatıyor! FKP ve PDS gibi kapitalist politikaların uygulanmasına ortaklık edenlerin ASP'nin kuruluşundaki en etkin ve kitlesel partiler olmasını açıklamakda zorlanan Kozanoğlu'nun sığındığı yer ise, "*ASP Genel Başkanı Fausto Bertinotti'nin kongre açış konuşmasında 'Ya Sosyalizm ya barbarlık' sloganıyla ifade edilen radikal bir yönelişin hakim*" olduğu. Ne diyelim; umarız bu yöneliş devrimci bir rotaya girer. O zaman ÖDP orada kalır mı, bu da ayrı bir konu. Çünkü burjuvaziyle açık çatışmanın olduğu yerde ÖDP'yi göremezsiniz.

Kozanoğlu'nun "*hayır öyle değil*" dediği kapitalizmin restorasyonu Avrupa Solu partisinin manifestosunda çeşitli ifadelerle ortaya konurken, ÖDP şimdilik "sistem içi talepler de var" diye bunları "eleştirir" görünmeyi tercih etmektedir. Bu, ÖDP-DY tarzıdır: Alıştırma alıştırma devrimden kaçış.

Gerilla Başkent Yolunu Kapattı

Nepal - Monarşik iktidara karşı gerilla savaşı veren NKP(M) gerillaları başkente Katmandu'ya giden iki ana yolu trafiğe kapatarak Nepal iktidarını felç etti. Gerillalar yaptıkları açıklamada, kuşatmaya ilişkin talepler dile getirdiler. Tutsak gerillaların serbest bırakılması, protesto gösterilerinde halk katledenlerin yargılanması ve kayıpların akibetlerinin açıklanması taleplerini dile getiren gerillalar, aksi taktirde, başkente gıda seviyatını tümünden süresiz olarak engelleyeceklerini duyurdular.

Himalaya köylerinde bir festivalde gerilla ve halk birlikte

Nepal ordusu eylem üzerine en üst düzeyde alarma geçirilirken, gerillaların otoban geçişini engellemek üzere bölgeye yerleştirdikleri gerilla birliklerinin gücü ve donanımı karşısında harekete geçmekte zorlandığı öğrenildi. Şiddetli çatışmaların beklendiği duyurulan Nepal'de sendikal örgütlenme de gerilla savaşını destekleyen adımlar atıyor.

İşçi hareketi gerilla savaşının yanında

Binlerce kişinin çalıştığı Nepal'in en büyük şirketlerinden bir bölümü 17 Ağustos'tan itibaren faaliyetlerini durduklarını açıklamak zorunda kaldılar. Kapatılan şirketler arasında; Nepal monarşisinin destekçilerinden Hint sermayeli Surya Nepal isimli tütün tekeli ve bir hafta önce bombalı bir saldırıya hedef olan lüks Soaltee Crownne Plaza Oteli de bulunuyor. Gerilla savaşını destekleyen sendika tarafından yapılan açıklamada ise, kapatılan şirketlerin emekçiler üzerinde yoğun sömürü uyguladığını belirtti.

Sendikacı Cinayetleri

Kolombiya - Gerilla savaşının Amerikancı iktidarı sarstığı Kolombiya'da demokratik güçler üzerindeki baskıların da alabildiğine yoğunlaştığının en açık göstergesi, kontra güçler tarafından katledilen sendikacılar gerçeği. Uluslararası Özgür Sendikalar Konfederasyonu (ICFTU) tarafından yapılan açıklamada, sadece 2004 yılında öldürülen sendikacı sayısının 30'u bulunduğu belirtildi.

Son olarak, Arauca Bölgesi'nde tarım işçileri sendikası başkanı, hastane sendikaları başkanı ve Kolombiya'nın en önemli konfederasyonu CUT'un saymanı katledilmişti. ICFTU tarafından hazırlanan raporda, üç sendikacının da Ulusal Özgürlük Ordusu üyesi oldukları gerekçesiyle katledildikleri belirtildi.

Solda iddiasızlaşmanın yansımaları (2)

Statükonun kanıksanması

İddiasızlaşma, herşeyden önce, icazetçiliği ve statükoculuğu kanıksatmıştır. Bir kez mevcut statüko kanıksanınca gerisi gelmiş; eylem biçimlerinden sloganlara, mücadele taktiklerine kadar reformistlere özgü olan hemen herşey, solun genel özelliği haline dönüşmüştür. Herkesin mevcut durumdan adeta memnun olduğu, statükoyu bozacak her önerinin koro halinde reddedildiği bir ortam oluşmuştur. 1 Mayıs 2004'te Taksim önerisinin ardından gelişen tartışmalar bunun en açık ifadesi oldu. Herkes mevcut durumu o kadar benimsemişti ki, “*niye Taksim gündemimizde değil?*” şeklinde olması gereken sorunun yerini “*nereden çıktı bu Taksim?*” sorusu almıştı. Solun ruh hali, “böyle gelmiş böyle gider” kaderciliğinin adeta başka bir versiyonuydu. Kendisi kadercileşen, statükoya razı olan bir sol, kitlelerin kaderci bakışını nasıl değiştirebilir, onları nasıl statükolara karşı mücadeleye sevkedebilir? Bu aynı zamanda bir ruh hali meselesidir; sol ihtilalci, isyancı, statüko karşıtı bir ruh halinde olacak ki, bu ruh halini kitlelere taşıyabilsin.

Statükoculuk, solda oldukça eski bir hastalıktır. Köklü bir biçimde hesaplaşılmadığı için de sık sık nüksetmektedir. Gidişatı az çok değiştirecek, oligarşiyi toplumsal muhalefet arasında bazen kendiliğinden oluşmuş, bazen düzen tarafından özel olarak oluşturulmuş statükoları değiştirecek her çıkış, soldaki statükoculuğun duvarlarına çarpmaktadır.

Ayaklanmacı, reformist, legal sol için statükoculuk adeta bir çizgi halindedir. Silahlı mücadeleye esas olarak statükoyu bozacağı için düşmandırlar. 1974’lerden itibaren doğrudan oligarşiye yönelik silahlı eylemler de, ardından faşist teröre karşı silahlı mücadele de bu nedenle bunların statükocu muhalefetiyle karşılaşmıştır. Ama tabii statükoculuk, ne reformizmle sınırlıdır, ne de sadece silahlı mücadele karşısında ortaya çıkmaktadır. Tersine, statükoculuk hayatın her alanına yansımakta, okulda, fabrikada, hapishanelerde, en sıradan bir eylemin tartışılmasında bile çıkabilmektedir.

Statükocu için o anki statükonun ne kadar baskıcı olduğu, veya ne kadar görece bir rahatlık içerdiği ikincil bir konudur... Savunulması mümkün olmayan bir statükoyu bile korumaya kalkışabilir. Herşeyin alt üst olması ve sonrasının belli olmaması, ona mevcut statükodan daha korkutucu gelir.

Solun statükoculuğunun reformist-opertünist ayrımı olmaksızın çok yaygın bir biçimde ortaya çıktığı kesitlerden biri, 1984 ölüm orucu sürecidir. Oligarşinin hapishanelerde Tek Tip Elbise dayatması eşliğinde saldırılarını arttırdığı bir dönemde, Devrimci Sol’un ölüm orucu önerisi biri hariç hiçbir siyasi hareket tarafından kabul edilmedi. Kimisi “eylem biçimine” karşıydı, kimisi “zamanlamasını yanlış buluyordu”, kimileri, “sivil hükümetin uygulamalarının biraz daha beklenmesi”nden yanaydı... Ortak noktaları, statükonun sürmesiydi. Çünkü farklı bir önerileri de yoktu. Sürmesinden yana olunan statükoyu kimsenin savunacak hali yoktu, statüko, baskılar, işkenceler, yasaklarla doluydu; ama ölüm orucu şehitler vermektir. Ölüm orucuna başlanırsa, baskı daha da artabilir, bu statüko bile bozulabilirdi.

Statükocu için o anki statükonun ne kadar baskıcı olduğu, veya ne kadar görece bir rahatlık içerdiği ikincil bir konudur. 1984 örneğinde olduğu gibi, savunulması mümkün olmayan bir statükoyu bile korumaya kalkışabilir. Herşeyin alt üst olması, ve sonrasının belli olmaması, ona mevcut statükodan daha korkutucu gelir. Hele ki statüko görece de olsa rahat, demokratik özellikler taşıyorsa, statükocuyu bulunduğu yerden sökmek artık iyice zorlaşır. Aynı statükoculuk, 2000 yılında F tiplerine karşı direniş ve ölüm orucu gündeme geldiğinde de statükoda direndi; iki siyasi hareketin dışında hiç kimse ölüm orucuna katılmadı. En kaba haliyle düşüncele-

ri mevcut durumun sürebildiği kadar sürmesiydi; oligarşinin politikalarını bozmak gibi bir düşünce yoktu.

Statükoculuk, dört yıldır izlenen politikalarda da açıktır; hemen hiç bir siyasi hareketin bu süreçte statükoyu bozmayı amaçlayan bir pratiği olmamıştır. Silahlı eylem yoktur, hücrelerde bedenini tutuşturma da yoktur. Ama bunları hadi bir yana bırakalım; dışarıda kendi anlayışları içinde sürdürdükleri demokratik eylemlerde bile statükoyu zorlayan tek bir eylem bulamazsınız. Klasik basın açıklamaları, mektup, kart göndermeler vs. Statükoyu bozacak bir biçim veya yoğunluk olmadı hiç. Mevcut eylem statükosunun dışına çıkacak pasif eylem biçimleri bile yoktur. Ve bu statükoculuk, sadece reformistler için değil, tüm gruplar için geçerlidir.

Başka konularda da durum farklı değildir; ne özelleştirmelere karşı mücadelede, ne Irak konusunda, ne haklar ve özgürlükler mücadelesinde, ne katliam, infaz davalarında, ne de başka herhangi bir konuda; şöyle bir bakın solun son yıllardaki tablosuna, “standart” dışı hiçbir şey gözünüze çarpmaz. 1 Mayıs Taksim önerisi de işte bu statükocu zihniyete çarpmıştır. Kimileri bu tartışma içinde kısmen de olsa, “*biz neyi savunuyoruz, Taksim’i neden gündemimizden çıkardık...*” sorusuyla yüzyüze gelmiştir. Ama solun statükolaştırdığı davranışlar o kadar çoktur ki, hepsinden aynı anda kurtulabilmesi mümkün değildi. Mesela, 1 Mayıs’ı veya başka mitingleri, illa konfederasyonlarla birlikte yapmak, illa yasallık aramak; bunlar da bir çeşit statüko haline dönüşmüştür.

Statükoculuk ne demektir; Mevcut durum devam etsin; peki mevcut durum devrimi geliştirmek için çok mu uygun? Herkesin, her konuda, her anda sorması gereken soru budur: Derneklerdeki mevcut çalışma tarzı ve eylem biçimi, sendikaların mevcut durumu, eylem biçimleri, mevcut kitle çalışması anlayışı... Bunların yıllar içinde ne hale dönüştüğünü sorgulamalıdır herkes. Reformizmin politika ve çalışma tarzının, eylem anlayışının nasıl solun genel statükosuna dönüştüğünü görmelidir. Bu görülürse statükoyu bozmak için adım atmanın en azından düşünsel koşulları hazırlanmış olur.

5 -6 Ağustos tarihlerinde düzenlediği Gençlik Kampı, Alman polisi tarafından hukuksuz bir şekilde basılan Anadolu Federasyonu protestolarını ve demokratik hak mücadelesini sürdürüyor.

Çocukların da bulunduğu kamptaki insanların "terörist" ilan edilmesine, kampın yasadışı gibi gösterilmesine karşı 14 Ağustos günü Köln'de bir yürüyüş düzenlendi. Ebertplatz Meydanı'nda başlayan yürüyüşe, kampa katılan ve polis şiddetine maruz kalan aileler ve çocukları da katıldı. Yürüyüş sırasında "Direne Direne Kazanacağız, Demokratik Haklarımız İçin Direneceğiz, Baskı-

'Kamp Baskını' Hukuksuzluğuna Karşı Yürüyüş 'Yabancılar Terörist Görülemez'

lar Bizi Yıldırılmaz, Haklıyız Kazanacağız" sloganları atılırken, Anadolu Federasyonu imzalı, "Karsruhe Savcılığı Bütün Yabancıları Terörist Olarak Göremez, Biz Demokratik Haklarımızı Aramaya Devam Edeceğiz" pankartları taşındı.

Kampa katılan 3 ile 10 yaş arası çocuklar boyunlarına "ben terörist değilim, ben bir çocuğum" yazılı dövizler asarken, hukuksuzluğu dile getiren çeşitli dövizler de taşındı.

Yürüyüş sonunda Dom Meydanı'nda yapılan açıklamayı okuyan federasyon başkanı Nurhan Erdem, baskındaki hukuksuzluğu dile getirdi ve buna karşı mücadele edeceklerini söyledi. "Haklarımızı savunmaya devam edeceğiz,

savcılığın ve polisin tutumunu kınıyoruz" diyen Erdem, ayrıca Alman demokratik kamuoyuna, tüm yabancı kuruluşlara ve Türkiyeliler'e duyarlılık ve destek çağrısında bulundu.

Alman devleti ve hukuku, onlardan ne zaman özür dileyecek?

Muzaffer Doğan 'sınırdışı kararı'na karşı açlık grevine başladı

Aylardır sınırdışı edilmek üzere Almanya'nın Dresden Hapishanesi'nde tutulan Muzaffer Doğan 14 Ağustos tarihinden itibaren açlık grevine başladığını açıkladı.

Basına ve demokratik, ilerici, insan hakları kurum ve kuruluşlarına yönelik bir çağrı yayınlayan Doğan, hukuki durumunu açıkladıktan sonra iadesine yönelik kararın siyasi boyutuna yer verdi.

Türkiye'deki işkenceleri, bu yönde basında yer alan, AİHM'e yansıyan olayları hatırlatan Doğan, adaletin Cemil Çiçek gibi, "Devletin sopasını yemek istemiyorsan rahat duracaksın" diyen birinden sorulduğu yerde, adil yargılamanın, hukukun olamayacağını belirtti.

1982 yılından bu yana Almanya'da yaşayan ve 1987'de iltica talebinde bulunan Doğan'ın bu talebi 1998'de kabul edilmişti. İfadeye giden süreç ise, Federal Savcılığın bu karar itirazı ile başladı ve tutuklandı.

Muzaffer Doğan açıklamasında, üzerinde uygulanacak her türlü olumsuzlukta sıvı almayı da

keseceğini belirterek şöyle dedi:

"Eğer Türkiye'ye ben-den birşey gönderilecek-se, bu ancak benim cese-

dim olacaktır."

Bu arada Muzaffer Doğan'ın tutsaklığı ve iade kararına ilişkin tepkiler de sürüyor. Dresden Hapishanesi ve Adliyesi önünde protestolar yapılırken, TAYAD Komite tarafından yapılan açıklamada Türkiye'deki hapishanelerin nasıl işkence ve katletme yeri olduğu anlatılarak, Doğan'ın iadesinin de bu koşullara teslim edilmesi anlamına geldiğinin altı çizildi. Doğan'ın Almanya'da demokratik eylemlere katılmasına ve bu eylemlerdeki resimlerinin yayınlanarak Türkiye medyası tarafından "DHKP-C militanı" ilan edilğine dikkat çekildi.

Tüm Alman kamuoyuna protesto çağrısı yapılan açıklamada, Dresden Mahkemesi önünde yapılacak protesto eylemine katılım çağrısı yapıldı. Bugünlerde "mültecileri Afrika'da kamp kurup oraya atalım" planının tartışıldığı Almanya'nın sınırdışı politikasını değerlendiren TAYAD Komite, siyasi kimliğe sahip olan insanları sınırdışı etmekteki pervasızlık, hak ve özgürlükleri ayaklar altına alma tutumu eleştirerek, tutukluğun sona ermesini istedi ve "Doğan'ın aniden iadesinden endişe duyuyoruz" dedi.

◆ Mersin TAYAD'lı Aileler 13 Ağustos'ta Taşbina önünde basın açıklaması yaptılar. "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" pankartının açıldığı eylemde açıklamayı Mehmet Taş okudu. Taş açıklamada; "Dört yıldır direniyoruz, tecrit 117 evladımızı katletti.Üzerinde hiç kimsenin tartışamayacağı gerçek budur. Bu gerçek ortadayken kimsenin artık oda mı, koğuş mu, ölüm orucu mu tartışması yapmasına yer yoktur." dedi. Taş ayrıca, 117. şehidin, Selami Kurnaz'ın anısı önünde saygıyla eğildiklerini dile getirdi.

◆ İzmir TAYAD'lı Aileler 14 Ağustos günü Konak Kemeraltı girişinde yaptıkları eylemle Selami Kurnaz'ı selamladılar. "Selami Kurnaz Ölümsüzdür" pankartı açılan eylemde, ayrıca "Tek Tip Elbiseye Hayır", "Salih Sevinel Ölümsüzdür", "Adalet İstiyoruz", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" dövizleri taşındı. TAYAD'lı Aileler adına basın açıklamasını okuyan Songül Ekenoğlu Selami Kurnaz'ın direniş-

Selami Kurnaz Ölümsüzdür!

Selami, çeşitli Anadolu kentlerinde ve yurtdışında düzenlenen eylemler, anma toplantıları ile anıldı.

te 117. şehit olduğunu belirtti ve Tekirdağ F Tipi hücrelerinde katledilen Salih Sevinel'in katilinin tecriti kaldırmayan AKP iktidarı olduğunu dile getirdi. Eyleme ESP ve Mücadele Birliği de destek verdi.

◆ İzmir'de ayrıca DHG'liler tarafından 13 Ağustos günü Limontepe, Gültepe, Bornova ve Toros Mahalleleri'nde yazılamalar yapıldı. Yazılamalarda; "Selami Kurnaz Ölümsüzdür, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Tutsaklara Kalkan Elleri Kıracağız, Katil Devlet Hesap Verecek, Devrim Şehitleri Ölümsüzdür, Katil Tayyip Hesap Verecek, Umudun Adı DHKP-C" sloganları halka ulaştırıldı.

◆ 14 Ağustos günü İstanbul Esenler Karabayır Mahallesi'nde molotoflarla yol kesilerek bir eylem gerçekleştirildi. Caddenin molotoflarla kesilmesi ve sloganlarla başlayan eylemde DHG'liler "Selami Kurnaz Ölümsüzdür, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganları haykırdılar.

◆ Adana HÖC, İnönü Parkı'nda

bir basın açıklaması yaptı. "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" yazılı pankartın açıldığı eylemde, açıklamayı Mehmet Bildircin okudu. Selami Kurnaz ile AK Parti iktidarının katliamcılığının birkez daha ortaya çıktığını belirten Bildircin, "AKP halkın taleplerini boğmak için elinden geleni yapıyor. Yetmiyorsa cenazeleri kaçırıyor. AKP iktidarı hukuksuzluğun ve ahlaksızlığın iktidarındır" şeklinde konuştu. Bildircin son olarak tüm ilerici ve demokrat kesimlere bir kez daha seslenerek, "Sizler sustukça; daha çok tabut çıkmaya devam edecek. 117 insanın zulmüne suskunluğunuz ile ortak olmayın." dedi.

◆ Selami Kurnaz'ın cenazesinin Trabzon'a geldiği gün olan 14 Ağustos günü Trabzon İHD, dernek binasında bir basın açıklaması yaptı. İHD Başkanı Gültekin Yücesan, ölümler karşısında sessiz kalanları kınadığını belirterek, AKP iktidarını sorunu çözmeye çağırdı.

◆ Selami Kurnaz'ın anıldığı eylemlerden biri de Ankara Yüksel Caddesi'nde gerçekleştirildi. Ankara Temel Haklar Tutsak Komisyonu ve TAYAD'lılar tarafından bir basın açıklaması yapılan eylemde, "Hapishanelerde 117 İnsan Öldü Duydunuz mu?" dövizleri taşındı.

Londra

Dayanışma Derneği'nde düzenlenen etkinlikle anıldı.

◆ Avusturya'nın başkenti Viyana'da Türkiye Konsoloslugu

önünde 16 Ağustos günü bir protesto gösterisi yapıldı. MİT'çi oldukları, her türlü provokasyonda rol aldıkları ve faşist mafya ile iç içe oldukları artık dünyaca bilinen konsolosluk görevlileri gruba saldırdı. Avusturya polisi saldırıyı izlemekle yetindi. "Türkiye Hapishaneleri'ndeki Tecrit Politikası Bugüne Kadar 117 Can Aldı" pankartının açıldığı konsolosluk eyleminden bir gün önce de Anadolu Kültür Merkezi'nde anma etkinliği düzenlendi ve direnişin haklılığı ve kararlılığını hiç bir gücün yokedemeyeceği dile getirildi.

◆ Duseldorf Konsoloslugu önünde 17 Ağustos günü düzenlenen eylemde katliamcı devlet protesto edildi.

◆ 17 Ağustos'ta Hollanda Rotterdam'daki Türkiye Konsoloslugu'na TAYAD Komite tarafından "Türkiye Hükümeti Tutsakları Katletmeye Devam Ediyor: 117'nci Ölüm" yazılı pankart asıldı.

◆ Londra'daki Türkiye Büyükelçiliği önünde HÖC tarafından 17 Ağustos'ta bir gösteri yapıldı. "Türkiye F tipi Hapishanelerinde 117 İnsan Öldü, Duydunuz mu?" yazılı pankart taşınarak bildiriler dağıtılan eylemde, şehit fotoğrafları ve F tipini teşhir eden dövizler açıldı. Ayrıca Londra caddelerinde 10 bin el ilanı dağıtıldı, afişler yapıldı.

◆ Selami Kurnaz ve Salih Sevinel 14 Ağustos'ta Paris Ekin Kültür ve

Ankara

Mısır ekmeği, Hamsi ve umudun adı aşkına merhaba

“ Dar vakitlerdeyiz. Günleri zaman ipine dizip yol alıyoruz hızla. Şimdi yüreğimdiki sevdayı gözlerime fener yaptım. Bakmasını bilen inancı da görür, bağlılığı da. Benim düşlerimde dünden bugüne taşıyamadığım geçici yol arkadaşları yok. Hatta bugünden yarına sevdamızı taşıyamayanlar da olmayacak.

Gider olduk acıları bal, umudu gelecek eyleyerek. Alnımda kızıl bandım, namusum, onurum. Namus, onur için mahpus da yatılır ölünür de. Çokça mahpus yattım, hatta ölümün koynunda yattığım anlar var, kurşun sesleri ezgi gibiydi kulaklarımda. Şimdi açıklıkla doyurduğum bedenimle yol alıyorum. Her an ölmesi, öpülesi sevdam için.

Kemençe ezgisinde horona duranları düşününce Karadeniz'in dalgaları boynumu koparsın ki hep aklıma bordo mavili kent ve de fındık, çay, tütün bahçesinde emekçi kadınlarımız anamız, bacımız, sevdalımız gelir. Bir de balıkçı uşakların açık denizde yakamaz ısıltıları arasında ağlara çektiği hamsi. Gelir kurulur sisli dumanlı yaylarıyla. Belki bir daha göremeyeceğim oraları ama tek tesellim son yolculuğum orayadır. Deniz çocuklarının ülkesinedir.

Geleceğim bordo mavili kent / Mutlaka birgün geleceğim / Hasret, iki yanı keskin sürmene bıçağı olsa da / çıkıp geleceğim / ve de türküler söyleyeceğim / Sevdamız umudun üstüne...

Evet geleceğim birgün er ya da geç. Çünkü son teptiğim horondur bu. Davet etmişim yarenlerimi, dostlarımı, denizin çocuklarını son yolculuğuma. Belki bir başına olacağım fındık dalları altında gölgelenen taze toprakta. Ama olsun ben yine de

mutlu olacağım BAŞARDIM diye. Sevdama yaban yüreklere koyvermedim diye.

Ve hep beraber ağları çekebilmek ve sis değende horon tepmektir düşümde. Karadeniz türkülleri maniler söylemek de iyi giderdi. Sanırsam bu işleri öbür tarafa havale edeceğiz. Günler halka halka bağlanan zincirler gibi akıp gidiyor. Dar vakitlere ömür sığdırır olduk. Bu günler sancılı, zor ama onurlu. Ve yolumuz Gültekince, Muharrem, Günay olabilir. Sevdamız yüreğimizden an be an demlenip kıvamını alırken hasretimiz o büyük gündür. Süreyi biraz uzattık gibime geliyor. Tabii bu durum iradem dışı. Hasretimi dindireceğim gün gecikirse ya da hafızam çalınırsa bilincim, hep güneşe uğurladıklarımızdan yanadır bilesiniz.

Güzel günler göreceğiz... Ben demir alıyorum... Böyleyken böyle... Sevgilerimle... **Selami Kurnaz**

12 Ağustos'ta şehit düşen Selami Kurnaz memleketi Trabzon'un Arşın ilçesi Ligene (yeni adı Dilek) Köyü'nde toprağa verildi. Cenazenin Trabzon'a getiril-

mesinden önce, polis yine tehditle, zorbalıkla kaçırma alçaklığına başvurdu. 13 Ağustos'ta İstanbul Adli Tıp Kurumu'na getirilen Selami Kurnaz, burada bekleyen TAYAD'lılardan cenazeyi kaçırılıp Trabzon'a götürüldü. Bunun üzerine Trabzon'a yola çıkan TAYAD'lı Aileler "Selami Kurnaz Ölümsüzdür" sloganıyla uğurlandı. Adli Tıp önünde basına bir açıklama yapan avukat Taylan Tanay, "Selami Kurnaz tecritin katlettiği 117. insandır. Çözün, tecriti kaldırın diyoruz" şeklinde konuştu.

Polisin kaçırma alçaklığı, Selami'nin sloganlarla, vasiyetine uygun şekilde uğurlanmasına engel olamadı. Yöre halkının deyimiyle "REİS", 14 Ağustos'ta Ligene'ye getirildi. Karadeniz illerinden TAYAD'lılar, "Reis bizsiz gömülemez, bu onun vasiyeti, bizim O'na karşı görevimizdi. Gerekirse mezarın içine girip nöbet tutarız" diyerek, çoktandır köyde bekliyordular.

Zafer işaretleriyle, sol yumruklarla karşıladılar Selami'yi. Tabutu Cephe yıldızıyla süslenerek kortej oluşturuldu ve "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" ile "Selami Kurnaz Ölümsüzdür" pankartları açıldı. "Reis'in resimlerinin taşındığı yürüyüş esnasında "deniz'in çocukları" umudun sloganlarını haykırdılar Karadeniz'e karşı. Beyaz başörtüleri ve kızıl bantlarıyla TAYAD'lılar, yeğeni Ümut; elinde amcasının resmi, sol yumruğu havada kortejdeki yerlerini aldılar. Kitale "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Kurtuluş Kavgada Zafer Cephe" sloganlarıyla mezarlığa geldikten sonra abisi Suat kardeşinin vasiyetini anlatan bir konuşma yaptı. Ardından Selami nezdinde tüm direniş ve devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Zehra Kulaksız'ın çok sevdiği "Saraylar Saltanatlar Çöker" şiirinin okunmasından sonra Selami'nin direnişini anlatan bir konuşma yapıldı ve sevdiği türküler söylendi. Sayfalarımızda da yer verdiğimiz mektubunun okunmasından sonra "Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi" sloganlarıyla cenaze töreni son buldu.

'YANMAK...

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ndeki tutsakların hazırladığı "Yürek Çağırısı" Dergisi'nden alınmıştır

Önce Muharrem'in sesini duyduk. Sonra; Günay'ı, Ümit'i, Selma'yı, Hüseyin'i, Bekir'i...

Seslerini hücremizde duyduk, belki de evde, okulda, fabrikada, caddede, sokakta...

Biz hücredeydik! Kulağımız o an belki de küçük el radyomuzda haberleri okuyan sunucunun sesindeydi. Belki de o an hücremizde, sohbette gelen bir yoldaşın beyaz kağıda düştüğü notu okuyorduk ya da havalandırmada bir avuç gökyüzünün altındaydık ve derinlere dalmıştık; geçmişe doğru yola lan Ümit'in takasının bir benzerinde... Belki gözümüz gökyüzünün mavisinde, pamuk gibi beyaz bulutlardaydı.

Ve onları duyduk, okuduk, gördük...

O anda beynimizde, yüreğimizde ardarda gelen deprem-leri yaşadık. Sarsılan bilincimizden, yüreğimizden coşkun seller gibi kaban anılarımızın içine karıştık ya da duygularımızın hayallerimizin deryasında dolanıp durduk. Muharrem'i, Günay'ı, Ümit'i, Selma'yı, Hüseyin'i, Bekir'i düşündük. Beynimizin derinliklerinden gelen öfkemizi, kinimizi hücrelerimize, iliklerimize kadar hissettik.

Üç buçuk yıldır ölüm yanıbaşımızda.

Çakmağı yakıp elime tuttum. Önce tatlı bir sıcaklık hissettim; hemen ardından yakıcılığını duydum alevin. Yandı elim. Çakmağı söndürdüm...

Muharrem, Günay, Ümit,

Selma, Hüseyin, Bekir... Altısı da bedenini ateşe verdi. F tiplerinde tecrit olduğu için; beyaz gömlekli-doktor kılıklı kapılar, zorla beslemeyi dayattığı için... Bu dünyanın imparatorları direnen tek bir beyin kalmasın istediği için; bu ülkenin zorbaları kimse sesini çıkarmasın istediği için cayır cayır yandılar! Öyle uzak uzak düşünme; kibrit değil insandan bahsediyorum. İsimleri yabancı mı geliyor, tanımaz mısın? Kendi çocuğunun, kardeşinin yandığını düşünsene bir... Dehşete kapılırsın. Hatta düşünemezsin bile. Dayanamazsın.

Biz üç buçuk yıldır bu ölümleri yaşıyoruz. Kardeşimiz artık eritecek tek bir hücresi kalmadığı için ölüyor açlıktan, abimiz bedenini ateşe veriyor... Anamız, babamız, evladımız.... Biz kendimiz... Ölüyoruz işte! Sana binlerce kez ölümden, ölmekten bahsetsem, ölümlerden bahsetsem anlar mısın bunu?...

Alışırın belki... Alışma!

Üç buçuk yıl oldu. Üç buçuk yıldır ölüm yanıbaşımızda.

Üç buçuk yıldır birilerimiz hep başbaşıydı ölümlerle. Şimdi de öyle...

Bu alışılacak bir şey değil ve biz alışmıyoruz ölüme. Öyle varsayıp vaaz vermeye kal kanlara bakma. Üç değil üç bin yıl geçse alışılmaz ölüme.

Üç buçuk yıldır böyle bu; üç buçuk yılın her bir anında yanıbaşımızdaydı ölüm. (Biliyorum tekrar tekrar yazıyorum bu cümleyi)

Ve günün herhangi bir sa-

Muharrem diyorum, Günay diyorum, Ümit diyorum, Bekir diyorum, can diyorum, Selma diyorum. En sevdiklerimiz diyorum, ölümün ruuz diyorum. Pırlanta desem tutmaz yeridir- diyorum onun için... En sevdiklerimizin için. Sana bir şey anlatmıyorsa sen de diyorsun, nasıl bir acıdır, nasıl bir sevgi...

atında, haftanın herhangi bir gününde ölüm haberinin gelebileceği üç buçuk yıldan bahsediyorum.

Yüz on altı ölüm haberi aldık bugüne dek... 116 ölümden sonra da alışmadık.

Yanarsın! İçten içe... Alev alev...

Üç buçuk yıl ölümle yanyana da yaşasan, o ölüm bir slogan olup patladığında, Ümit, Muharrem, Günay, Selma, Hüseyin ve Bekir olduğunda... kelimenin tam anlamıyla yanarsın! İçten içe... Alev alev... Yanarsın...

Bu acıyı anlatmak kolay değil ki; ben Günay diyorum, Ümit diyorum, Muharrem diyorum... Sen en sevdiğini koy onların yerine, belki biraz duyarsın. Verseler sorumlularını eline, 'gık' demelerine meydan vermeden hepsini dışlarıyla parçalarsın...

Binlerce kez lanet olsun bu düzene. Üç beş emperyalist devletin keyfi yerine gelecek;

Ümit diyorum, Selma diyorum, Hüseyin yürek diyorum, alev diyorum, yandılar diyorlar diyorum. Onlar öldükçe yanıyorduk... Canımız can içi, yoldaş diyorum en kendi 'can'ını koy yerine. Nasıl bir öfke, nasıl bir kin... Duyarsın belki...

vatanımızın üzerine kan emici yarasalar gibi çöreklenmiş bir avuç işbirlikçi asalak rahat uykuya uyuyacak diye benim en sevdiğim can veriyor üç buçuk yıldır. Bu öfkeyi nasıl anlatayım?...

107 ölümün üzerine ardarda muharrem'in Günay'ın, Ümit'in, Selma'nın, Hüseyin'in, Bekir'in haberini aldık. Altı, yüzyedinin yanında küçük bir rakam. Ha 107 olmuş ha 116 mı?... DEĞİL İŞTE!

Sen Ümit'in ne güzel kahkaha attığını biliyor musun?...

Sen Günay'ın ne güzel baktığını biliyor musun?...

Sen Muharrem'in ne kadar güzel konuştuğunu biliyor musun?...

Biliyor musun?...

Biliyor musun, ne çok yandık, biliyor musun ne çok kindik, biliyor musun ne çok gururlandık?... (Evet evet gurur da duyduk. "Olmak ya da olmamak" değil sadece mesele; nasıl olduğun da önemli.

Onlar olması gerektiği gibi yasıyanlardı. Onurla yani... Ve herbiri geleceği aydınlık bir ülke için verdi her şeyini... Kahramanca.) İşte o altı ölüm haberiyle bunları yaşadık. Öfkeyi, kini, sevgiyi, gururu, acıyı, saygıyı, umudu, zaferi, coşku-yu... Doruklarında...

Ölen birinin yerinde olmayı istemek nasıl bir şeydir; sana nasıl anlatabilirim? En sevdiğilerinin yerine ölmeyi istemek... Üç buçuk yıldır, biz aldığımız her ölüm haberinde bunu düşündük işte.

Açlıktan eriyip hayata gözlerini yummak, alevleri kuşanmak bedenine, sonsuzluğa yürümek... Her ölümde duyduğumuz acıdan daha mı büyük acı verir?... Bilmiyorum. Ben yaşadığımı anlatmaya çalışıyorum sadece. Ve senin için en büyük acının tarifi neyse, onu koy benim acımın yerine, o zaman biraz olsun anlarsın belki.

Üç buçuk yıl oldu ve tam 116 kez böyle yandım ben... Ve yüzlerce kez de sakat bırakılan, hafızası silinen insanlarımızı duyduğumda hissettim aynı acıyı.

Sürekli sessizlik, sürekli bir suskunluk mu var sanıyorsun? Uğultularını duyuyorum ben gürleyen alevlerin. Her düşen can, ateşe verilen her beden isyan demek; büyüyen kin demek, çekilen bayrak demek, zafere doğru bir adım demek, umut demek, güç demek... Daha da çok şey demek...

Sıradan şeyler değil bu ölümler. Alışma! Hepsi şu an yaşıyor olabilirdi. Hepsi dünyalar dolusu sevgiyle kucaklaşıp, ayaklarını vura vura halay çekebilirdi... Olmadıysa; bu zulüm kat be kat artarak sürdüğünden... Olmadıysa; onursuzca yaşamaktansa ölümle karşı koyduğumuzdan... Zafere şehitlerle varacağız dediğimizden - ki yolu yok başka....

**Halkımız,
zalimin elinde ölümse
ateş,
aldık özgürlüğün
kaynağını eyledik
Ateş almış bedenlerimizle
kavganızda varolduk
Bundan böyle
zalime karşı
mazlumun
feda savaşçıları
olacak adımız**

H. Çukurluöz

Olmadıysa... Olsun diye ölürüz daha.. Geride kalan insana yaraşırca yaşasın diye...

**Sesleri dalga dalga
yayıldı Anadolu'nun
topraklarına**

Muharrem diyorum, Günay diyorum, Ümit diyorum, Selma diyorum, Hüseyin diyorum, Bekir diyorum, can diyorum, yürek diyorum, alev diyorum, yandılar diyorum. En sevdiğimiz diyorum, ölüyorlar diyorum. Onlar öldükçe yanıyorduk diyorum. Pırlanta desem tutmaz yerini. En sevdiğimiz - ki en yiğitlerimizdir- diyorum onun için. Gül yaprağında çiğ tanesi desem tutmaz yerini. Martı kanadında ak tüy desem - ki lekesizdir - tutmaz.... En sevdiğimiz... Canımız can içi, yoldaş diyorum onun için. Sana bir şey anlatmıyorsa sen kendi 'can'ını koy yerine. Nasıl bir öfkedir, nasıl bir acıdır, nasıl bir sevgi, nasıl bir kin... Duyarsın belki...

Daha da anlatamadıysam kusuruma bakma.

Önce Muharrem'in sesini duyduk. Sonra; Günay'ı, Ümit'i, Selma'yı, Hüseyin'i, Bekir'i... Sesleri dalga dalga yayıldı Anadolu'nun topraklarına. Şimdi yüzlerce Muharrem, Günay, Ümit, Selma, Hüseyin, Bekir sırasını bekliyor.

Zafer başeğmemek, teslim olmamaktır

10. Ölüm Orucu Ekibi direnişçisiyken Sincan F Tipi Hapishanesi'nde şehit düşen Hüseyin Çukurluöz ve Bekir Baturu, tutsakların hazırladığı "Vız Gelir" isimli dergiyle 9 Şubat günü bir röportaj yaptılar. Aynı alev harmanının içinde ölümsüzleşen şehitlerimizin anısına bir bölümü yayınlıyoruz.

Vız Gelir: Hüseyin yoldaş, 1996'da Ölüm Orucu 1.Ekip savaşıydınız. 1996'da zaferle çıkmış bir devrimci olarak ikinci kez ölüm orucu savaşı seçilince neler hissettiniz?

Hüseyin Çukurluöz: Doğru, bu onuru ikinci kez kuşanıyorum. 1996'da 12 canımızı güneşe uğurladık, bize yaşamak düştü. Şimdi bir yanım 1996'ya gidiyor. 69 günü 70-71 diye ilerletiyor, Berdanımızla, İlginçimizle, Yemomuzla paylaşımları, sohbetleri ve o ortamı soluyor, yaşıyorum. Diğer yanım ise bugünde. Bugünün biz Parti-Cepheli tutsaklara yüklediği misyonda ve bana verilen onurla hedefe ulaşma arzusu, duygu, düşünceleri... Açıkcası oldukça doluyum.. Diğer bir yön ise bir devrimcinin ödülü bu kavgada örgütüne bırakacağı, kazandıracağı değerdir. Böylesi görkemli bir direnme savaşında Parti sana bu karpıyı açıyor ki, burada sevgiye, güvene dair tüm duyguların, düşüncelerin en ilerisini yaşıyorsun.

Vız Gelir: Bekir yoldaş, Antep deyince Karayılan, Şahin Bey gibi isimler ve Antep halkının Fransız işgaline karşı yiğitçe direnişi akla gelir. Bu tarihi mirası da kuşanmış bir Antepli olarak neler hissettin?

Bekir Baturu: Niye yalan söyleyeyim, yoğun olarak hissettiğim; bir P-C'li olarak böylesi bir onura layık görülmek, Partime olan minnettarlığımı. Bandı kuşandığımda ilk ve en yoğun hissettiklerim bunlardı. Belirttiğiniz tarihi mirası da taşıyan, yaşatan büyük ailemizdir. Hele 4. yılndaki Tarihi Direnişimizde nice Şahin Beyler, Karayılanlar çıkmışken...

Vız Gelir: Her ikiniz de uzun yıllarınızı tutsaklık koşullarında geçirdiniz. Deneyim anlamında neler söyleyebilirsiniz?

Hüseyin Çukurluöz: Toplandığında 21 yılı geçen bir tutsaklığım var.

Düşman hapishanelerin önemini biliyor ve ölü bir yer haline getirmeye çalışıyor. Ailemiz de buraların kavga açısından önemini biliyor, her hücresiyle ayakta, diri olmasına çalışıyor. Tüm hücrelerinle diri olduğun, ayakta tuttuğun sürece; zaman zaman düşmanla savaşta birçok olanağı, mevziyi kaybetmen mümkün, ancak onların

hepsi tekrar kazanılacak olan şeylerdir. Düşman da bunu bildiği için, esas amacı mevzileri daraltmak değil, devrime, devrimciliğe çalışmayacak ölü toprak haline getirmektir.

Ve bugün gelineen noktada Özgür Tutsaklar olarak bu hesabı bozduk. Örgüt olarak her koşulda en ağır bedeller pahasına bu inanç ve karallıkla yürüdük. Örgütün bireyleri olarak her zaman inancımızı sağlam; irademizi ve coşkumuzu diri tutar, yaratıcılığımızı zorlarsak kazanılır.

Bugün direnişi tüm duygularımızda soluyabilmemizin baş düşmanı rehavet ve direnişi kanıksamaktır. **Direnışı kanıksamak**, devrimci ruhu ve coşkuyu öldürecek, içten içe çürümenin kapısını açacak tehlikedir. Bundan korunmanın yolu, yabancısı-soyut olan her türlü tavır, davranış, "coşku", "sevinç"ten kaçmak; asıl olan özellikleri yoksa geliştirmek, atılsa canlandırmak, destanın onurunu, ağırlığını ve misyonunu taşıyan olmaktır. Bunları alacağımız, besleyebileceğimiz kaynak da yine direnişin ortaya çıkarttığı standıdır.

Vız Gelir: Direnme savaşımızda 4. yıldayız. Ateş çemberlerinden geçtik. 19 Aralık kahramanlığını yarattık. Sizler de kahramanlığın bizat içindeydiniz. Bugünden bakınca 19-22 Aralık için neler söylemek istersiniz?

Hüseyin-Bekir: 19-22 Aralık günleri için söylenecek en özlü ifade sanırım **o gün yaratılan kahramanlık olmasaydı bugün bu direniş de olmazdı**. Bu destan o gün yaratılan kahramanlık içinde (Hepsini bir kez daha saygıyla andığımız) şehitlerimizin canı kaniyle mayalandı. Devrimciliğe dair, sosyalizme dair her şeyin inancın, bağlılığın, yoldaşlığın... En durusunu, yücesini yaşadığımız, öğrendiğimiz, tanık olduğumuz, gücümüzü gördüğümüz günlerdi. Layık olacak, asla o güzel değerlere leke sürdürmeyeceğiz. O günler biz özgür tutsakların ve halklarımızın başını dik tutacak onurudur. Bu onur her zaman güç olacaktır.

10. Ekip savaşçıları olarak 'ömür çuvalından' gün yeme, her an candan geçme yarışında 100'lü günlerdesiniz. Vasiyetiniz ve şehitlik ve yaşam üzerine ne söyleyeceksiniz?

Hüseyin Çukurluöz: Ölümümüzün kavgaya katacağı, etki varsa öyle kaldırılması düşümezdür. Defnedileceğim yeri daha tutsak düşmeden belirlemiş, kendim de çalışarak bir tarlamızın başına "pınar" yapmıştık ve gömüleceğim yere bir salkım söğüt dikmişim. Salkım söğüt şimdi büyümüş ailemin anlattığına göre, başucumda nazlı nazlı salkım-saçak sallanacak duruma gelmiş. Oraya geleneklerimize uygun biçimde gömülme-

mi vasiyet ettim.

Şehitlikle yaşam sevgisi arasında kopmaz bir bağ var. Şehitlik olmadan yaşam sevgisi gelişip, büyümüyor. Bir devrimcinin iç huzuru bu sevginin olunlaşıp gelişmesi, ölümü hiçe sayan bir tutkuyla ideallerine, geleceğe olan inanca bağlanmaktan geçiyor. Yaşama tutkun olan için esirgeyeceği hiç ama hiçbir şey yoktur. Yaşam sevgisi şehitliği yüceltendir. Bir devrimci hayat dolu insandır, zorluklar yaşam bağlarını kopartmaz. Sevdası da tutkulu olur, gülüşü de ağız dolusudur.

Bekir Baturu: Antep'te aile mezarlığında geleneklerimize uygun bir şekilde gömülmeyi ve mezarımın üzerine fesleğen ekilmesini vasiyet ettim.

Direnme Savaşımızı Zafere taşıma görevini omuzlamış adım adım yürüyorsunuz. Zefer üzerine düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Hüseyin-Bekir: Tek kelimeyle bugün zafer; devrim ve devrimciliğe dair tüm umutları yok etmek isteyen emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı başeğmek, teslim olmamak demektir. Direnişimizin bir parçası olmaktır. Bugün zaferin adı ölümüne direnmektir. Halaya koşar gibi ekip ekip ölümün üstüne koşmak ve ölmektir.

Zaferle devrimci mücadeleden, örgütlenmenin kesilmek istenen kan damarları korunacak, düşman defalarca yenilgiye uğratılacak, kuşatma-tecrit parçalanarak gerek siyasi, gerek maddi kazanımı içeren zaferlerin kanallarını da açacak.

Direnme savaşımızda, direnişin amaç ve kapsamını kavrayamayan, zaferin neye teka-bül ettiğini doğru çözümlemeyen hiçbir örgüt, kişi dik durmasını beceremeyecek, 19 Aralık öncesi hapisane koşulları avuntusuyla umutsuzlaşacak, yorulacaktır.

Engin Sincar Anmasında Sıkıyönetim

Kandil Dağı'nda 15 Ağustos 2003'te yaşamını yitiren KADEK Yürütme Kurulu Üyesi Engin Sincer'in mezarının bulunduğu Pazarcık İlçesi'ne bağlı Seyrantepe Köyü 18-19 Ağustos günlerinde abluka altındaydı. Maraş valiliği, "bu ülkede yasa-hukuk iki dudağımızın arasındadır" dercesine, 18 Ağustos tarihinde Pazarcık ilçesinde toplantı yapılmasını yasakladı. 'Toplantı'dan kasıt, anma ve mezarlığın açılışıydı.

18 Ağustos günü anma için çevre il ve ilçelerden gelen halk yollarında jandarma ve polisin barikatıyla karşılaştı. DEHAP'lılar köye sokulmazken, Sincar'ın ailesi uzun tartışmalar sonucunda anma yaptı.

19 Ağustos günü de çevre illerden gelenler mezarlığa sokulmadı. Kitlenin sloganlar ve zılgıtlarla beklemeye devam etmesi üzerine, kalkanlı, coplu Robocop polisleri harekete geçirildi. Bu görüntülerin yaşandığı an, Türkiye gerçeğinin, oligarşinin "Kürt sorunu" konusundaki tavrının özeti sayılabilecek görüntüler yaşandı.

Kafalara Vura Vura "Ne Mutlu Türküm Diyene" ve "Yetersiz De Olsa Adımlar Atılıyor" Aldatması

Robocop polisleri kitleye saldırmak için rap rap yürürken "ne mutlu türküm diyene" sloganını haykırıyorlardı...

İstedığınız kadar yasa çıkarın, istediğiniz kadar "AB'ye uyum" oyunu oynayın, isterseniz TV'lerde günde saat Kürtçe yayın yapın; zihniyet budur. Kafalara vura vura "Ne mutlu türküm diyene"yi dayatıyor oligarşi. Onyıllardır bu gerçek değişmedi. Değişiyor gibi gösterenler büyük sahtekarlardır. "Aman AB süreci aksamasın" çıldırışlığıyla Kürt halkına teslimiyet dayatanlar, direnme hakkını yok etmek için "silah bırakın" diyenler, bölünmüşlüğüne zil takıp oynayanlar, gerçekte o Robocopluların arkasında yürütenlerdir.

Oligarşi anlamaz "çözüm"den. Bilmez demokratikleşmeyi. O sadece vurmaktan, kırmaktan, asimile etmekten ve her milliyetten insanlarımızın kafasına coplarla vura vura "ne mutlu türküm diyene" dedirtmekten anlar. Ve bu zihniyet, kimilerinin göstermek istediği gibi "devlet içindeki bir kesimin" değil, iktidarından ordusuna, polisinden yargısına, sermayesinden medyasına kadar bir bütün olarak oligarşinin zihniyetidir.

Dersim'de Tutuklamaya Protesto

Dersim'de düzenlenen festivalde yaşanan saldırıyı protesto etmek için düzenlenen basın açıklamasının ardından gözaltına alınarak tutuklanan Murat Kaymaz ve Derya Ulağ'ın serbest bırakılması istendi. Dersim Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği tarafından 12 Ağustos günü düzenlenen eyleme, saldırıyı incelemek üzere İstanbul'dan gelen heyet de katıldı. Basın açıklamasını okuyan Ali Cemal Ulağ tutuklananların serbest bırakılmasını isterken, Grup Yorum üyelerinden Cihan Keşkek de bir konuşma yaptı. Murat Kaymaz ve Derya Ulağ, açıklamanın yapıldığı gün tutuklamaya itiraz sonucu serbest bırakıldılar.

kahramanlar Ölmez

21 Ağustos - 27 Ağustos Şehitlerimiz

Necmettin GİRİTLİOĞLU 22 Ağustos 1970

İzmir-Aliağa Rafinerisi inşaatında onun önderliğinde sürdürülen bir direnişte patronun adamları tarafından vurularak katledildi.

Giritlioğlu, Cephe'nin işçi alanındaki kadrolarındandır. 1944 Ankara doğumludur. Zonguldak-Ereğli Demir-Çelik İşletmesi'nde işçi

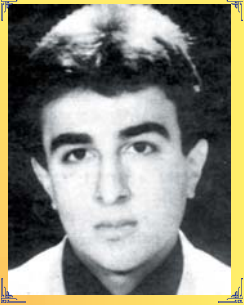
olarak çalışırken Dev-Genç içinde yeraldı. DİSK Maden-İş'te, Türk-Metal'de, başkanı olduğu Yapı İşçileri Sendikası'nda çalıştı. Mahir Çayanlar'ın THKP-C çizgisini netleştirmesi döneminde Aydınlık Sosyalist Dergi ayrılığında devrimci çizgiden yana tavır koydu.

Baki ERDOĞAN

22 Ağustos 1993

Aydın polisi tarafından gözaltına alınarak 10 gün süren işkencelerin sonucunda katledildi.

1964 Sivas İmranlı-Karacaören Köyü doğumluydu. 1984'de Aydın Turizm Meslek Yüksek Okulu'nda mücadeleye katıldı. Sonraki yıllarda TÖDEF'li olarak öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesinde ön saflarda yerini aldı. Sürekli gelişti ve yetkinleşti. 1993 yılında katledildiğinde Devrimci Sol Ege Bölgesi Siyasi Sorumluluğu görevini yürütüyordu.

Şükran KURU

Ağustos 1980

Konya'da anti-faşist mücadelede yeralan bir devrimciydi. Faşistler tarafından katledildi.

Barbaros KADIOĞLU

Ağustos 1980

Devrimci mücadele içinde yeralan bir öğretmendi. Kırşehir'de bulunduğu çiftliğe polis ve jandarma tarafından yapılan baskında vurularak katledildi.

Mehmet AKŞER

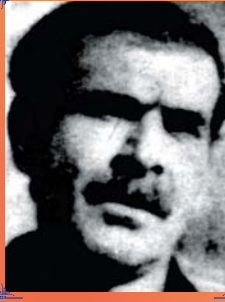
Ağustos 1980

Kasım YILMAZ

Ağustos 1991

Yozgat Akdağmadeni'nde geçirdiği

bir trafik kazasında yitirdik

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Birsen Hoşver (DHKP-C)

22 Ağustos 2002

Malatya Hapishanesi'nde 26 Eylül 2001'de ölüm orucuna başladı; direnişinin ilerleyen günlerinde Ankara Numune Hastanesi'ne sevk edildi ve orada şehit düştü. **"Bu zamanda direnmekten başka seçenek yok"** diyordu direnişin 94. şehidi.

Birsen Hoşver, 1970 İstanbul doğumludur. Asıl memleketi Rize Pazar'dır. Ana dili Lazcadır. Ankara Üniversitesi Dil Tarih Coğrafya Fakültesi öğrencisiyken gençliğin mücadelesi içinde yeraldı.

Bu mücadelesi sırasında gözaltına alındı, aylarca tutsak kaldı.

Tahliye olduğunda, kendini bütünüyle mücadeleye verdi. Gençlik örgütlenmesi içinde, halkın değişik kesimlerinin mücadelesi içinde yeraldı. 1997 Eylül'ünde Dersim Kır Silahlı Propaganda Birlikleri'ne katıldı. Şubat 1999'da tutsak düştü.

Tutsaklığı, işkencecilere, katliamlara karşı yeni bir mücadele süreciydi. O da yüzlerce yoldaşı gibi, sırası geldiğinde, 7. Ölüm Orucu Ekibi direnişçisi olarak ölüme yattı. Bir savaşçı olarak ölümsüzleşti.

Gülnihal Yılmaz (DHKP-C)

26 Ağustos 2002

Kütahya Hapishanesi'nde 5. Ölüm Orucu Ekibi'nde alnına kızıl bantını takarak ölüm yürüyüşüne başladı. Yıl, 2001'di, aylardan Haziran. Aylar aylara eklendi. Direnişini kırmak için her yolu denediler. Tek kişilik bir hücreye atılmıştı en son. Tam 14 aydır açıktaydı, hemen tüm vücudu erimişti ve tek kişilik hücrede tutuluyordu. Sabah sayıma gelenler **"hücrede ölüsünü buldular!"** Çelikten iradenin sembolü olarak ölümsüzleşti.

Gülnihal, Sivas doğumlu ve Çerkez milliyetindendir. 1980'li yılların sonunda katıldı devrim mücadelesine. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ndeyken girdiği mücadelede sonuna kadar tam bir bağlılık ve kararlılık içinde oldu. Mücadele yıllarında bir çok kez işkencelerden geçirildi. Her seferinde ifade vermeden çıktı işkencehanelerden. Legal, illegal çeşitli alanlarda çalıştı, sorumluluklar aldı.

17 Temmuz 1993'te uzun tutsaklık yılları başladı. Bulunduğu hapishanelerde çeşitli düzeyde yönetici olarak görevler aldı. 19-22 Aralık katliamı sırasında Çanakkale Hapishanesi'ndeydi. Ölüm orucuna başından itibaren gönüllüydü. 5. Ekiplerde ölümsüzleşti.

